ZANE GREY

DRAGOSTE SI SÂNGE

COLECTIA WESTERN

Colecţia Romanelor Senzaţionale
N. 14

ZANE GREY

DRAGOSTE ŞI SÂNGE

(Love and Blood)

V.2.0

Traducere de **TEODORA HODOŞ**
După volumul apărut la
Editura Danubiu -1943

Zane Grey (n. 31 ianuarie 1872 – d. 23 octombrie 1939) a fost un scriitor american, foarte cunoscut pentru romanele sale populare de aventuri şi alte povestiri care prezintă o imagine idealizată a Vechiului Vest American. *Riders of the Purple Sage* (1912) este cartea sa cea mai bine vândută. Până în 2007, au fost create pe baza romanelor şi povestirilor sale 110 filme, un episod TV şi serialul *Dick Powell's Zane Grey Theater* .

CAP. I

Călărise o zi întreagă printr-un ţinut sterp şi plin de praf. Jean Isbel scoase şeaua de pe cal şi se opri la marginea pădurii de cedri, unde un canion mic şi stâncos, înconjurat de livezi promitea călăreţului apă, iar bidiviilor iarbă.

Animalele erau ostenite. Mai ales catârul care purtase o povara grea. De îndată ce se simţiră despovărate, se trântiră la pământ tăvălindu-se în nisip.

Abia terminase cu pregătirile pentru noapte şi întunecimea cuprinse locul, iar coioţii începură să urle.

— Te pomeneşti că Arizona îmi va fi în cele din urmă pe plac, spuse Jean Isbel cu jumătate de glas. La urma urmei, ce interesează? Bătrânul are nevoie de mine şi probabil că n-o să mai plec de acolo.

Mai aruncă vreo câteva crengi de cedru pe foc şi deschise la lumina flăcărilor scrisoarea tatălui său.

— Bătrânul meu a scris totdeauna urât, spuse Jean cu glas tare, dar n-a avut niciodată un scris atât de tremurat.

Grass Valley, Arizona

Iubitul meu fiu Jean, înapoiază-te acasă. Aici îţi este căminul şi avem nevoie de tine. Când am plecat din Oregon, gândeam cu toţi că nu va trebui să te aşteptăm prea mult. Au trecut însă ani de zile. Îmbătrânesc, fiule, iar tu ai fost totdeauna copilul meu cel destoinic. Semeni cu mamă-ta, în timp ce fraţii tăi Bill şi Guy seamănă cu mine. E sângele roşu şi cel alb care se deosebesc. În tine ai ceva de indian, dragul meu şi de acest ceva voi avea multă nevoie. Sunt bogat şi am mulţi cai şi multe vite, iar păşunile mele sunt cele mai bune de prin împrejurimi. În ultima vreme, am pierdut însă multe vite. Dar nu-i asta totul şi nici cel mai rău dintre lucruri. La Tonto, au sosit oieri care îmi nimicesc cu turmele lor livezile din Grass Valley. Prin meleagurile acestea nu-i cu putinţă să trăiască laolaltă oierii şi

crescătorii de vite. Ne aşteaptă vremuri grele. Orice treabă ai avea, lasă totul la o parte şi ai grijă că în primăvară să vii acasă. Te rog să faci aşa ca să vii cu câteva revolvere zdravene şi cu cât mai multe cartuşe. Bagă-le în bagajul tău. Când vei veni la Tonto şi te vei întâlni cu cineva vorbeşte cât mai puţin şi ascultă tot ce ţi se spune. Şi apoi, vezi de nu fii reţinut de absolut nimic în Oregon. Dacă ai o drăguţă adu-o cu tine

Te îmbrăţişează tatăl tău,
GASTON ISBEL

Jean rămase pe gânduri. Pe cât îşi amintea de tatăl său, un om totdeauna sigur de sine, lucrul i se părea surprinzător, ba mai mult chiar, uluitor. Săptămânile petrecute pe drum şi toată frământarea sa nu-i ajutaseră să pătrundă sensul rândurilor de mai sus.

— Da, da, tata îmbătrâneşte, murmură Jean. Are desigur mai mult de şaizeci de ani. E va să zică bogat, dar are pagube mari, iar turmele de oi îi izgonesc vitele de pe livezi. O fi înghiţit el multe jafuri, dar nu vrea să le ierte nimic oierilor.

Se trezi în zori, îşi împachetă lucrurile şi porni din nou la drum. Era bucuros că a lăsat în urma sa ţinuturile sterpe şi pustii, mergând acum în umbra pădurilor de cedru. Cărarea pe care înainta nu prea arăta să fie umblată. În dreptul unei băltoace, era o răscruce. Jean n-avea idee care-i drumul bun. Pesemne că nu prea are însemnătate, îşi spuse el şi se pregătea tocmai să pornească din nou, când calul său îşi ciuli urechile şi privi în direcţia de unde tocmai sosise.

Jean auzi tropotul unor copite şi văzu puţin după aceea un călăreţ. Se prefăcu că strânge chinga şeii, în timp ce cu coada ochiului supraveghea pe străinul care se apropia. Omul şedea semeţ în şea. Era înalt şi slab, purta un sombrero imens de culoare neagră şi un fular roşu şi murdar. Se apropia încet oprindu-se la câţiva paşi de Jean.

— Hallo, străine! spuse el aspru.

— Hallo! răspunse Jean. Simţea instinctiv că întâlnirea

aceasta avea o însemnătate, ce nu se vădea pentru moment. Nu pomenise ochi care să-i fi cercetat vreodată mai scrutători bagajele. Avea chipul prăfuit şi ars de soare, prelung, slab, aspru, o mustaţă imensă blondă care-i ascundea gura şi ochii grozav de pătrunzători. Nu exista greutate a vieţii în Vestul Sălbatic prin care să nu fi trecut bărbatul acesta. Cu toate acestea, nu era bătrân, dacă ţineai seama de ani. Când descălecă, Jean observă că avea o statură mult prea mare pentru un locuitor din Arizona.

— Ţi-am văzut urma ceva mai încolo spuse el, în timp ce scotea căpăstrul ca să-şi poată adăpa calul. Încotro?

— Cred că m-am rătăcit de-a-binelea. Sunt nou prin partea locului…

— Se vede! Mi-am dat seama după urma lăsată şi după locul unde ai poposit noaptea. Hei! Şi unde aveai de gând să te duci, înainte de a te fi rătăcit.

Întrebarea suna cumpănită, rece, seacă şi dură. Jean simţi completa lipsă de prietenie a glasului.

— Grass Valley! Mă numesc Isbel, spuse el laconic.

Drumeţul îşi văzu de cal, după care-i puse la loc căpăstrul. Apoi se săltă uşor în şea

— Ştiam că eşti Jean Isbel, spuse el. Toată lumea, din Tonto a aflat că bătrânul Gass Isbel a trimis după fiu-său!

— De ce m-ai întrebat atunci? spuse Jean.

— Voiam să văd ce o să răspunzi.

— Nu mai spune! Pe mine nu mă interesează ce spui dumneata.

— Bine, bine, natural spuse călăreţul privindu-l lung. Vorbea tărăgănat, iar mâinile sale lungi şi arse de soare ţineau tactul cuvintelor în mişcarea lor înceată. Fiindcă eşti însă unul de ai lui Isbel o să-ţi spun totuşi ceva, fie că vrei sau nu. Mă numesc: Colter şi fac parte dintre oierii care l-au supărat pe Gass Isbel.

— Colter! Îmi pare bine de cunoştinţă. Cred însă că cei care îl supără pe tatăl meu mă supară şi pe mine.

— Sigur! Altfel nici n-ai putea fi un Isbel, răspunse Colter surâzând maliţios. Se vede cât de colo că nu ţi-a ieşit încă un om din valea Tontoului în cale. Na! Vreau să-ţi mai spun

numai că bătrânul dumitale a trăncănit ca o muiere în prăvălia lui Graves. Se laudă că ştii să lupţi, să tragi cu puşca şi să cauţi tot felul de urme de oameni şi cai. Se mai laudă că vei izgoni sus la munte, pe Rim, pe toţi oierii… Ţi le spun toate astea ca să ştii cum stăm. Noi avem de gând să creştem oi la Grass Valley.

— Ah! Şi cine sunt mă rog aceşti „noi”?

— Noi? Păi oierii ale căror livezi se întind de la Rim la Black Bute, până în ţinuturile apaşilor.

— Eu nu sunt din Arizona, Colter, spuse atunci răspicat Jean. Nu ştiu nici de ranchmani şi nici de oieri. Nu sunt nici răspunzător că bătrânul meu s-a lăudat cu mine. Mi-e însă totuna! Dar dacă are dreptate în atitudinea lui faţă de voi oierii, atunci poţi fi sigur că-mi voi da toată silinţa ca vorbele lui sa nu fie vorbă goală.

— Am înţeles! Da, da. Noi ne înţelegem şi asta uşurează mult situaţia. Spunei bătrânului tot ce am vorbit, continuă Colter înturnându-şi calul spre stânga. Drumul care duce spre miază-zi este al dumitale. Când vei ajunge pe Rim vei vedea în vale un ţinut sterp. E Grass Valley.

Colter porni prin pădure şi dispăru printre copaci, Jean se sprijini gânditor de calul său. Colter avea trăsăturile aspre, iar din priviri i se citea că stă mereu la pânda, caracteristice pe care Jean se obişnuise să le pună în legătură cu oameni fără căpătâi. Chiar de n-ar fi fost prevenit, de n-ar fi ştiut nimic de necazurile tatălui său cu aceşti oameni şi s-ar fi întâlnit cu Colter privindu-se numai ochi în ochi şi schimbând un salut şi tot n-ar fi rămas cu o impresie bună.

— Hei, hei! oftă tânărul. S-a dus cu vânătoarea şi pescuitul. Bătrânul mă pune la treabă serioasă.

Jean fu trezit a doua zi de uguitul curcilor sălbatice. După o oră călărea pe creasta unei înălţimi prelungi, pe care răsărise iarbă proaspătă şi flori de primăvară. Jean auzi sunetul muzical al clopoţeilor şi behăitul oilor şi al mieilor. Călărind spre locul de unde veneau sunetele, se pomeni în faţă cu un câine care ieşi din stejăriş lătrând. Simţi fumul unui foc de bivuac. Văzu curând vatra şi un cort cu acoperişul ascuţit. Trecând de pâlcul de stejari, Jean dădu

peste un tânăr mexican care avea o carabină în mână. Băiatul avea o faţă oacheşă, plăcută la vedere şi răspunse drumeţului cu un „Buenas dias”. Jean descălecă şi ducându-şi calul de căpăstru se apropie de cort, unde se aştepta să găsească un mexican mai bătrân, de la care ar fi putut căpăta ceva informaţiuni. Flăcăul îl întovărăşea.

— Hallo! strigă Jean prietenos apropiindu-se de cort. Dădu drumul frâului şi înaintă singur.

În clipa aceea, tresări auzind un glas care nu venea din cort şi care-i spuse:

— Bună dimineaţa, străine!

O fată apăru lângă un mesteacăn. Avea o puşcă în mână. Faţa-i era oacheşa, dar nu era o mexicană. Sosirea ei neaşteptată şi convingerea că l-a observat îndelung, îl făcură pe Jean să-şi piardă puţin cumpătul.

— Scuzaţi, miss! bâlbâi el. Nu m-am aşteptat să întâlnesc o doamnă pe aici… caut să ajung pe Rim – m-am rătăcit – socoteam că voi găsi un cioban care să-mi arate drumul.

I se părea că în timp ce spunea aceste cuvinte, o încordare aspră dispărea de pe chipul fetei, odată cu vaga duşmănie cu care fusese întâmpinat.

— Te voi conduce cu plăcere.

— Mulţumesc, miss, acum nu mai am grijă. De altfel de la San Diego e cale lungă… lungă şi plină de praf.

— San Diego? Vii de pe coastă?

— Da!

Jean îşi scosese sombreroul de îndată ce o văzuse şi-l ţinea poate puţin cam servil în mână. Gestul acesta atrase atenţia fetei.

— Puneţi pălăria omule! Nu-mi mai amintesc de când nu şi-a mai scos cineva pălăria în faţa mea.

Izbucni într-un râs cristalin în care se putea citi surprinderea, sinceritatea, dar şi o urmă de amărăciune. Jean se aşeză jos, sprijinindu-se de un mesteacăn, îşi puse sombreroul şi o privi drept în faţă. Dacă întâlnirea cu Colter însemnase ceva pentru el, cu atât mai mult avea să însemne întâlnirea cu această fată. Necunoscuta sta pe trunchiul unui copac tăiat, puţin plecată pe spate cu

carabina pe genunchi. Îl privea fix, cercetătoare, cu ochi cum nu mai pomenise Jean vreodată. Trebui să-şi plece privirile. De abia acum observă rochia grosolană din pânză ţesută în casă, nişte glezne voinice, rotunde şi cafenii şi mocasini urâţi care nu puteau ascunde totuşi frumuseţea piciorului. Când îşi ridica din nou privirile Jean îi văzu faţa puţin întoarsă într-o parte şi o pată roşie pe obrazul oacheş.

— Sunteţi desigur din Texas, spuse Jean.

— Desigur, răspunse ea cu intonaţia tărăgănată a texanilor. Cum de ai ghicit?

— Nu te poţi înşela când ai un texan în faţa ta. Şi, dacă stau şi mă gândesc, cred că nimic nu mi-e mai plăcut pe lume, decât să ascult vorbind pe o fată din Texas.

— Ai cunoscut multe fete din Texas? zise ea întorcându-şi faţa spre el.

— Cred şi eu, o mulţime.

— Şi au… vorbit cu dumneata?

— Dacă au vorbit? Vrei să spui poate dacă ne-am iubit? Păi cred şi eu, aşa puţin, râse Jean. Uneori mergeam la baluri, Dumineca, sărbătorile şi din când în când o mai porneam la plimbări călare..

— Aşa da, spuse fata pe gânduri.

— Ce anume?

— Că eşti un gentleman, răspunse ea apăsat. Aveam mulţi prieteni când locuiam în Texas… acum vreo trei ani. Acum trei ani! De atunci locuim în ţara asta blestemată.

— Ah, cred că vrei să mă măguleşti, spuse el sperând ca o va ajuta să nu mai fie stingherită. Nu sunt decât un simplu pescar şi vânător, pădurar şi trappeur. N-am învăţat la şcoală atât cât aş fi avut nevoie şi nici n-am avut destul de a face cu fete drăguţe ca dumneata.

— Sunt drăguţă? întrebă ea repede.

— Desigur, răspunse Jean surâzând.

— În zdrenţele astea! izbucni ea pătimaş, încât Jean tresări. Ia te uită ce mai găuri. Îi arătă rupturile bluzei ei de piele. Cos şi eu ce găsesc… ia te uită la rochia asta, o zdreanţă murdară. Şi n-o am decât pe asta. (Roşi din nou, ridicându-şi rochia până la genunchi). N-am nici ciorapi, nici

ghete. Cum poate fi o fată drăguţă dacă n-are îmbrăcăminte curată de femeie?

— Te înşeli, miss, spuse Jean grabnic.

— Străine, iartă-mă că m-am purtat aşa, răspunse fata din nou, stăpână pe sine. N-a fost de loc frumos din partea mea, ca să nu spun altfel. Nu vreau ca cineva să gândească mai bine despre mine decât merit. Mama mea a murit în Texas. Eu am trăit aici în ţara asta sălbatică – o fată singură între bărbaţi aspri. De abia astăzi când te-am văzut mi-am dat seama ce societate grosolană sunt oamenii aceştia pentru mine…

— Păzeşti oile? întrebă Jean ca să schimbe vorba.

— Din când în când. Tata locuieşte pe acolo într-un canion. E oier. În ultima vreme s-a tras asupra ciobanilor noştri şi nu prea mai avea oameni aşa că trebuie să dau o mână de ajutor. Îmi place însă. Iubesc pădurile, stânca Rimului şi toată valea Tontoului. Dacă n-ar fi decât atât, aş fi fericită.

— S-a tras asupra ciobanilor? Cine şi de ce? întrebă Jean încruntând sprincenele.

— Ceartă şi sfadă între ranchmanii din vale şi oierii de pe Rim. Tata spune că peste puţin va începe iadul pe aici.

Arăta indispusă, iar glasul îi părea stins. Jean se ridică şi se apropie de cal. Dacă ea nu voia să continue discuţia, el n-avea nici un drept s-o mai deranjeze.

— Încotro e Rimul? întrebă el şi-şi făcu de lucru la chingi.

— Spre sud – arătă cu mâna – mai ai vreo milă. O să te întovărăşesc. Mergi probabil la Grass Valley…

— Da am rude pe acolo. Se temea că-l va întreba de nume, dar ea tăcu. Îşi luă carabina şi porni. Jean mergea alături. Merseră în tăcere. Fata încercă de câteva ori să reînceapă vorba, dar Jean se codea să răspundă. Bărbatul se hotărî în cele din urmă să vorbească şi începu: „Mie-mi place aventura asta. Dar dumitale?”

— Aventură? Faptul că te-ai întâlnit cu mine în pădure? izbucni ea într-un râs tineresc. Probabil că n-ai prea avut aventuri, străine

— Îţi place? repetă el privind-o ţintă.

— Ar fi putut să-mi placă dacă nu m-aş fi făcut de râs cu toanele mele, răspunse ea sincer. Nu prea văd oameni cu care să pot sta de vorbă. De ce să nu-mi placă să întâlnesc pe cineva care abia a venit, care e străin în ţara asta sălbatică?

— Nu găsesc că te-ai făcut de râs, răspunse Jean cu simplicitate. Dacă ar fi aşa n-aş mai dori să te revăd.

— Vrei să mă revezi? întrebă repede şi chipul ei se lumină de surpriză.

— Desigur. Fără îndoială că pare o obrăznicie fiindcă ne cunoaştem de atât de puţină vreme.

Spunând cuvintele acestea, Jean îi apucă fără să vrea mâna. Fata nici nu încercă s-o retragă. Lui i se părea că simte o uşoară strângere drept răspuns.

— Iată Rimul, spuse ea cu intonarea bizară a celor din sud. Şi acolo e valea Tontoului.

Jean nu-şi putu da seama la început ce e Rimul. Când privi însă spre apus înţelese acest bizar fenomen natural. Pe o întindere de kilometri întregi părea că se ridică un perete, un val uriaş roşu gălbui, un şir de stânci care duceau în zig-zag spre vest.

— Minunat! exclamă el.

— Da, e minunat, şopti fata. Asta-i Arizona – sălbăticia asta înfiorătoare – mi-e dragă.

— Şi vrei s-o părăseşti?

— Da şi nu.

Jean îi apucă din nou mâna.

— Fetiţo, spune-mi, vrei să ne reîntâlnim aici?

— Vreau, răspunse ea blând şi se întoarse spre el.

Lui Jean i se părea că-i vede abia acum chipul pentru prima dată. Era frumoasă. O frumuseţe cum nu mai pomenise niciodată. Buzele fetii erau întredeschise. Fremătarea lor vie îl atrăgea pe Jean ca un magnet. O forţă nevăzută, dar formidabilă îl silea să se aplece şi o sărută. Fapta aceasta grosolană şi inconştientă rupse vraja. Se dădu speriat înapoi ca şi cum s-ar fi aşteptat la o lovitură.

— Fată dragă – eu – eu – gâfâi el uluit şi tot odată zdrobit. Îţi jur că n-am voit… nici nu mi-a trecut prin minte…

Furia la care se aşteptase însă Jean, nu se ivi. Sta în faţa lui respirând din greu, cu mâinile întinse ca şi cum ar fi vrut să se apere.

— Ah! Am fost puţin cam pripită când ţi-am spus că eşti un gentleman, spuse ea cu amărăciune. Eşti cam grăbit, străine.

— Nu te simţi jignită? bâlbâi Jean.

— Oh! Nu-i pentru prima dată că sunt sărutată. Bărbaţii sunt toţi la fel.

— Nu, răspunse el pătimaş şi cu un vag sentiment de deziluzie, care-i întunecă încântarea. Nu mă pune laolaltă cu ceilalţi bărbaţi care te-au sărutat. Nu mi-am dat seama ce fac şi ţi-aş cade în genunchi ca să te rog să mă ierţi.

Fata privi într-o parte şi arătă spre vale.

— Acolo e Grass Valley, pata aceea lunguiaţă, cenuşie în mijlocul întunecimii. Mai ai vreo cincisprezece mile. Călăreşte pe creasta Rimului încolo până dai de o potecă. N-o să treci pe lângă ea fără s-o vezi. Coboară apoi în vale.

— Mulţumesc, spuse Jean care consideră cuvintele ei ca o concediere şi n-ar fi voit să le dea urmare. Acuma trebuie să-ţi spun adios.

— Adios, senor! răspunse ea privindu-l în faţă.

— Adios înseamnă rămâi cu bine?

— Da, rămâi cu bine până mâine sau pentru totdeauna. Ia-o cum vrei.

— Ne întâlnim atunci poimâine? întrebă el grabnic.

— N-am spus nu.

— Am crezut că nu-ţi mai face plăcere după ce… se opri încurcat.

— Desigur că mă va bucura să te revăd. Poimâine spre mijlocul după amiezii. Aici. Adu-mi noutăţi din Grass Valley.

— Bine, mulţumesc. Va fi frumos, spuse Jean.

— Străine, nu-mi amintesc să-mi fi spus însă cine eşti?

— Nu n-am spus, dar ce importanţă are asta? Am spus că mi-e tot una cine eşti. N-ai putea să gândeşti la fel despre mine?

— Ba da! În prima clipă am gândit astfel, spuse ea puţin uluită privindu-l ţintă în faţă. Acum, mă pui însă pe gânduri.

— Să ne întâlnim fără să ştim unul mai mult despre celălalt ca acum.

— Bine. N-am nimic împotrivă. Ce însemnătate are un nume? O să-ţi spun „străine” şi voi fi mulţumită dacă susţii că e cinstit să nu-mi spui numele…

— Cinstit? Nu e cinstit! spuse Jean constrâns să se spovedească. Mă nuntesc Jean – Jean Isbel!

— Isbel! Fata tresări violent. Nu vei fi cumva fiul bătrânului Gass Isbel? Îi ştiu pe ambii lui fii.

— Are trei, răspunse Jean uşurat că misterul fusese dat pe faţă. Eu sunt cel mai mic. Am douăzeci şi patru de ani. Până acum, n-am părăsit Oregonul. Chipul oacheş al fetii deveni palid, iar ochii-i începură să scânteieze. Trupul ei suplu părea că se încordează.

— Eu mă numesc Ellen Jorth, izbucni ea cu patimă. Nu-ţi spune nimic numele acesta?

— N-am auzit în viaţa mea de el, răspunse Jean. Am gândit că ţii cu oierii care sunt în ceartă cu tatăl meu. De aceea, am ezitat să-ţi spun că sunt Jean Isbel… Ellen Jorth! Cât de ciudat şi nostim. Cred însă că aceasta nu mă va împiedica să fiu bunul dumitale prieten.

— Un Isbel nu poate fi niciodată prietenul meu, spuse ea rece. Apoi îi întoarce spatele şi dispăru în pădure.

CAP. II

Călărind dus pe gânduri, Jean era cât pe ce să treacă fără să bage de seamă pe lângă o potecă umblată adesea, care ducea prin mestecăniş în jos pe coasta Rimului, spre vale. Catârul mergea înaintea calului, fără să aibă nevoie să fie îmboldit. Ajuns pe creastă, fu suficient ca Jean să arunce o singură privire în vale spre a sări din şea. Poteca era îngustă, prăpăstioasă, acoperită cu bolovani şi făcând nenumărate cotituri ascuţite, de parcă ar fi fost lama unui ferestrău. De îndată ce începu coborâşul cu un catâr supraîncărcat şi un cal nărăvaş, Jean nu mai avu timp să-şi urmărească gândurile şi abia dacă putu să arunce o privire fugară peste vârfurile cedrilor spre valea albăstrie care dormea sub razele soarelui care apunea.

După ce trecu o seamă de pârâiaşe, sosi într-un loc unde poteca lua sfârşit sau mai bine spus dădea într-o şosea primitivă care purta urmele unei circulaţii intense. Prin locul acesta trecuseră fără nici o îndoială încă în cursul acelei zile oi, vite mari şi cai.

Pe cât se arată, Grass Valley nu părea să aibă prea mulţi locuitori. Casele şi colibele erau răsfirate, departe unele de altele, ca şi cum locuitorii n-ar fi voit să se stingherească între ei.. Singura prăvălie, care era clădită însă din piatră şi purta deasemenea amprenta acestei izolări caracteristice, îi păru lui Jean o construcţie ciudată. Nu arăta chiar ca o cetăţuie. Dar chiar dacă nu fusese construită cu scopuri de apărare, totuşi făcea această impresie mai ales privită din faţă, cu ferestrele ei mici şi întunecoase, aşezate cam la înălţimea umărului. În faţa prăvăliei, erau legaţi câţiva cai frumoşi.

Jean dădu drumul frâului, descălecă, păşi pe tindă şi intră pe uşa larg deschisă. O faţă care părea cenuşie dispăru în fundul încăperii, chiar la intrarea lui Jean. Îşi dădu seama că fusese observat. Chiar lângă intrarea în această cameră joasă, se aflau patru bărbaţi, cufundaţi după toate aparenţele, într-un joc de dame. Doi jucau, iar doi priveau.

Unul dintre aceştia, un bărbat cu faţa slabă, îşi ridică în aparenţă întâmplător privirile la intrarea lui Jean. Dar privirea aceasta îi dădu suficient timp spre a vedea doi ochi, în care instinctiv nu se putea încrede. Ochii aceştia nu arătau nici curiozitate şi nici prietenie. Îl priveau ca şi cum nici n-ar fi existat, ca şi cum ar fi fost numai aer.

— Bună seara, spuse Jean.

După o pauză, care lui Jean i se păru că a durat destul de mult slabul răspunse:

— Ce mai faci Isbel?

Tonul glasului său era impersonal, sec, rece, laconic şi, cu toate acestea, n-ar fi putut fi mai explicit. Simţurile rafinate ale lui Jean percepură de îndată multe lucruri: nici unul dintre aceşti texani cu sombrerourile jerpelite şi mustăţi lungi – aici Jean îi socoti deîndată texani nu-l mai văzuseră vreodată, dar îl cunoşteau şi ştiau că este aşteptat la Grass Valley. Toţi afară de acela care-i vorbise îşi aveau feţele umbrite de borurile largi ale negrelor lor pălării. Hainele erau pestriţe, la şold le atârnau revolverele, picioarele erau încălţate în cizme prăfuite; toţi îi făcură lui Jean aceeaşi impresie de violenţă reţinută, aşa cum o constatase şi la Colter.

— Vrea să fie cineva atât de amabil să-mi spuie unde-l pot întâlni pe tatăl meu Gaston Isbel? întrebă Jean în limbajul cel mai politicos pe care-l cunoştea.

— Desigur, spuse tărăgănat texanul acela slab, bătrânul Gass locuieşte cam la o milă depărtare de aici. Cu o mişcare leneşă a mâinilor sale lungi arătă spre sud. Păru apoi că l-a uitat complet pe Jean şi-şi consacră toată atenţia jocului.

Jean mormăi o mulţumire, părăsi încăperea, sări în şea şi porni mânându-şi catârul pe şosea. Puţin după aceea, întâlni pe un flăcău, care mâna o vacă.

— Hallo, boy, strigă Jean prietenos. Numele meu este Jean Isbel. M-am rătăcit în Grass Valley. N-ai vrea să-mi arăţi unde locuieşte tatăl meu?

— Bineînţeles. Mergi drept înainte şi nu poţi greşi drumul, răspunse băiatul cu un surâs luminos. Te aşteaptă!

— Dar de unde o ştii, băiete? întrebă Jean încălzit de acest surâs.

— Ştiu eu. Toată valea ştie că soseşti azi, călare. Chiar eu am fost acela care a adus noutatea bătrânului dumitale şi am căpătat pentru esta un dolar.

— Şi de unde ştiai că sosesc azi călare?

— Am auzit-o la prăvălie, răspunse băiatul încrezător. Erau acolo câţiva oieri care vorbeau cu Greaves, negustorul. Stăm în faţa ferestrei şi am auzit totul. Un mexican a coborât azi de pe Rim şi a adus noutatea.

Băiatul privi acum stingherit în jurul său şi continuă şoptind.

— Pe spionul ăsta mexican l-a trimis cineva. N-am auzit mai mult, dar oierii făceau o mutră grozav de acră. Când a ieşit afară, unul dintre ei mi-a tras un picior, lua-l-ar dracul. E cea mai fericită zi pentru noi ranchmanii.

— Cum adică?

— Hei, n-o să mai dureze mult şi o să înceapă la Grass Valley o luptă straşnică. Asta a auzit-o bătrânul meu imediat de la bătrânul dumitale. Dacă începe acum dansul, e bine că eşti cu noi.

— Oho! izbucni Jean în râs. Şi ce-ţi foloseşte asta, băiete?

Copilul îl privi cu ochi luminoşi.

— Nu mai râde de mine! Nu eşti oare un indian, Jean Isbel? Nu eşti oare un cititor de urme pe care nu-l poate înşela nici un hoţ de vite? Nu eşti cel mai bun ochitor care există? Nu eşti mai teribil ca ursul grizzly în luptă, atunci când e vorba de care pe care? Ei! N-am dreptate?

Jean dădu serios ziua bună linguşitorului şi-şi văzu de drum. Probabil că sosirea sa la Grass Valley fusese precedată, de o faimă pe care cu greu o va putea menţine.

Primul aspect al viitorului său cămin îl umplu de un fior plăcut. Era o casă mare, joasă, pătrată, ridicată pe creasta unei coline împădurite, pe marginea văii. În spatele casei, se vedea grajduri, şuri şi şoproane. În faţă, se întindeau livezi pe care păşteau nenumărate vite şi cai. Caii de pe livadă se apropiară în galop şi nechezară în semn de bun sosit noului venit. Jean văzu la oarecare depărtare statura

înaltă a tatălui său aşa cum îl văzuse de mii de ori până atunci, cu capul descoperit, cu braţele goale, înaintând cu paşi mari. Jean îi făcu semn cu mâna şi strigă.

— Mă fiule pierdut, se auzi răspunsul. Da, era glasul tatălui său şi în minte i se iviră amintiri din copilărie. Jean îşi mână mai repede calul. Nu, bătrânul nu rămăsese acelaşi. Părul lui bătea în argintiu.

— Iată-mă, tată! strigă Jean sărind din şea.

— Mă bucur că te văd, Jean, spuse Isbel strângându-i mâna. Măi ce mai voinic te-ai făcut. Ai crescut; şi semeni mult cu mama ta.

Jean simţi în strângerea de fier a mâinii, în ţinuta mândră a capului frumos, în strălucirea limpede a ochilor pătrunzători, că sufletul curajos al tatălui său nu se schimbare. Râsul cu care Jean era obişnuit nu putu să schimbe cutele şi umbrele care-i erau încă străine.

— Tată, sunt tot atât de vesel ca şi tine, răspunse Jean din toată inima. Acum, revăzându-te, îmi pare că timpul cât am fost despărţiţi a fost extrem de lung. Eşti sănătos tată? Totul e în ordine?

— N-am ce mă plânge, fiule. Şi azi mai sunt toată ziua călare ca pe vremuri… Vino. N-avem grijă de cal. Ne îngrijim noi de el. Hai cu mine să dai ziua bună oamenilor noştri…

Pe tinda casei, se aflau o seamă de oameni care aşteptau sosirea lui Jean. Copii cu ochi mari stăteau de o parte timizi şi în aşteptare. Chipul oacheş al surorii sale era aidoma imaginei pe care o păstrase în minte. Îi păru mai matură, mai feminină atunci când o îmbrăţişă.

— Oh! Jean, Jean, sunt atât de fericită că ai venit.

Jean simţi în cuvintele ei grija feminină pentru prezent şi totodată ecoul anilor trecuţi. O recunoscu imediat pe mătuşa sa Mary, deşi n-o mai văzuse de ani de zile. Fraţii săi vitregi Bill şi Guy, nu se prea schimbaseră, afară numai că erau ceva mai slabi şi mai voinici. Bill semăna cu tatăl sau, deşi părea mai degrabă vesel decât serios. Guy era mai mic de stat, mai vânjos, tare ca piatra, cu ochi scânteietori şi cu picioarele curbate ale unui adevărat cow-

boy. Amândoi se căsătoriseră în Arizona. Soţia lui Bill, Kate, era o tânără grăsuţă, mică şi drăguţă, mamă a trei copii. Cealaltă femeie, era o fiinţă voinică, cu părul roşcat şt pistruiată, cu riduri ciudate pe obrajii care arătau că a ştiut să sufere şi să fie tare. Privind-o, Jean îşi aminti că cineva îi povestise tragedia vieţii acestei femei. În frageda-i tinereţe, întreaga ei familie fusese asasinată de apaşi.

Urmară apoi la rând copiii, timizi şi vădit emoţionaţi de faptul că aveau să-l salute pe Jean.

— Toată lumea să-mi facă acum loc, porunci Jean maiestuos. Dragii mei, aflaţi că aveţi aici în faţa voastră ceea ce nu se vede în fiecare zi. Balotul acesta cântarea câteva sute de funzi atunci când l-am cărat pe umerii mei prin Market street la San Francisco. Când mă aflam pe bordul corăbiei, mi-a fost furat. La San Diego am pus din nou mâna pe el şi am tras o sfântă de bătaie hoţului. A călătorit pe spinarea unui catâr de la San Diego la Yuma şi odată am crezut chiar că a omorât biata vită sub greutatea lui. A urcat Colorado-ul de la Yuma la Ehrenberg, după care a stat o vreme pe acoperişul unei diligenţe. Am fost urmăriţi de bandiţi şi, în timpul unui galop nebun, era cât pe ce să cadă de pe acoperiş. A fost încărcat apoi pe spinarea unui cal şi a făcut şi imposibilul şi distrugă bietul animal. Partea cea mai rea a fost însă ultima bucată a drumului, de-a lungul prăpastiei pe spatele catârului, aşa încât abia de mai puteam să am grijă de el. În cele din urmă, a sosit aici şi acum îl vom despacheta.

După discursul acesta lung şi impresionant, care sporise în cel mai înalt grad curiozitatea celor de faţă şi înnebunise de curiozitate pe copii, Jean dezlegă nenumăratele noduri ale balotului şi desfăcu învelitoarea. Apărură trei puşti învelite în pânză de cort pe care le puse de-o parte, alături de un pachet greu, Jean desfăcu apoi un pachet turtit din care scoase o sumedenie de lucruri minunate pe care copiii le priveau cu ochi fermecaţi, căci nici în cele mai frumoase visuri nu-şi imaginaseră vreodată aşa ceva. Erau cărţi cu chipuri, armonici de gură, păpuşi, puşti şi pistoale de joacă, un fluier minunat şi în fine o cutie plină de acadele.

Băieţii şi surioara lor îngenunchează în faţa acestor comori întinse pe podea, prea fermecătoare spre a fi atinse cu mâinile din prima clipă.

Jean simţi o umbră ameninţătoare care plutea peste capul micuţilor nevinovaţi, pe care ursita îi adusese pe lume într-o ţară sălbatică, într-o vreme sălbatică. După ce împărţi darurile mătuşii, celor două cumnate şi surorii sale, mai rămase un singur pachet, ultimul din tot balotul, Jean îl luă şi voi tocmai să înceapă să vorbească, când tresări amintindu-şi ceva. Văzu limpede în faţa ochilor doua picioare mici, cu degetele golaşe ieşind afară din nişte mocasini scâlciaţi şi apoi doua glezne rotunde şi simetrice zgâriate de spinii tufişurilor. Puse încet pachetul de o parte.

— Tată, spuse el, ceva mai grăbit, pentru tine şi băieţi n-am prea adus lucru mare. Câteva cuţite, câteva pipe, tutun şi apoi armele.

În clipa aceea, apăru în prag un tânăr înalt şi bine făcut, îţi dădeai imediat seama că ai de a face cu un călăreţ desăvârşit. Toată înfăţişarea sa, chiar obrazul în afara ochilor era de om bătrân. Ochii lui erau încă tinereşti, blânzi şi întunecaţi.

— Ce mai faceţi? întrebă el intrând.

Ann se apropia de tânărul bărbat. Jean nu mai avu nevoie să i se spuie cine era tânărul.

— Jean, acesta este prietenul meu Andrew Colmor.

Când simţi strângerea de mănă a lui Colmor şi întâlni privirile sale scânteietoare dar reci, Jean fu bucuros că Ann şi-a dăruit inima unui bărbat demn de cei din neamul Isbel.

Copiii fură trimişi la culcare într-o aripă îndepărtată a casei cu îngăduinţa să-şi ia cu ei toate comorile căpătate. Râsul lor zglobiu se auzea din când în când. În jurul lui Jean, se adună curând un auditoriu extrem de atent, care sorbea ştirile din lumea îndepărtată. Într-un târziu, tânărul rămase singur cu tatăl său.

— Cred că eşti obişnuit să dormi în aer liber? îl întrebă cam pe neaşteptate bătrânul.

— Cam!

— În casă este ce-i drept loc destul. Aş dori însă să dormi

afară. Hai de-ţi ia păturile şi carabina şi te conduc chiar eu.

Ieşiră în tindă, iar Jean îşi puse pe umeri pânza de cort şi pătura. Carabina sa era sprijinită de uşă. Tatăl său o luă, o scoase pe jumătate din pânza în care era învelită şi o privi atent în lumina nopţii.

— E un 44? Hei, nu există nimic mai bun dacă e mânuită de un om cu mâna sigură.

În clipa aceasta, se apropie de Jean un câine mare şi cenuşiu, care-l mirosi intrigat.

— Iată prietenul tău de noapte Shepp. E un jumătate lup. Mama lui a fost câinele meu preferat. Era o căţea ciobănească, iar tatăl un lup din codru. Ne-au trebuit doi ani până să-l domesticim.

Noaptea era rece şi tăcută. Jean îşi urmă tatăl până la liziera pădurii de cedri. Acolo, crengile joase şi dese ale arborilor formau un acoperiş de nepătruns.

— Fiule, unchiul tău Jean a fost cercetaş al lui Ligett, unul dintre cei mai vestiţi rebeli pe care i-a avut vreodată Vestul, spuse ranchmanul. Şi tu urmează să fii cercetaş şi paznic al Isbelilor din Tonto. Cred că vei avea tot atât de mult de lucru ca şi unchiul tău… aşterne-ţi de dormit în umbra acestor copaci. De aici, vezi totul fără să poţi fi văzut. În ultima vreme s-au întâmplat câteva lucruri caraghioase în ţinutul nostru. Dacă Shepp ar putea să vorbească, ar avea fără îndoială să ne povestească foarte multe. Bill şi Guy au dormit afară, au cercetat urmele lăsate de calul unui străin şi tot soiul de lucruri de felul acesta, dar individul care a cutreierat locurile noastre, era mai viclean ca ei. Prin meleagurile noastre, există câţiva oameni ai pădurilor cu paşi uşori ca pisicile. Jean… acum vreo trei zile, ieşeam tocmai pe uşa din dos a casei în zorii zilei, când unul din indivizii aceştia a tras asupra mea. Şi-a greşit ţinta cu câţiva centimetri… Îţi voi arăta mâine glontele înfipt în pervazul uşii şi câteva fire de păr argintiu smulsa de el în treacăt.

— Tată dar astea sunt lucruri grozav de serioase. Mă sperii, zise Jean ridicând braţele.

— Nu prea avem timp să ne speriem, răspunse calm

bătrânul. Nici nu încape îndoială că intenţia lor e să mă cureţe, Acesta este motivul pentru care te-am chemat acasă… Hai acuma de te culcă. Poţi dormi liniştit şi fii sigur că Shepp te va trezi dacă va simţi sau va auzi ceva. Noapte bună, fiule! Te asigur că noaptea aceasta voi dormi liniştit.

Jean mormăi „noapte bună” şi privi cum dispare în noaptea luminată de stele capul acoperit de par argintiu. Statura înaltă, dispăru în cele din urmă, iar în întunecime se auzi o uşă care se închidea. Shepp atinse mâna lui Jean. El primi semnul acesta de prietenie cu o adevărată recunoştinţă. Stătu o clipă trântit pe pătura sa, în timp ce gândurile îi roiau în jurul grozavei destăinuiri din cuvintele tatălui său: „De bună seamă că au de gând să mă cureţe”. Îşi simţi mădularele din nou sprintene. Îşi aranja păturile în golul întunecat dintre trunchiurile copacilor, se întinse peste ele, se acoperi şi-şi pregăti astfel culcuşul pentru noapte. Înainte de a adormi, îi mai reveni Ellen Jorth în minte. Apoi îşi reaminti de spusele tatălui său până ce fu cuprins în cele din urmă de somn.

Un nas rece lipit de obrazul său şi un schelălăit încet îl trezi pe Jean. Câinele se afla alături de el, atent, la pândă, încordat. Noaptea era pe terminate, iar zorii nu mai puteau să întârzie. În depărtare se auzi strigătul unui cocoş. Un cocoş de la fermă răspunse cu glas răsunător.

— Ce s-a întâmplat, Shepp? şopti Jean şi se ridică în capul oaselor.

Câinele simţise sau auzise ceva, care-i era suspect. Jean nu ştia însă dacă era vorba de un om sau de un animal.

CAP. III

Luceafărul dimineţii, mare, strălucitor în lumina sa albăstrie, minunat domnitor al cerului întunecat, plutea deasupra văii tulburi şi întunecate. Urechile lui Jean prinseră zvonul vag a numeroase copite în mers, dinspre partea deschisă a văii, de-a lungul coastei sudice. Shepp părea că n-aşteaptă decât ordinul să se repeadă. Jean puse o mână pe capul animalului. „Încetinel, Shepp!” şopti el. Îşi încălţă apoi cizmele, îşi puse mantaua, lua carabina şi ieşi afară din culcuş. Shepp abia se stăpânea să nu se repeadă sălbatic pe urma prăzii. Pentru Jean, era limpede că animalul acesta inteligent simţise apropierea vreunei fiare. Dacă ar fi fost oameni aceia care dădeau târcoale fermei, atunci nu încăpea îndoială că Shepp ar fi fost tot atât de vigilent, însă după părerea lui Jean nu prea ar fi arătat dorinţa de a se depărta de el.

În liniştea dimineţii, trecură câteva secunde până ce Jean putu stabili direcţia vântului care era foarte slab şi care venea dinspre sud. Într-adevăr, vagul zvon era adus pe aripile acestui vântuleţ. Jean ocoli casa pe dreapta şi ţinu poteca care ducea de-a lungul văii, pe liziera cedrilor. Se opri după câţiva paşi spre a trage cu urechea. Era de la sine înţeles că obiectele nu puteau fi distincte în întunecimea cenuşie decât din apropiere. Ajuns cam la jumătate milă de casă, Jean auzi tropotul neregulat al unei turme de vite în goană, iar ceva mai încolo mugetul sugrumat al unui viţel. „Ah! îşi spuse Jean. Un viţel, a fost ucis de vreo fiară”. Trase un foc în aer şi strigă cât putu de tare.

Jean porni în goană în vale, fugind în lung şi în lat, atât pentru a speria fiara care pusese pe goană turma, cât şi pentru a găsi viţelul atacat. Auzi de mai multe ori în faţa sa tropotul unei turme care se depărta, dar de văzut n-o putu vedea. Dădu drumul lui Shepp, sperând că inteligentul animal va da de o urma oarecare. Shepp nu mai dădu însă nici un semn de viaţă şi nici nu mai reveni. Dimineaţa începuse să mijească, iar Jean continuă să caute în lumina

mereu crescândă, până ce dădu peste cadavrul unui viţel. Bietul animal zăcea în albia unui pârâiaş care avea apă numai în timpul ploilor. Pe pământul umed, se distingeau urmele mari ale unui lup. „Lupi”, îşi spuse Jean îngenunchind şi acoperind cu palma sa o urma de labă. „Şi la noi în Oregon, erau lupi, dar nu atât de mari ca ăştia... Tare aş vrea să ştiu unde hoinăreşte Shepp. Te poţi bizui oare pe el atunci când este vorba de lupi? Mie nu-mi prea vine să cred, mai ales dacă în haită sunt şi lupoaice”...

Jean dădu de urmele a doi lupi, le urmări de-a lungul pârâiaşului, până se pierdură în iarbă. Curând după aceea renunţă la cercetare. La înapoiere, trecu de partea cealaltă a văii spre a putea admira răsăritul soarelui.

— Bună dimineaţa, fiule, îl întâmpină un glas vesel din tindă. Am auzit bubuitul armei tale şi ne-a încântat ca o floare de Mai.

Bill Isbel care lucra la o şea îşi ridică privirile şi-l întrebă în glumă, pe Jean, dacă are cumva obiceiul să doarmă vreodată noaptea. Guy Isbel începu să râdă şi în privirea pe care i-o aruncă lui Jean se putea citi o călduroasă admiraţie...

— Hei, bătrâne indian, ce ai vânat?

Jean povesti pe scurt întâmplarea cu lupii.

— Lupi? spuse bătrânul. Da, avem lupi, pantere şi urşi – şi animale răpitoare pe două picioare de alt neam – m-au costat peste cinci mii de dolari în vite, anul acesta.

— Serios? întrebă mirat Jean. Pentru el suma aceasta reprezenta o avere. E îngrozitor, tată. Dar unde erau păstorii tăi, cowboy-i? Dar Bill şi Guy?

Bill Isbel îl ameninţă pe Jean cu pumnul şi spuse cât se poate de serios, deoarece cuvintele fratelui îi atinseseră punctul sensibil:

— Unde eram eu şi Guy? Ei, dragă frate din Oregon, eram aici. Vreme de ani de zile nu ne-am scos cizmele din picioare de ni s-au lipit de piele şi cu toate acestea n-am putut reduce pierderea.

O chemare veselă care se auzi din bucătărie, întrerupse discuţia bărbaţilor: „La masă!”.

Bătrânul ranchman discută în timpul mesei cu Bill şi Guy privitor la lucrul ce trebuia făcut în acea zi. În felul acesta Jean îşi putu da seama de mărimea întreprinderii condusă de tatăl său. După micul dejun, fraţii lui Jean arătară un viu interes pentru armele pe care le adusese acesta. Fură despachetate, curăţate şi încercate. Cele trei arme erau carabine Winchester de calibru 44, arma pe care Jean o găsise ca fiind cea mai practică. Fu primul care trase şi loviturile obţinute îl mulţumiră umplând de uimire pe ceilalţi. Bill întrebuinţa o puşcă veche Henry. Guz n-avea nici o preferinţă pentru vreo armă oarecare. Bătrânul ranchman susţinea însă, că nu există armă mai bună ca puşca lui cu un singur foc, numită „puşcă pentru bivoli sălbatici”.

— Ho! Eu o să rămân tot la sculele mele. Un câine bătrân nu mai poate învăţa năzdrăvănii noi. Voi interesaţi-vă însă bine de carabinele aduse de Jean. Prindeţi-le de şea şi nu ezitaţi să vă exersaţi dacă vă iese în cale vreun coiot. Şi acum, Jeane, du-te cu băieţii de vezi moşia, fă o vizită vecinilor noştri şi în special lui Jim Blasidell. Vezi şi turmele şi alegeţi vreo doi cai pentru tine.

— Mi-am şi ales unul. Un armăsar bălan!

După impresia pe care i-o făcuse din prima clipă, Jean îşi boteză calul „Bălanul” şi se îndrăgosti de el mai înainte chiar de a-l fi încălecat. „Bălanul” era un animal vioi şi totuşi blând. Fusese educat pentru călărie. Nu simţise încă lovituri de bici şi pinteni, ci făcea de bună voie tot ceea ce dorea călăreţul lui.

Jean se lăsă condus de fraţii săi. Întâlniră vreo câţiva păstori şi călăreţi care lucrau la ferma tatălui său şi printre aceştia pe un om voinic şi cărunt, ai cărui ochi erau roşiţi şi arşi din cauza călăritului necontenit prin vânt, praf şi pe soare. Se numea Everts şi era tatăl băiatului pe care-l întâlnise Jean în apropierea satului. Everts jupuia tocmai viţelul ucis de lupi.

— Ascultă-mă, Jean Isbel, spuse Everts. Ai sosit la timp acasă. Ni s-a tot povestit că eşti un cititor de urme fără pereche. Poate că vei reuşi să dai de urma lui Old Gray,

lupul singuratec, autorul isprăvii astea. În ultimele două luni a ucis nouă viţei şi mânji. Şi când te gândeşti că nici n-a sosit încă bâlciul de primăvară.

Blasidell îi aminti lui Jean de tipul leonin al texanului, atât prin chipul său mare şi îndrăzneţ, prin capul său uriaş împodobit de o coamă blondă, cât şi prin felul lui de a-şi afişa atitudinea sa deschisă care te făcea să-i citeşti imediat în inimă. Nu era atât de bătrân ca tatăl lui Jean. Avea un glas tunător, cu aceeaşi cadenţă tărăgănată ca a tuturor texanilor şi ochi albaştri care mai ascundeau încă în lucirea lor flacăra tinereţii.

— Ho! Dar semeni bine cu sora dumitale! spuse Blasidell, Poţi să consideri cuvintele astea ca un compliment, tinere. Amândoi îmi amintiţi de mama voastră. Dar dumneata eşti un Isbel. Acolo în Texas sunt indivizi care nu-şi pun niciodată mănuşa în mâna dreaptă. Dracu să mă ia, dacă atunci când unul dintre aceştia s-ar apropia din nebăgare de seamă de dumneata ar crede că s-a deschis mormântul pentru el şi ar pune repede mâna pe pistol.

Râsul lui Blasidell răsuna adânc şi plăcut. Spusele acestui prieten îi păreau interesante lui Jean. Colonizarea văii Tonto cu texani era un subiect pe care-l discutară cu cea mai mare plăcere.

Blasidell îi povesti despre timpurile când în valea Tontoului nu erau prea mulţi oieri şi nici ranchmani, dacă aveai în vedere întinderea uriaşă a văii. Puţinii care se aflau, erau constrânşi să locuiască însă, din cauza terenului abrupt şi sălbatic, pe petecul mai şes pe care-l forma Grass Valley şi împrejurimea lui. Bineînţeles că pe măsură ce populaţia sporea, iar creşterea vitelor se dezvolta din ce în ce mai mult, ca o consecinţă logică, drepturile de păşune şi de apă au devenit lucruri de formidabilă însemnătate. Oierii îşi duceau turmele în timpul verii sus pe Rim spre a le readuce în vale la venirea iernii. Un oier putea să adune câteva mii de oi în jurul fermei unui ranchman şi să-l distrugă.

— Texasul era plin de indivizi rău famaţi şi vite frumoase, conchise Blasidell. Cea mai mare parte din prima categorie

şi câteva exemplare din cea de a doua s-au strămutat în valea Tontoului. Oierii au acum oficiile lor pentru Comerţul de oi şi lână la Maricopa şi Fenix. Se îmbogăţesc şi devin puternici.

— Ah! Şi ce va ieşi din toată încurcătura asta? spuse Jean,

— Întreabă-l pe tatăl dumitale.

— Aş dori că cunosc punctul dumitale de vedere.

— Păi într-un cuvânt: ranchmani din Texas nu vor admite niciodată ca păşunile pe care s-au colonizat ei să fie cotropite de oieri.

— Şi cine este Greaves? continuă Jean.

— Greaves este un om greu de priceput. E un negustor viclean. Spune că vine din Missuri. E texan ca şi mine. A sosit calare în Tonto fără să aibă măcar un pachet cu el. Astăzi şi-a clădit o casă din piatră şi-şi aduce mărfurile de la Fenix. Pare că vinde şi cumpără o mulţime de vite. O vreme părea că are de gând să ţie mijlocia între oieri şi ranchmani. Amândouă taberele aveau locul de întâlnire în prăvălia sa, iar el asculta plângerile şi ale unora şi ale altora. În ultima vreme, s-a dat însă mai mult de partea oierilor. Nu l-a învinuit încă nimeni de asta. Ar fi însă vremea ca un ranchman să-i dea pe faţă vicleşugul.

— Desigur că trebuie să existe şi oieri de treabă şi cinstiţii aici în vale? întrebă Jean.

— Într-adevăr unii dintre ei sunt oameni de bun simţ. Cei care au sosit însă în ultima vreme – ăştia sunt ăia cu care ne vom ciocni.

— Dar oierul, acela – Jorth! continuă Jean încet şi ezitând, ca şi cum ar fi fost constrâns să se intereseze de ceva pe care l-ar fi ocolit mai cu dragă inima.

— Jorth este probabil conducătorul taberii oierilor care stă în calea noastră o ranchmanilor. El n-ameninţă şi nici nu strigă cum fac câţiva dintre ai lui. Creşte şi cumpără însă din ce în ce mai multe oi. Păstorii lui ne-au înconjurat în iarna trecută. Din tot locul. Jorth este un om de care trebuie să ţinem seama.

Abia târziu în acea după amiază, tatăl lui Jean vorbi

despre ceea ce îl preocupa mai ales. Când îi veni bine, îl trase pe Jean alături de sine sub cedri, unde erau feriţi de priviri indiscrete.

Bătrânul fermier respiră adânc.

— Cele ce-ţi voi povesti acum, băiete, e secretul meu şi numai al meu, începu el. Fraţii tăi şi Ann n-au auzit niciodată de el. Jim Blasidell bănuieşte, că în dosul tuturor chestiunilor ăstora se ascunde ceva excepţional, dar nici el nu ştie nimic. În afară de tine, nu mai trebuie că afle nimeni de acest secret. Trebuie să-mi făgăduieşti că-l vei păstra acum şi după moartea mea.

— Îţi făgăduiesc! spuse Jean.

— Acum să ţi-l spun! începu bătrânul. Oierul de care trebuie să ţinem seama, este Lee Jorth, duşmanul meu de moarte. Ne-am născut în acelaşi oraş, în copilărie ne-am jucat împreună, iar ca flăcăi ne-am încăierat adesea. Amândoi ne-am îndrăgostit. De aceeaşi fată. O vreme, avurăm amândoi aceeaşi sorţi de izbândă. Atunci, izbucni războiul. Eu şi fratele meu Jean am plecat ca voluntari. M-a sfătuit să mă căsătoresc cu Ellen înainte de a mă înrola. N-am voit însă. A fost cea mai mare greşeală a vieţii mele. Curând după ce ne-am despărţit, a încetat şi corespondenţa între noi. Aveam însă toată încrederea în ea. A fost o vreme de groaznică zăpăceală. Apoi am fost rănit şi internat într-un spital. Cam după un an de zile, am fost trimis acasă.

Ajuns cu povestirea aici, Jean evită să-şi mai privească tatăl în ochi.

— Lee Jorth nu se înrolase, continuă fermierul cu glas încet şi tremurător. Se căsătorise cu iubita mea Ellen… aflasem toate acestea cu mult înainte de a mă fi însănătoşit. Alergase după ea ca un câine după un iepure… iar Ellen s-a căsătorit cu el. Când am fost din nou în stare să mă ţin pe picioare, m-am dus la Jorth şi Ellen. I-am tras la răspundere. Voiam să ştiu de ce m-a părăsit. Lee Jorth nu se schimbase cu tot norocul ce dase peste el. Mă calomniase în faţa lui Ellen… Dar indiferent dacă el minţise sau nu, Ellen Sutton era o infidelă. Şi atunci văzui că ea îl iubeşte şi că pe mine nu mă iubise niciodată. Toată

mărinimia mea s-a dus atunci dracului. Dacă nu s-ar fi lăsat convinsă de minciunile sale şi m-ar fi compătimit cât de puţin, atunci poate că i-aş fi iertat. Ea îl adora însă. Era sclava lui. Iar eu, am învăţat atunci ce e aceea ura. Războiul i-a ruinat pe Suttoni, ca dealtfel pe mulţi oameni din sud. Lee Jorth începu să se ocupe de creşterea vitelor. Moştenise moşia Suttonilor, iar averea sa începu să sporească după câţiva ani. În zilele acelea, fiecare crescător de vite era un mic tâlhar. Fiecare crescător prindea viţei care nu erau ai lui şi-i însemna cu marca proprie. Noi alde Isbel eram cei mai bogaţi crescători de vite de plin partea locului. I-am întins o cursă lui Lee Jorth şi l-am prins pe când însemna cu fiorul roşu vreo câţiva viţei pe care avusem eu însă grijă mai înainte să mi-i însemn. L-am reclamat pentru furt. L-am înfierat ca hoţ de vite şi l-am distrus. Ne-am mai întâlnit o dată. Dar Jorth era unul dintre rarii texani care nu prea puneau repede mâna pe revolver, mai ales când era vorba de un Isbel… A părăsit ţara şi a început să joace, decăzând mereu mai mult, după care reveni din nou. Când am văzut transformarea mândrei Ellen Sutton şi adorarea ei continuă faţă de Jorth, aproape că am înlemnit de milă şi ură… Cred că ura este sentimentul cel mai trainic la un texan. Roata se întoarse apoi şi soarta mea luă altă întorsătură. Ca cei mai mulţi dintre tinerii de pe vremea mea, beam mult şi jucam. Într-o noapte, am dat peste Jorth care avea de tovarăş pe un trişor şi m-au jefuit. Ne-am luat la ceartă. Revolverele au început să vorbească. L-am împuşcat pe adversarul meu… pe vremea aceea, se înfiinţase tocmai cavaleria din Texas… măi băiete, dacă îţi spun că n-am fost izgonit din Texas să ştii că nu spun tocmai adevărul. Am trecut graniţa pe spinarea unei gloabe. M-am dus în Oregon. M-am căsătorit acolo şi tot acolo s-au născut Bill şi Guy. Mama lor n-a trăit multă vreme. Şi apoi m-am căsătorit cu mama ta, Jean. Avea ceva sânge indian şi lucrul acesta o făcea să pară mai frumoasă ochilor mei. A fost o femeie minunată şi mi-a hărăzit singura fericire pe care am cunoscut-o vreodată. Îţi aminteşti fără îndoială de ea şi de zilele fericite din căminul

nostru din Oregon. Cred că am mai făcut o mare greşeală atunci când am plecat în Arizona. Dar ţara asta a crescătorilor de vite m-a atras totdeauna. Auzisem despre valea asta sălbatică a Tontoului şi că texanii se stabilesc aici. Jim Blasidell mi-a trimis vorbă să vin că ar fi un colţ de paradis aici în vest. Asta este chiar aşa. Şi mama ta murise... Acum, trei ani au sosit în Tonto şi alde Jorth. Şi ceea ce-mi pare curios, este că după un an sau cam atât, a sosit şi banda de tâlhari din Texas. Jorth a început să crească oi. Trăieşte împreună cu câţiva oieri într-un canion al Rimului. Undeva în pădurile sălbatice de pe acolo este şi ascunzătoarea bandei lui Daggs. Cred că sunt singurul care face o legătură între colonelul Jorth, cum este numit el pe aici şi Daggs şi banda lui. Poate că Blasidell şi încă vreo câţiva au o vagă bănuială. Dar e tot una. Nu este vorba numai de conflictul dintre ranchmani şi oieri. Te asigur, fiule, că este vorba de lucruri mult mai grave. Va fi o luptă grea între texani, o luptă sângeroasă... Jorth are intenţia diabolică de a se folosi de neînţelegerea dintre oieri şi fermieri pentru a mă distruge pe mine şi familia mea, aşa după cum l-am distrus şi eu pe el pe vremuri. Ei şi acum, o să aşteptăm să fim izgoniţi de pe livezile noastre de oi sau să ne lovească vreun glonţ tras pe la spate?

— Asta nu! spuse Jean liniştit.

— Ia hai cu mine până în casă, spuse fermierul şi păşi tăcut înaintea fiului său, oprindu-se în dreptul uşii. Puse degetul pe o mică gaură din pervazul uşii, cam la înălţimea capului unui bărbat voinic. Jean văzu că este vorba de o gaură făcută de glontele despre care-i vorbise tatăl său în seara sosirii. Pe margini se vedeau câteva fire de păr argintiu.

O frământare fierbinte trecu prin inima lui Jean Isbel. Primul foc fusese tras iar el era un Isbel... Da, tatăl său făcuse din el un adevărat Isbel. Sângele e un lichid dens.

— Cam asta ar fi totul, fiule, conchise fermierul. Înţelegi acum de ce am presentimentul că nu voi mai trăi multă vreme. O simt în mine. Iar noaptea, aud în jurul meu un murmur straniu, Jeane, ca şi cum ar fi glasul mamei tale

care mă cheamă sau care încearcă să mă previe. Dar eu ştiu ce ştiu.

— Jorth are garda lui personală. Trebuie s-o ai şi tu pe a ta, răspunse Jean laconic.

— Desigur, fiule şi pot alege dintre cei mai destoinici oameni care locuiesc în valea asta, spuse fermierul cu mândrie. Vreau însă ca înainte de toate să le expun lucrurile şi să le las libertatea să aleagă. După părerea mea, n-o să fie o încăierare de lungă durată. Va fi scurtă şi sângeroasă, după felul texanilor. Am încredere în tine Jeane. Grija ta să fie ca ultimul pe câmpul de luptă să fie un Isbel.

Jean privea întunecat înaintea sa.

— Eşti convins, tată, că nu există alta soluţie? Te-ai gândit oare la sora mea – la soţiile fraţilor mei – la toate celelalte femei?

— Ar fi oare mai bine pentru femeile noastre dacă am lăsa pe adversarii noştri să ne ucidă cu sânge rece?

— Ai dreptate. Văd că nu mai există nici o speranţă… Nu mă gândeam la mine tată. Mie mi-este tot una. Dacă va fi să înceapă lupta, atunci fii sigur că voi fi omul cu care te-ai lăudat. Numai că e tare greu, greu de tot. Ştii tu, pentru tineri e o situaţie imposibilă. Păcatele părinţilor… Dar tabăra cealaltă? Ce face Jorth? Are copii?

— Are o fiică, Ellen. Poartă numele mamei ei. Prima dată când am văzut-o am şi recunoscut-o. Mi-a dat ca un cuţit prin inimă.

— Ann ai întâlnit-o vreodată pe Ellen Jorth? o întrebă ceva mai târziu Jean pe sora sa.

— Da, dar de mult!

Jean îi povesti pe scurt întâmplarea sa de cu o zi mai înainte.

— N-ai vrea să-mi povesteşti tot ce ştii despre ea?

— Desigur, Jeane. Ochii ei întunecaţi priveau miraţi şi prietenoşi faţa lui îngrijorată. Am auzit tot felul de lucruri, dar aici în valea Tontoului nu trebuie să crezi toate cele câte se spun… Am cunoscut-o pe Ellen Jorth acum vreo doi ani. Pe vremea aceea, nu ne ştiam numele. Era cea mai

frumoasă fată pe care o văzusem vreodată. Îmi plăcea. Părea nefericită. Data următoare ne-am întâlnit la un bal. Fetele care erau cu mine o tratau de sus. Biata fată îşi puse toate la inimă şi fugi de lângă noi. Am alergat după ea – şi se părea că vom fi prietene… Atunci mi-a spus cine este şi m-a întrebat cum mă numesc. I-am spus numele meu. Daca aş fi lovit-o în obraz, n-ar fi reacţionat altfel. Se îngălbeni la faţă, începu să gâfâie, îmi întoarse spatele şi plecă în goană… Ultima dată, am întâlnit-o acum aproape un an… Mergeam pe o potecă lăturalnică ce ducea la ferma unei prietene pe care voiam s-o vizitez. Ellen Jorth venea călare alături de un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată. Drumul era acoperit de iarbă deasă şi umbros. Călăreau foarte aproape unul de celălalt şi nu mă băgase în seamă imediat. Bărbatul îşi petrecuse braţul în jurul taliei ei. Ea l-a respins şi am văzut-o râzând. El o mai apucă odată şi o sărută, dar mai apoi, calul său se sperie. Au trecut pe lângă mine. Ellen Jorth dădu capul pe spate şi nu mă învrednici nici măcar cu o privire.

— Ann, crezi poate că este o fată uşuratică? întrebă Jean fără ocol.

— Uşuratică? exclamă Ann uimită şi puţin jenată. Nu, Ellen Jorth este singură şi nenorocită. Nu mai are mamă. Trăieşte izolată între bărbaţi neciopliţi. Nu se poate apăra dacă aceştia nu-i dau pace. Poate că este puţin prea liberă, poate că e prea bună. E însă cinstită, Jeane. Când a trecut atunci călare pe lângă mine, faţa-i era palidă şi mândră. Ea este o Jorth, iar eu o Isbel. Uşuratică? Nu!

— Îţi mulţumesc, Ann, răspunse Jean răguşit. Nu-i aşa că nu vei pomeni nimănui ceva despre întâlnirea mea cu Ellen Jorth?

— Nu, Jeane, îţi făgăduiesc.

CAP. IV

Ellen Jorth reintră grabnic în pădure, turburată şi furioasă că întâmplarea o adusese în faţa unui Isbel. Era scârbită de faptul că întâmpinase cu prietenie pe un membru al acestei familii urâte care-l distrusese pe tatăl ei.

A doua zi, se trezi veselă şi dornică de muncă. Nu trecu mult şi ea gândi că buna ei dispoziţie se datora poate faptului că Jean fixase ziua aceasta pentru întâlnirea pe Rim. Veselia Ellenei dispăru. Zâmbetul se şterse, iar primăvărateca dimineaţă îşi pierdu farmecul.

— N-are nici un sens să mă mint pe mine, îşi spuse ea gânditoare. Dumnezeule, tare trebuie să fiu singură ca să mă bucur că voi vedea pe un Isbel!

Cu mult înainte ca soarele să fi început să apună, spre mijlocul după amiezii, la ora fixată de Jean Isbel pentru întâlnire, Ellen îşi îndreptă paşii prin pădure spre Rim, întocmai cum un indian îşi alegea drumul pe covorul des al acelor de brad, pe care picioarele ei încălţate cu mocasini uşori nu lăsau nici o urmă. Făcu un ocol mare şi ajunse pe Rim cam la un sfert de milă mai departe de locul unde stătuse de vorbă cu Jean Isbel. De aici, pornind-o spre răsărit, avu grijă să calce numai pe piatră tare. Aceasta era o adevărată aventură şi după toate aparenţele prima pe care o avusese până acum în viaţă. După ce-şi fixă planul, nu mai avu altceva de făcut decât să aştepte, astfel încât trecu pe partea cealaltă a mestecănişului, pe marginea Rimului, spre a sta acolo la pândă. Ştia că va auzi calul lui Jean cu mult înainte de a-l vedea pe acesta.

— Ah! Ellen Jorth ce comică fată eşti şi tu, şopti ea. Cred ca nu te-am cunoscut încă cum trebuie!

Timpul trecea. Ellen Jorth începu să devină neliniştită pe măsura ce soarele înainta tot mai mult spre apus. Printr-o ferestruică în tufişul în care se afla, văzu colţul de stâncă pe care stătuse cu Jean Isbel şi potecile pe care ar fi putut să sosească el. Îşi dădu seama oarecum nervoasă că ascunzişul ei se află la abia treizeci de picioare de stâncă.

Trebuia prin urmare să stea nemişcată.

Trecu o oră fără sfârşit. Soarele ajunsese cam la mijlocul drumului între zenit şi orizont. Ellenei Jorth i se năzări deodată: „Nu vine”. În clipa în care-i veni acest gând, avu senzaţia unei pierderi, unui vag regret – un sentiment care nu poate fi calificat altfel decât deziluzie.

Nechezatul unui cal care se afla foarte aproape o făcu pe Ellen că tresară, iar corpul i se încorda. Începu să tremure uşor, iar sentimentele ei cunoscură o schimbare bruscă. Se ridică prudentă sprijinindu-se în coate şi privi prin locul liber din tufiş. Văzu un bărbat care-şi lega calul de un copac. Bărbatul acesta luă apoi carabina de pe şea şi păşi pe marginea prăpastiei. Privea spre vale şi părea cufundat în admiraţie sau dus pe gânduri. Se întoarse apoi şi cercetă cu privirea pădurea ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva.

Ellen recunoscu statura zveltă şi faţa întunecată care amintea atât de mult pe un indian. Isbel! Venise aşadar. Ellen tremură puţin sprijinindu-se în coate. Jean Isbel, fidel cuvântului dat, venise în pofida dispreţului ei, spre a o revedea. Duşmanul tatălui ei! Zvonul umbla de mult din gură în gură că bătrânul Gass Isbel trimisese după fiul său indianul, pentru ca acesta să lupte împotriva familiei Jorth.

Jean Isbel, fiul unui texan, ochitor fără pereche, căutător de urme cum nu mai exista al doilea, un om aspru şi periculos! În clipa aceea, trecu prin mintea Ellenei un gând ucigaş – dacă toate acestea erau astfel precum se spunea, dacă el era duşmanul tatălui ei, dacă lupta dintre Isbel şi Jorth trebuia să izbucnească în chip inevitabil, era datoria ei să-l ucidă pe acest Isbel pe loc, în timp ce aştepta sosirea ei. Năucul – cum putea să creadă că ea va veni? Ellen puse capul pe pământ, până ce încetă tremurul bizar al braţelor ei. Gândul acela întunecat dispăru. Nu venise aici spre a ucide pe un bărbat pe la spate.

După o clipă, îşi ridica din nou privirile. Isbel sta pe un loc mai înalt al Rimului într-o poziţie comodă, aşteptând. Purta un costum de piele aproape nou, care făcea fără îndoială o impresie mai avantajoasă, în comparaţie cu hainele murdare şi rupte de care-şi amintea Ellen.

Nu arăta înalt de stat. Ellen era obişnuită cu texanii şi oamenii din Arizona care era înalţi, slabi şi sprinteni. Omul acesta avea cu totul altă structură. Avea umerii cei mai largi pe care-i văzuse vreodată la un bărbat, aşa că la prima vedere făcea impresia că e scund. Membrele sale mlădioase şi puternice dovedeau însă cu prisosinţă că nu este de loc scund. Îşi cuprinsese genunchii cu palmele. Avea mâini vânjoase, mari şi în armonie cu încheieturile muşchiuloase. Haina-i era deschisă la gât. Purta un fular ca şi ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoştea Ellen. Curiozitatea o făcu în cele din urmă să-şi poarte privirea hotărâtă spre capul şi chipul lui Jean Isbel. Purta o şapcă făcută dintr-o blană oarecare. Părul îi era aspru şi tuns scurt, de un negru adânc ca pana corbului. Faţa îi era oacheşă, de un cafeniu închis fără nici o urmă de roşu. Nu avea nici pometţii proeminenţi şi nici nasul mare şi coroiat caracteristic albilor care au sângele amestecat cu indieni. Şi, cu toate acestea, îţi dădeai seama fără să vrei că e un indian: după ochii săi negri şi pătrunzători, după fruntea înalta, netedă şi gânditoare, după nemişcarea rigidă a trăsăturilor sale.

Ellen îl observa. Din minut în minut, privirile sale treceau de la prăpastia cenuşie din faţa sa spre pădurea întunecată. Când se întorcea, soarele îi lumina faţa, iar Ellen prinse strălucirea dură a ochilor săi negri. Vedea că stă la pândă!

Deodată, Ellen simţi cum i se strecoară un fior rece pe spate. Privirile pătrunzătoare ale lui Isbel se odihneau acum asupra ascunzişului ei. Inima i se opri aproape din bătaie. Dacă o descoperea, avea să moară de ruşine. Se simţi, în cele din urmă, mai uşurată când el îi întoarse spatele şi începu să se plimbe în sus şi în jos pe stâncă, cu capul plecat şi cu mâinile încrucişate la spate. Nu mai privea pădurile. Se întoarse brusc, spre apus, iar lumina soarelui apunând îi polei chipul. Curcile sălbatice începură să facă zgomot. Isbel se apropia de calul său şi păru că desprinde ceva de pe şea. Când se reîntoarse, Ellen văzu că el are un pacheţel în mână. Se depărta în direcţia stânei lui Jorth şi dispăru curând în pădure.

Ellen îl văzu pe Isbel revenind mai devreme decât s-ar fi

aşteptat. În mâini nu mai avea nimic. Îl văzu cum se apropie cu paşi repezi de calul său, dezlegă frâul şi săltă în şea. Bărbatul mai aruncă o privire spre stâncă ca şi cum ar fi voit să reţie imaginea în memorie, apoi se depărtă de-a lungul Rimului. Privi în urma lui până ce dispăru între copaci, după care se întoarse repede la stână.

De îndată ce întră în cort, zări pachetul pe care-l avusese Isbel în mână. Era pe patul ei. Ellen privi încremenită. „Ce neobrăzare!” O lovitură de picior şi pachetul zbură afară. Cuvintele şi gesturile ci arătau că-şi stăpânea cu greu furia arzătoare. Mai lovi pachetul o dată cu piciorul şi se gândi să-l arunce pe foc. Nu putu face acest gest. Îl lăsă acolo unde se afla. Într-un târziu, apărură Pepe şi Antonio care mânau turma înaintea lor.

Ellen nu voi ca ei să vadă pachetul şi îl aruncă înapoi în cort, plină de dispreţ pentru sine, în timp însă ce furia ei se mai domolea. Fu cuprinsă apoi de curiozitate. Pachete atât de curate şi de frumos legate nu se prea vedeau des în valea Tontoului. Ellen se hotărî să aştepte până după cină şi să-l arunce într-un moment favorabil în foc. Ce o interesa conţinutul lui? Era probabil un dar. Îşi spuse că e cât se poate de furioasă împotriva acestui Isbel, care avea obrăznicia să se apropie de ea făcându-i un cadou.

Antonio, de obicei un tovarăş vesel, în seara aceasta era posac şi tăcut. Ellen nu putu afla mai mult de la el, decât că meseria de cioban la oi aducea astăzi cu sine pericole care nu erau de loc pe plac unui mexican iubitor de pace ca el. Auzise ceva ce nu voia să povestească. Ellen îl ajută să prepare cina şi se aşeză tăcuta la masă. Antonio îi comunică din partea tatălui ei să nu pornească la drum spre casă după lăsarea întunericului. După masă, ciobanii se retraseră în corturile lor lăsând-o pe Ellen singură în faţa focului. Fata aduse imediat pachetul spre a-l pune pe foc. Curiozitatea feminină îi rodea însă inima. Cedă într-atât încât clătină şi strânse pachetul, iar în cele din urmă rupse un colt al învelitoarei. Văzu atunci câteva cuvinte scrise cu creionul. Plecându-se mai mult asupra flăcării, citi: „Pentru sora mea Ann”.

Fară a-l deschide Ellen duse pachetul înapoi în cort.

A doua zi, nehotărârea se repeta. În cele din urmă, ascunse supărătorul obiect în păturile ei şi-şi spuse că va aştepta pană se va înapoia la stână spre a-l arunca pe foc. Antonio îi încărcă legăturile pe spinarea catârului. Neavând cal, Ellen urma să facă pe jos cele câteva mile până la ferma tatălui ei.

Fericită în oarecare măsură şi cufundată, în visuri, Ellen străbătu pădurea şi ajunse curând la drumul care ducea în desişul sălbatic al Chevelon-canionului. La capitul acestui canion, se afla pe o livadă o colibă rudimentar clădită din bârne cu un tron de lut înălţat tocmai în partea din faţă. Aceasta era locuinţa unui bătrân ciudat, care trăia prin locurile astea de multă vreme Se numea John Sprague şi se ocupa cu creşterea catârilor. N-avea nici boi, nici cai, ba nici chiar un câine. Umbla zvonul că Sprague fusese căutător de aur, unul dintre cei mulţi care au răscolit ţara în căutarea comorii olandezului zburător. Sprague cunoştea valea şi Rimul mai bine decât oricare alt oier sau ranchman. De la Black Bulte la Cibeque şi de la Clievelon Butte la pasul Reno, cunoştea fiecare potecă, fiecare canion, fiecare colină şi izvor. Ba mai mult era în stare să te ducă acolo unde voiai chiar şi în noaptea cea mai întunecoasă. Faima sa se bizuia însă cel mai mult pe faptul că nu creştea decât catâri – burros, cum erau numiţi prin partea locului – şi mai ales catâri negri cu botul alb. Erau cei mai buni catâri din întreaga vale şi erau foarte căutaţi. Sprague vindea în fiecare an câţiva catâri. Pe unul îl dăruise Ellenei deşi se despărţea foarte greu de animale sale. Bătrânul acesta era singurul prieten al Ellenei.

Când sosise cu oile pe Rim, unchiul John, cum îl numea Ellen se afla tocmai într-una din rarele sale vizite Ia Grass Valley. Observă deci bucuroasă fumul albăstrui care se ridica din hornul vechi şi auzi zbieretele dizgraţioase ale catârilor. Când intră în ogradă, Sprague şedea în pragul colibei sale.

— Halo, unchiule John!

— Ho! Ia-te uită asta e chiar Ellen! răspunse el călduros.

De îndată ce am văzut catârul ăsta cu bot alb, am şi ştiut cine vine. Dar unde ai fost fetiţo?

Sprague era un bătrân cu umerii căzuţi, mic de stat, cu păr argintiu şi ochi vicleni care scânteiau prietenoşi în capul său roşu. Ellenei nu-i erau de loc pe plac petele de tutun de pe barba lui şi nici hainele murdare, rupte şi urât mirositoare pe care le purta. Renunţase de mult la toate încercările de a-l educa spre a-l face să fie curat.

— Am păzit oile. Dar tu unde ai fost, unchiule?

— Am fost după nutreţ. Dar pe cât îmi amintesc, am stat mai mult la Grass Valley decât am stat vreodată în viaţa mea. Nu e însă de mirare dacă te gândeşti.

— Ce? întrebă repede Ellen văzând că bătrânul se opreşte.

Sprague scoase o pipă neagră din haină şi începu s-o cureţe cu degetul. Privirea pe care o aruncă Ellenei era gânditoare, serioasă şi atât de bună, încât fata se temu că bunătatea aceasta ar putea să fie şi milă.

— Hai înăuntru să şezi puţin! Vrei?

— Nu mulţumesc! Ellen se aşeză pe butucul de tăiat lemne. Ia spune-mi unchiule ce mai e nou prin vale?

— Nu e mai nimic – afară de clevetire. De pălăvrăgit se pălăvrăgeşte mult.

— De pălăvrăgit s-a pălăvrăgit totdeauna mult, spuse Ellen dispreţuitoare. Grass Valley este o groapă infectă, rea şi clevetitoare.

— Ah! Ellen va fi o luptă mare – o luptă sângeroasă în valea Tontoului, continuă Sprague serios.

— Între cine şi cine? întrebă Ellen, privindu-l cercetătoare.

— Între alde Isbel şi duşmanii lor. Cei mai mulţi dintre oamenii din vale şi bine înţeles toţi crescătorii de vite sunt de partea bătrânului Gass. Blasidell, Cordon, Frederick, Blue – toţi vor fi cu el.

— Şi contra cui au de gând să lupte? întrebă Ellen.

— Se spune că oierii vor să provoace lupta cu orice preţ. Se mai vorbeşte însă şi despre altele ce-i drept nu chiar pe faţă, căci ar putea să-i meargă foarte rău aceluia care se

amestecă în asemenea treburi pe aici.

— Nu trebuie să te temi, unchiule John – eu n-o să te trădez niciodată. Mi-ai fost totdeauna un prieten sincer.

— Asta a fost în orice caz dorinţa mea Ellen. Îşi clătină capul neţesălat. E cam greu să taci din gură atunci când te îndrăgeşte cineva aşa ca mine… Aş dori să ştiu însă ceva. Mai ai rude în afară de cele de pe aici, la care te-ai putea duce până ce va trece încăierarea?

— Nu! Pe cât ştiu toate rudele mele locuiesc aici

— Dar prieteni?

— Eu n-am prieteni, unchiule John, spuse ea tristă plecând capul.

— Ho, asta e păcat. Am sperat că te-ai putea pune în siguranţă undeva.

— Sper că nu ai crezut că voi fugi atunci când tatăl meu e în luptă? zise ea.

— Sper că nu.

— Eu sunt o Jorth! spuse Ellen întunecată şi-şi plecă din nou capul.

Sprague făcu un semn de aprobare. Era vădit uluit şi îngrijorat, stăpânit de dragostea sa pentru această fată.

— Ai pleca oare cu mine? întrebă el. Am putea trece dincolo în valea Maza şi să locuim acolo până s-or termina toate.

— Mulţumesc, unchiule John. Eşti bun şi prietenos, dar rămân alături de tatăl meu. Grijile lui sunt şi ale mele.

— Bravo! La asta mă puteam aştepta. Bine, fetiţo, priveşte mereu cu curaj în viitor şi luptă, ca să-ţi croieşti o cale. De aşa ceva nu poate scăpa nici un om tânăr. Lupta adevărată croieşte caracterele adevăraţilor bărbaţi şi adevăratelor femei. Numai că trebuie să fii sigură de tine. Cred cu asta că trebuie să simţi în inima ta ceea ce este adevărat şi bun şi drept şi să te ţii de aceasta până la moarte luptând ca să le impui. Eşti o femeie tânără, o femeie minunată. Asta înseamnă că vei avea mai multe încurcături şi vei avea mai greu de luptat. Ţara asta nu prea este plăcută pentru femei, mai ales dacă vreuna care a fost ponegrită vreodată.

— Ce mă interesează pe mine spusele celor de jos din vale? răspunse Ellen. Ştiu că mă socot o fată uşuratică. Nu am făcut nimic spre a le scoate lucrul ăsta din cap. Ba mai mult i-am ajutat chiar să creadă asta.

— N-ai făcut bine, copilule, spuse Sprague serios. Mândrie şi temperament! Nu trebuie niciodată să îngădui celorlalţi să gândească rău despre tine şi cu atât mai puţin nu trebuie să le dai ocazia.

— Îi urăsc pe toţi oamenii din vale, strigă cu violenţă Ellen. Îi urăsc într-atât încât jubilez dacă gândesc rău despre mine… Mama era din neamul cel mai bun din Texas. Eu sunt fiica ei. Ştiu cine sunt şi ce sunt!

— Eşti un copil sălbatic şi încăpăţânat, Ellen! răspunse cu glas serios bătrânul. Se spun tot felul de lucruri pe seama numelui dumitale, pe seama onoarei dumitale… Nu le-ai dat oare prilejul să spună toate astea?

Ellen simţi cum îi fuge sângele din obraji năvălindu-i în inimă.

— Nu fi atât de repezită, Ellen, continuă bătrânul. Chiar dacă cuvintele mele par uneori grosolane… Ştii bine, copilule, cât ţin la tine. Voiam să spun numai dacă n-ai fost puţin, puţin necugetată!

— Necugetată? spuse amar Ellen.

— Necugetată – şi – oarbă – fiindcă ai îngăduit uneori câte unui bărbat să te sărute deşi eşti o femeie în toată firea?

— Da, asta am făcut-o!

— Ei bine, de ce?

— Nu ştiu… Nu m-am gândit la nimic rău. Eram sătulă să tot izgonesc bărbaţii de lângă mine. Şi uneori – dacă erau prietenoşi cu mine – cum mă simţeam atât de singur, n-aveam nimic împotrivă să las pe unul sau pe altul să-mi facă curte. Nu m-am gândit la consecinţe. Şi apoi, cele câteva ori când am fost la Grass Valley şi am fost văzută de oameni, atunci am provocat cu singură toate lucrurile acelea… Oh! Am fost o copilă fluşturatecă şi neruşinată.

— Ah! Ellen de aceea mi-a fost dat să asist ieri la o scenă nostimă… Da, da, ieri la cârciumă au fost unii care te-au

numit astfel. Si a fost acolo un flăcău care a făcut un scandal monstru. Era cât pe ce să omoare pe unul, iar pe celălalt la forţat să-şi retragă cuvintele. Şi a băgat în sperieţi întreaga bandă încât n-a mai îndrăznit nici unul să se mişte din loc.

— Şi cine a fost acela? Dumneata?

— Eu? Ho, nici nu poate fi vorba de mine. Flăcăul ăla era sprinten ca o pisică, iar cuvintele lui erau ca trăsnetele.

— Cine atunci?

— Păi cine să fie – un străin care abia a sosit în regiunea asta – şi pe deasupra mai e şi un Isbel, Jean Isbel.

Ellen scoase un strigăt fără voia ei.

— Într-o cârciumă plină de oameni – care ţin mai toţi cu oierii – şi erau de partea Jorthilor a îndrăznit acest Jean Isbel să răzbune o insultă adusă lui Ellen Jorth.

— Nu! strigă Ellen. Un simţământ sinistru îi cuprinse inima

— Ba chiar aşa – răspunse bătrânul. Şi cred că n-o să-ţi strice să asculţi întreaga întâmplare.

CAP. V

Bătrânul John Sprague îşi începu cu patos povestirea.

— M-am învârtit vreme de vreo două zile prin prăvălia lui Greaves şi am auzit tot felul de lucruri. Cele mai multe erau numai pălăvrăgeală de babe. În orice caz, am putut afla încotro bate vântul la Grass Valley. Era dimineaţă, îmi încărcăm catârii în curtea din spatele cârciumii lui Greaves şi-mi aduceam tocmai pachetele dinăuntru. Când am intrat ultima oară am văzut printre clienţi pe un flăcău străin. Avea părul negru, faţa oacheşă, ochi pătrunzători – aproape că ai fi putut crede că e un indian. Avea la el o carabină – una din cele noi de calibru 44 – şi ceva ce era împachetat în hârtie şi la care părea că ţine foarte mult. În jurul şoldurilor, avea o cingătoare, iar în cingătoare un cuţit Bowie, aşa cum îl purtau cercetaşii în luptele cu indienii de prin anul ’70. Lucrul mi se părea comic mie, ca de altfel şi celorlalţi de prin cârciumă. Toţi ţineau însă seama de revolverul cu şase focuri pe care-l purta atârnat după moda texană pe şold. Ho, n-aveam idee că flăcăul aceia era un Isbel, până ce nu l-am auzit pe Greaves spunându-i pe nume.

— Isbel, după părerea mea banii daţi de dumneata sunt falşi, spuse Greaves. Nu-ţi pot vinde nimic.

— Falşi? Nu cred, spuse băiatul şi aruncă vreo câteva monede de 20 de aur pe masă unde răsunară ca nişte clopoţei. Şi de ce nu-mi poţi vinde mă rog? Oare aici nu-i prăvălie? Am nevoie de chingi pentru şea.

Greaves era tare acru în dimineaţa aceea. Îl observam de două zile. Nu prea dormise. Aveam patul în dosul tejghelei şi am auzit toată noaptea bărbaţi care veneau şi vorbeau cu el ore întregi. Întreaga poveste nu prea-i era pe plac; după părerea mea prezenţa lui Isbel nu era plăcută ochilor răi ai lui Greaves. Nu mai luă de loc seama la Isbel si se prefăcu că nici n-a auzit că Isbel a cerut chingi pentru şea. Am rămas în prăvălie. Mai erau acolo o seamă de băieţi pe care îi mai văzusem şi alţii pe care nu-i cunoşteam, jucau cărţi şi beau. Mi-am dat imediat seama că întreaga

atmosferă nu prea este favorabilă lui Isbel. Şi el şi-a dat seama de acest lucru, dar nu pleca. Între noi rămâne vorba, băiatul îmi plăcea în oarecare măsură. Îl observam cu cea mai mare atenţie posibilă, totuşi aşa ca el să nu bage de seamă, mă înţelegi. Cred că toţi ceilalţi au făcut acelaşi lucru, numai că nu puteai să bagi de seamă. În felul acesta, mi-a dat în minte că întreaga bandă era formată din oieri şi din prietenii lor. Cu o zi mai înainte, auzisem tot felul de baliverne pe seama acestui Isbel, de ce a venit la Grass Valley şi ce drac de om este. Şi când l-am văzut, a trebuit să recunosc că arăta întocmai după cum îi era faima. Ho, nu mult după aceea intrară înăuntru doi indivizi, pe care îi cunoşteam. Îi cunoşti şi dumneata, căci acum vin lucruri care te vor atinge în oarecare măsură. Primul era omul tatălui dumitale, mexicanul Lorenzo, iar celălalt era Sim Bruce. Bruce nu era beat, dar dăduse cu nasul prin rachiu roşu. Când îl văzu pe Isbel, se umflă în pene şi începu să pufăie pe nări ca un curcan nebun şi bătrân.

— Greaves, strigă el, dacă individul ăsta de aici e Jean Isbel, află că nu-mi face de loc plăcere să mă aflu în societatea lui în prăvălie. Şi nu se feri de loc să-l arate cu degetul pe Isbel, Greaves îl privi rece şi acru şi spuse: „Ho, Sim. În chestia asta n-am prea fost întrebaţi. E chiar Jean Isbel, nu încape nici o îndoială. Poate că poţi tu să-l faci să înţeleagă că nu e de dorit să ne fie nici client şi nici să ne ţie de urât celor de pe aici”.

Jean Isbel sta la tejghea, asculta totul şi nu spunea nimic. Privirile pe care i le aruncă lui Bruce fură suficiente pentru mine spre a-mi da seama că putea avea loc o surpriză de toată nostimada în fiecare clipă. Bruce trase o duşcă solidă de rachiu şi apoi se duse ţanţoş spre Isbel…

— Dumneata eşti Jean Isbel, fiul bătrânului Gass Isbel? întrebă Bruce umflându-şi pieptul şi îndreptându-şi cingătoarea,

— Da, domnul meu, chiar eu sunt! răspunse Isbel prietenos şi politicos.

— Numele meu ceste Bruce şi am o crescătorie de oi pe aici şi sunt părtaş la întreprinderea colonelului Jorth.

— Ce mai faci, mister Bruce? răspunse Isbel foarte politicos şi rece, dar admirabil. Bruce aruncă o privire celorlalţi care şedeau în jurul lui la pândă. Se apropia şi mai tare de Isbel.

— Am auzit că ai sosit în Tonto ca să ne izgoneşti pe noi oierii de pe păşuni. Aşa-i?

— Ah, aţi fost greşit informat, spuse Isbel liniştit. Am venit să lucrez la tatăl meu. Treaba pe care o voi face, depinde de felul în care vor decurge evenimentele.

Faţa lui Bruce se roşi toată şi-şi clătină ameninţător pumnul tremurător în faţa nasului lui Isbel.

— Eu te asigur, Jean Isbel, că toate astea sunt suficiente spre a te scoate cu focuri de revolver din Arizona.

— Nu mai spune! Şi ce anume e suficient? întrebă Isbel ironic.

Bruce scuipă şi zise şuierând:

— Ce anume? Oho! Corcitură blestemată. Te vom trimite dracului fiindcă te ţii cu Ellen Jorth. Aşa ceva nu e îngăduit pe la noi şi mai ales pentru un Isbel.

— Eşti un mincinos, strigi Isbel şi sări ca o pisică sălbatică de pe tejghea.

I-am auzit mocasinii lovind cu sunet înfundat podeaua. Şi mi-am spus atunci că este tot atât de periculos pe cât este de sprinten. Dar glasul şi faţa sa nu se schimbară de loc.

— Nu sunt un mincinos, strigă Bruce. Să-ţi retragi imediat cuvintele. Pot să-ţi dovedesc spusele mele… Ai fost văzut împreună cu Ellen Jorth pe Kim. Alaltăieri. Eu îţi spun, Jean Isbel, că ai fost luat la ochi pe la noi.

— Cine m-a văzut? întrebă Isbel rece şi liniştit,

— N-o mai poţi duce mult cu minciuna. Te-am prins. Ai fost văzut de Lorenzo. (Bruce arată spre mexicanul care rânjea). Lorenzo este omul de încredere al colonelului Jorth. Şi ce te faci daca va povesti toate astea colonelului, lui Tad sau lui Jackson Jorth? Hahaha! Iadul va fi un adăpost mai răcoros pentru tine atunci decât valea asta.

Greaves şi banda lui se apropiaseră. Scandalul acesta îi amuza grozav.

Isbel îi aruncă o privire lui Lorenzo. Apoi, repezindu-şi o

singură dată mâna îl ridică pe micul mexican în aer şi-l trase lânga el. Lorenzo nu mai rânjea. Nu prea se simţea la largul lui. Era însă limpede că dreptatea era de partea lui.

— M-ai văzut tu pe mine? întrebă Isbel.

— Si, senor, răspunse Lorenzo.

— Ce ai văzut?

— Am văzut pe senor şi senorita. Eu ascuns după manzanita. Văzut că senorita iubeşte mult pe mare senor. Iubeşte şi sărută senor la ea.

În clipa aceea Isbel l-a lovit pe mexican cu dosul mâinii peste gură. Lorenzo s-a dat peste cap peste tejghea şi a căzut joc ca un butuc şi nu se mai ridica.

— Mister Bruce, spuse Isbel – mexicanul a minţit. E drept că am sărutat-o pe Ellen Jorth, dur împotriva voinţei ei. În realitate, m-a dispreţuit. Şi când a aflat că sunt Jean Isbel mi-a întors spatele şi m-a lăsat ca pe un caraghios.

Ajuns în acest punct al povestirii sale, bătrânul se opri, ca şi cum n-ar fi voit să sublinieze numai cele povestite până atunci, ci şi cele ce aveau că mai vie. Istorisirea îi făcuse lui însuşi, fără să-şi dea seama, o mare plăcere. Se înfierbântase. Ellen, pe de altă parte, era ca şi paralizată de încordare. Îl rugă pe Sprague şă se grăbească.

— Ho, n-aş vrea să pot sări capitolul următor spre a povesti numai sfârşitul, răspunse bătrânul… Sim Bruce izbucni într-un râs zgomotos.

— Ia asculta Jean Isbel, spuse el cu glas neruşinat, suntem prea mulţi oameni cu minţile la locul lor aici, ca să ne lăsăm duşi. Ştim bine ce voiai de la Ellen Jorth. Ai fost însă un mare prost că i-ai spus că eşti un Isbel!

Isbel aruncă o privire ciudat de uimită lui Greaves şi oamenilor din jurul său. Nu înţelegea dacă a auzit bine şi voia sa vadă dacă aveau aceleaşi impresii ca şi el.

— De ce am fost un prost? îl întrebă el pe Bruce.

— Da, ai fast un mare prost, spuse Bruce batjocoritor. Dacă nu te-ai fi trădat singur, lucrurile ar fi mers al dracului de uşor.

Cuvintele lui Bruce erau limpezi şi după ce le spuse, vreo câţiva din cei de faţă începură să râdă. Isbel privea

necontenit de la unul la celălalt. Se întoarse apoi spre Greaves şi spuse răspicat:

— Greaves, beţivul ăsta de Bruce ne dă motiv suficient spre a da cărţile pe faţă. Dacă nu mă înşel este oier şi de partea lui Jorth în conflictul pentru livezi şi păşune.

— Ho! Isbel, cred că ai pus punctul pe i! spuse Greaves rece.

— Perfect. Eşti partizanul lui Jorth. E oare vreunul dintre voi care are de spus un cuvânt în apărarea Ellenei Jorth?

Câteva secături au început din nou să râdă, dar nu tot atât de tare şi se auzi tropăit nervos din picioare. Greaves deschise larg labele sale uriaşe, ca şi cum ar fi voit să depărteze toată chestia asta murdară de el.

— Dacă este vorba de muieri, atunci prefer să zic „pas” – pentru o pisica sălbatică cum e fata lui Jorth nu mizez în nici un caz, spuse Greaves cu răceală şi morocănos în oarecare măsură – Bruce o cunoaşte probabil. După cele ce se spun pretutindeni şi chiar după ce spune el, Ellen Jorth este de ani de zile amanta lui. Isbel se întoarse atunci spre Bruce şi trebuie să-ţi spun drept că mi-au început să-mi tremure genunchii.

— Repetă încă odată asta în faţa mea! strigă el.

— Desigur că este amanta mea şi pentru ăsta o să te trimit dracului!

Isbel se repezi la Bruce.

— Beţiv blestemat! Câine! Mincinos ordinar! Poate sunt eu un Isbel şi fata o Jorth, dar pe Dumnezeul meu că în faţa mea nu permit să fie vorbită de rău…

După aceea toate s-au petrecut atât de repede încât nici n-am avut vreme să văd ce face. Am auzit însă pumnul său lovind maxilarul lui Bruce. Parcă ar fi fost o lovitură dată cu securea într-un cap de bou. Bruce zbură de-a curmezişul camerei şi Isbel după el. Dar individul nu se mai mişca. După aceea se întoarse spre ceilalţi.

— Greaves, asta este părerea mea despre Sim Bruce. Spune-i că data viitoare când m-o vedea să-şi i-a picioarele la spinare sau sa scoată revolverul din toc.

După aceea, Isbel îşi luă carabina, pachetul de pe

tejghea şi ieşi afară. L-am mai văzut încălecându-şi calul şi pornind. Ei fetiţo, ce spui de toate acestea?

Ellen nu putu decât să şoptească un rămas bun şi acesta atât de încet, încât cuvintele abia fură auzite. Alergă la catârul ei. Peisajul tremura prin perdeaua lacrimilor care-i acoperea ochii.

Ellen ajunse spre amiază pe colina Knoll, unde se afla ranchul tatălui ei. Aici era confluenţa a trei canioane care formau din acest punct unul singur. La poalele Knollului, se întindea o păşune mare prin mijlocul căreia curgeau apele unui râu cu maluri pietroase. Ellen Jorth se apropie cu paşi înceţi, ezitând, de căminul ei. Ranchul nu-i păruse niciodată, în cei trei ani nenorociţi ai vieţii ei, mai pustiu, mai părăsit şi mai respingător. După cum se privise pe sine cu ochi mai necruţători, tot aşa privea acum casa.

Coliba în care locuia Ellen şi tatăl ei era formată dintr-o singură cameră cu uşă dar fără fereastră. Era un pătrat cu laturile de aproximativ douăzeci de picioare. Hornul de piatra, uriaş şi neregulat era construit în partea din afară a casei. Fumul se ridica spre cer. Oprindu-se în uşă spre a-şi descărca lucrurile, Ellen auzi din interior voci puternice, tărăgănate şi râsete de bărbaţi. O altă locuinţă care se afla în imediata apropiere, era formată din doua încăperi, iar între ele se afla un gang acoperit. Uşile ambelor colibe erau faţă în faţă. În cadrul uneia din ele, sta un bărbat înalt de statură. Ellen îl recunoscu. Era Daggs, un oier învecinat, care după toate aparenţele, îşi petrecea mai tot timpul pe lângă tatăl ei în loc să, fie acasă la el, oriunde iar fi fost acea casă. Ellen n-o văzuse niciodată. Îl auzi pe Daggs spunând cu glas tărăgănat: „Jorth, a venit fetiţa, acasă!”

Ellen îşi duse păturile înăuntru şi le puse pe un pat făcut din ramuri, în cel mai îndepărtat colţ al colibei. Uitase de pachetul lui Isbel care acum căzu pe neaşteptate pe jos. Îl acoperi cu repeziciune. În timp ce ştergea praful şi mătura, auzea din când în când voci masculine, tropăit de potcoave şi mugetul vitelor. Trecu un timp oarecare până fu deranjată. O umbră înaltă întunecă uşa.

— Hallo! Micuţo! spuse un glas leneş. Ai sosit din nou

acasă?

Ellen ridică privirile. De uşă sta sprijinit un bărbat înalt şi voinic. Ca cei mai mulţi dintre texani, avea părul blond şi ochi de culoare deschisă. Chipul îi era aspru şi ridat. Mustaţa sa lungă şi blondă îi acoperea gura, atârnându-i în jos. Individul purta cizme cu pinteni, un centiron lat de care atârnau revolverele grele care-i băteau şoldul. Făcu asupra Ellenei o impresie cu totul nouă. În orice caz, fata vedea acum toate într-o noua lumină.

— Hallo Daggs! răspunse Ellen. Unde este tata?

— Joacă cărţi cu Jackson şi Colter. Joacă nebuneşte şi i s-a urcat la cap.

— Noroc?

— Copilă dragă, aş vrea să ştiu când a jucat vreodată colonelul Jorth la noroc, spuse Daggs cu un râs neglijent. Pe masa, este o grămadă de bani. După părerea mea va fi câştigată de unchiul dumitale Jackson. Colter are ghinion.

Daggs trecu pragul tăcut şi mlădios. Pintenii săi zornăiră. Puse autoritar mâna pe umărul Ellenei.

— Hai fetiţo de-mi dă un sărut! spuse el.

— Daggs, nu sunt fetiţa dumitale! răspunse Ellen cutremurându-se sub apăsarea mâinii lui.

Daggs o cuprinse atunci peste umeri cu braţul, nu violent grosolan, ci cu o siguranţă leneşă şi drăgăstoasă, care era în aceeaşi vreme îndrăzneaţă şi stăpânită. Ellen trebui să se zbată cu toate puterile spre a scăpa şi după ce masa fu între amândoi, îl privi drept în ochi.

— Jos labele, Daggs!

— Ah! Ellen nu sunt un urs. Ce ai păţit, copilaşule?

— Nu sunt un copilaş şi nu s-a întâmplat nimic. Să-ţi ţii mânile acasă şi nimic mai mult.

Încercă să pună mâna pe ea, peste masă. Mişcările erau leneşe ca râsul. Glasul îi suna linguşitor.

— N-ai stat mai acum câteva zile pe genunchii mei drăguţo?

Ellen simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji.

— Am fost o copilă, răspunse ea scurt.

— Ho, ia-mi ascultaţi pe doamna asta! Cum se poate ca

numai în câteva zile să te fi schimbat? Nu fi supărată, Ellen. Hai vino de mă sărută!

Ea-l privi gânditoare în ochi. Erau ochi limpezi, duri, ca aceia ai unui vultur, mai călduroşi pentru moment din pricina neînsemnatului flirt de odinioară, dar lipsiţi de orice lumină sau inteligenţă spre a arăta că a fost înţeleasă. Clipa aceasta o depărtă extraordinar pe Ellen de el şi cei care îi erau de o seamă.

— Am fost un copil, Daggs, spuse ea. Eram singură şi setoasă de dragoste – şi neprevăzătoare, în timp ce ar fi trebuit să fiu mai cugetată. Azi ştiu ce se petrece în mintea voastră – cum m-aţi făcut de râs faţă de oameni.

— Ah! Te înţeleg, fetiţo, răspunse el cu glas schimbat. Te-am rugat însă să te căsătoreşti cu mine.

— Ai făcut-o! Şi anume după ce ai constatat că altfel nu ajungi la nici un rezultat cu mine. Pentru dumneata, e tot una.

— În orice caz, am făcut mai mult decât Bruce şi Colter. Ei ni ţi-au cerut niciodată mâna!

— Nu şi voi spune şi celor doi acelaşi lucru pe care ţi l-am spus dumitale, continuă Ellen. Îl voi ruga pe tata să facă astfel ca să mi se dea pace. Nu m-aş căsători cu nici unul dintre voi – leneşilor – nici pentru a-mi salva viaţa. Mi-e necaz. Sunteţi o bandă deochiată!

Ţinuta lui Daggs se schimbă imperceptibil. Toată indolenţa bărbatului dispăru deodată.

— Oho! Miss Jorth! Vrei să spui poate că suntem o bandă deochiată de oieri? întrebă el rece şi flegmatic ca un adevărat texan

— Nu, izbucni Ellen. N-am spus oierii. Am spus numai că sunteţi o bandă deochiată.

— Ho, mii de draci!

Daggs se întoarse apoi pe călcâie şi părăsi încăperea. Afară dădu peste tatăl Ellenei. Fata auzi glasul lui Daggs.

— Lee, pisicuţa ta sălbatică a revenit. Ia ascultă-mă, să ştii că cineva i-a deschis capul!

— Cine? întrebă Jorth cu glas răguşit.

Ellen îşi dădu seama imediat că era băut.

— Dumnezeu ştie cine, răspunse Daggs. Dar nu era însă prieten în nici un caz.

— Nu putem astupa gura oamenilor, spuse Jorth resemnat.

— Ho! Nu prea sunt sigur, continuă Daggs cu râsul său rece şi tărăgănat. N-am auzit ca gura unui mort să poată vorbi.

Zornăitul ascuţit al pintenilor săi slăbi tot mai mult. Tatăl Ellenei intră o clipă mai apoi în încăpere… Văzând-o pe Ellen faţa i se lumină. Ellen ştia că ea este singurul şi ultimul om pe lumea asta pe care-l iubea. Era sigură de dragostea lui. Simpla ei apropiere îl schimba pe acest bărbat. Şi, în tot decursul anilor, cu cât nenorocirea era mai întunecată, cu cât se depărtau mai mult de zilele bune, cu atât ţinea mai mult la ţel.

— Hallo Ellen, spuse el îmbrăţişând-o. Obişnuia să n-o sărute atunci când era băut. Mă bucur că ai revenit acasă. Groapa asta este totdeauna neplăcută, dar e direct insuportabilă atunci când nu eşti lângă mine. Mi-e foame!

Ellen puse mâncarea pe masă şi evită o vreme să-l privească.

Lee Jorth fusese pe vremuri un bărbat remarcabil de frumos. Era înalt dar n-avea statura unui călăreţ. Părul său întunecat, era străbătut de şuviţe argintii, iar în jurul tâmplelor era alb. Faţa îi era palidă, slabă şi cu cute adânci. Sub ochii săi căprui, puţin proeminenţi avea umflături lunguieţe. Avea o gură căzută şi o bărbie lipsită de energie, care nu era ascunsă complet de mustaţa şi barbişonul cenuşiu. Purta o haină lungă şi un sombrero cu boruri largi, amândouă negre, dar atât de vechi şi de murdare, atât de zdrenţăroase, încât dacă ţineai mai ales seama de modă îţi dădeai imediat seama că sosiseră împreună cu el din Texas. Jorth îşi păstra obiceiul să poarte o cămaşă albă de in, de asemenea o rămăşiţă de pe vremurile sale bune în statele din sud. Astăzi, cămaşa era ruptă şi murdară ca totdeauna.

Ellen stătea alături de tatăl ei cât timp mâncă acesta şi aşteptă ca el deschidă vorba. I se păru bizar că el nu se

interesa deloc de oi sau de mieii nou născuţi. Şi-şi dădu seama cu un simţ specific feminin nou pentru ea, că oile lui nu-l interesau.

— De ce s-a supărat Daggs, Ellen? întrebă el pe neaşteptate. Îi scânteiau ochii de ciudă.

— Daggs m-a întrebat din nou dacă vreau să mă căsătoresc cu el, iar eu i-am răspuns că el şi prietenii lui sunt o bandă deochiata.

Jorth râse dispreţuitor.

— Măgarul!… Dumnezeule, tare trebuie să te mai fi umilit eu, Ellen – încât fiecare blestemat de ban… de oier să poată crede că te poate lua în căsătorie.

Cuvântul pe care Jorth nu-l spusese în întregime o făcu pe Ellen să-şi plece privirile. Lucruri mici cărora nu le dădea înainte nici o însemnătate căpătau acum o semnificaţie fascinantă.

— Mi-e tot una, tată. Cu mine nu se pot căsători ei.

Jorth o cercetă cu priviri neliniştite.

— Daggs mi-a spus că ai stat de vorbă cu cineva. Ce-i cu asta?

— Bătrânul Sprague tocmai a venit de la Grass Valley şi mi-a raportat toată bârfeala târgului,

— Era interesantă? întrebă el sumbru.

— Da, tată, mă tem că sunt tot felul de lucruri interesante! spuse ea ezitând. Luându-şi apoi inima în dinţi, îi povesti de zvonurile despre o luptă între oieri şi ranchmani, că Isbel, Blasidell, Frederick, Gordian, Blue şi alţi fermieri bine cunoscuţi ar ţine împreuna; că fiul lui Isbel, Jean ar fi sosit din Oregon înconjurat de aureola minunată de luptător, cercetaş şi ţintaş fără pereche; că nu e un secret că colonelul Lee este în fruntea oierilor şi că războiul sângeros între cele două tabere este iminent.

— Ah! strigă Jorth, iar pe faţa lui apăru o pată roşie.

— Toate astea nu sunt noutăţi pentru mine. Toate astea le ştiam eu de mult.

— L-am întâlnit pe Jean Isbel, tată. A venit la noi la stână şi m-a întrebat care-i drumul ce duce pe Rim. Şi – şi am stat puţin de vorbă.

Jorth nu răspunse. Apoi izbucni:

— Colter s-a întâlnit cu el în pădure…

Fără că mai insiste asupra spuselor fiicei lui, începu să-şi răsucească mustaţa şi se cufundă în gânduri.

— Spune-mi, tată, se va ajunge la luptă? întrebă Ellen după un răstimp oarecare,.

Ciudată era flacăra care străluci atunci în ochii bărbatului, o tresărire îi străbătu trupul.

— Desigur! Ai fi putut s-o ştii până acum!

— Între oieri şi ranchmani?

— Da!

— Şi tu te afli în fruntea uneia din părţi: iar Gaston Isbel în fruntea celorlalţi?

— Da, dragă. Toate astea sunt exacte.

— Ah!.. Lupta asta nu poate fi oare evitată?

— Uiţi că te tragi din Texas?

— Nu se poate evita? răspunse ea încăpăţânată.

— Nu! declară el cu glas răguşit şi violent.

— Cât de prosteşti sunt toate astea tată, continuă Ellen. Trebuie oare să vă duceţi neapărat oile la păscut pe livezile crescătorilor de vite?

— Ţi-a băgat ceva în cap vreunul dintre oamenii ranchmanilor! spuse Jorth furios.

— Tată!

Discuţia aceasta devenise o altă încercare pentru bătrânul Jorth. Părea victima unor sentimente contradictorii. În. Inima lui se dădea o luptă, voinţa se frângea iar schimbarea era vădită. Cu priviri nestatornice, cu gura tremurătoare, el vorbi precipitat:

— Uite fetiţo, ascultă-mă! Jos, în vale se află o bandă de ranchmanii, având în fruntea lor pe Isbel. Ei sunt împotriva oierilor care vin în valea asta. Vor să aibă toată iarba numai pentru ei. Asta e unul din motive. Dar mai e unul. Toţi Isbelii sunt nişte tâlhari care fură vite şi cai – de ani de zile. Gaston Isbel îmbătrâneşte acum, e bogat şi vrea să i se piardă urma. Planul lui e să pună toate furturile pe seama noastră a oierilor şi să ne izgonească din ţară.

Ellen Jorth îşi privi scrutătoare tatăl şi noul ei dar de a citi

adevărul n-o părăsi. Cele mai multe, daca nu chiar tot ce-i spusese, erau minciuni. Se înfioră.

— Mama mi-a povestit înainte de a muri că familia Isbel te-a distrus pe tine, spuse Ellen foarte încet. Când văzu că tatăl ei îşi acoperă faţa cu mâinile, fu adânc e zguduită, încât abia de mai putu că continue Dacă te-au ruinat pe tine, ne-au ruinat pe noi toţi. Ştiu ce am avut înainte vreme – ce am pierdut – şi-mi dau seama ce am ajuns astăzi. Vreau să aflu acum totul!

În faţa Ellenei nu mai era acum chipul unui mincinos. Uitase cu totul prezentul. Trăia numai în trecut. Cutele se neteziră. Ura îi înapoia spiritul tinereţii.

— Gaston Isbel şi cu mine am trăit în tinereţea noastră împreună în Vest, în Texas, începu Jorth cu glas repezit şi pătimaş. Mergeam împreună la şcoală. Am iubit aceeaşi fată – pe mama ta. Când a izbucnit războiul era logodită cu Isbel. Familia lui era bogată şi avea influenţă asupra alor ei. Mă iubea însă pe mine. Şi când Isbel a plecat la război s-a căsătorit cu mine... Isbel nu i-a iertat niciodată acest lucru şi m-a prăvălit în nenorocire. M-a calomniat, m-a acuzat că sunt un trişor care-şi înşală şi cei mai buni prieteni. Mi-a făcut nume rău. M-a tras apoi în faţa judecăţii – m-a gonit din casa şi gospodăria mea – şi în cele din urmă acuzându-mă şi dovedind că sunt hoţ de vite, m-a izgonit din Texas.

Trăsăturile lui Jorth se contractară de furie.

— Martor mi-e Dumnezeu că toate acestea trebuiesc spălate în sânge! şuieră el.

Când se trezi a doua zi dimineaţă, Ellen crezu că nu va avea putere să se dea jos din pat – ba mai mult, spera chiar că n-o poată face. În sufletul ei, viaţa pulsa însă cu vigoare nouă şi multilaterală, îmboldind-o la activitate. În dimineaţa aceasta, soarele nu mai fu întâmpinat de tinereţe şi speranţă, ci de dorinţa unei femei de a dezvălui adevărul, de a observa evenimentele şi de a întâmpina inevitabilul fără a se lăsa dovedită.

După micul dejun pe care-l luă singură, se hotăra să înlăture pachetul lui Isbel din drum, ca să n-o mai

împiedice. De îndată ce puse însă mâna pe el, fu cuprinsă de curiozitate.

— Să mă uit în orice caz înainte de toate, să văd ce e în el, şopti ea şi desfăcu repede hârtia. Ieşiră la iveală două perechi de ghete dintr-o piele fină şi de un model cum nu mai văzuse vreodată şi patru perechi de ciorapi, două din lână trainică, iar celelalte două dintr-o ţesătură mai fină. Privi uimită obiectele.

— Ar fi tare păcat că le ard, murmură ea. N-a pot face. Poate că le voi trimite într-o bună zi Annei Isbel.

Împachetă din nou ghetele şi ciorapii şi ascunse totul în fundul cufărului. Şi, în timp ce închidea capacul, spuse încet cu privirile fără lucire fixate pe peretele din faţa ei: „Jean Isbel… îl urăsc".

Dimineaţa era însorită şi caldă. Un grup de bărbaţi cu braţele goale se plimbau în fata verandei celor două colibe. Daggs, cu chipul său caracteristic de uliu era cu capul gol în soare. Colter cu privirile lui pânditoare şi ascunse, cu chipul cenuşiu şi slab, unchiul Ellenei Jackson Jorth, un bărbat uriaş şi necioplit cu părul şi barba albe, iar în ochi cu străluciri de demon, Tad Jorth cel de al doilea frate al tatălui ei, mai tânăr, cu ochii şi nasul roşu, un inveterat băutor de rom şi alţi trei texani voinici, camarazi de ai lui Daggs, bărbaţi arşi de soare, blonzi cu ochi albaştri, care semănau într-un mod ciudat între ei, de la cizmele cu tocuri înalte până la sombrerourile cu boruri mari. Susţineau că sunt oieri Ellen ştia numai că Rock Wells îşi petrece cea mai mare parte a timpului pe lângă tatăl ei şi aştepta numai momentul spre a o ataca pe la spate; Springer era un cartofor, iar cel de al treilea, care răspundea la originalul nume de Queen era un bărbat tăcut, cu priviri pătrunzătoare, care nu purta niciodată mănuşă pe mâna dreaptă şi care nu era văzut niciodată fără un revolver în imediata apropiere a acestei mâini. Ellen Jorth îşi purta carabina sub braţ. Bătrânul umbla în sus şi în jos. În faţa acestui grup se aflau două făpturi bizare. Un individ cu faţa învineţită, ruptă şi umflată, iar în locul ochiului drept se afla

o găluşcă albăstrie, în timp ce în celălalt se vedea o flacără rea. Bărbatul care se afla la dreapta sa, avea o umflătură de culoare liliachie pe bărbia sa gălbuie. Sim Bruce şi Lorenzo mexicanul, raportaseră tocmai stăpânului şi conducătorului lor de ciocnirea avută cu Jean Isbel în cârciuma lui Greaves. Cei de faţa priveau încruntaţi, în timp ce bătrânul Jorth îşi muşcă nervos buzele. Ellen sta alături cu carabina sub braţ, cu ochii ţintă în pământ.

— Ho! spuse Bruce. N-aveţi decât să credeţi ce vreţi de toate acestea. Puteţi crede că piciul ăsta blestemat ştie sau nu să lupte. Dacă susţineţi că nici un maestru al revolverului nu riscă să-şi scrântească mâna numai spre a-l plezni pe unul atunci vreau să vă spun că este destul de viclean spre a ne lăsa pe noi să dăm prima lovitură sângeroasa. Pe mine, puţin mă interesează dacă vă temeţi sau nu de el. Un singur lucru vă spun: o să vă sucească tot aşa de uşor pe voi cum mi-a făcut-o mie. L-a demascat pe Greaves şi voi ştiţi ce înseamnă asta!

— Ţineţi fleanca, îi ordonă Jorth cu glas tăios. Răspunde-mi un lucru: la bătaia din cârciuma lui Greaves a fost vorba despre oile noastre?

— La dracu! Am spus-o odată, no? răspunse Bruce dându-şi capul pocit pe spate.

Ellen ieşi la iveală din umbra voinicilor care o acoperiseră până atunci cu înălţimea lor.

— Minţi, Bruce, spuse ea cu ton aspru.

Apariţia ei neaşteptată îl ului pe Bruce. Parcă înţepenise locului. Toate locurile obrajilor săi care nu fuseseră atinse de pumnii lui Isbel îngălbeniră. Începu să bâlbâie ceva fără cap şi coadă.

— Eşti mai mult decât un mincinos! strigă Ellen şi se apropia de el cu ochi scânteietori. Carabina pe care o ţinea solid cu ambele mâini părea să explice intenţiile ei ameninţătoare. Cearta n-a avut nimic de a face cu oile… Bătrânul Sprague a fost în prăvălia lui Greaves şi a auzit totul. L-a văzut pe Isbel cum te-a bătut – bătaie pe care ai meritat-o din plin… mi-a povestit totul.

Ellen îl văzu pe Bruce dându-se înapoi de frica morţii şi în

pofida furiei ei fu cuprinsă de dezgust la gândul că omul acesta putea să-şi imagineze că ea avea de gând să-şi păteze mâinile cu sângele lui. Ghici apoi că Bruce se temea mai mult de furia mereu crescândă din privirile tatălui ei, decât de ea.

— Măi fetiţo, ce e cu toate astea? strigă Jorth uimit şi încruntat

— Lasă chestia asta pe seama mea, tată, spuse ea.

Daggs se apropia de Jorth şi se aşeză la dreapta lui.

— Nu o deranja Lee, spuse el cu răceală. Probabil că are o socoteală personală cu Bruce.

— Sim Brace, mi-ai murdărit numele! strigă Ellen,

În clipa aceea, Daggs apucă mâna dreaptă a lui Jorth şi o ţinu puternic.

— E tocmai ce mă gândeam eu, spuse el. Stai cuminte Lee că vedem cum îl va face copilul să-şi dea arama pe faţă!

— De asta te-a bătut Jean Isbel! continuă Ellen. Fiindcă ai bârfit o fată care nu era de faţă… mincinos josnic!

— Nu e totul minciună, spuse Bruce răguşit. Eram pe jumătate beat şi gelos… ştii că Lorenzo a văzut când te-a sărutat Isbel; asta o pot dovedi.

Ellen ridică privirile şi un val roşu de ruşine şi furie îi acoperi obrajii.

— Da, strigă ea cu glas răsunător. L-a văzut pe Jean Isbel sărutându-mă. A fost singura sărutare cinstită pe care am primit-o de ani de zile. Cinstită şi corectă! Nu ştiam cine este… Nu l-am provocat. Şi o singură privire a ochilor voştri mă jigneşte mai mult decât m-ar putea răni vreodată sărutarea aceea… Bruce, dumneata ai terfelit însă ultima urmă a bunului meu nume în Grass Valley… Ai lăsat să se creadă că aş fi amanta ta. Să-ti plătească Dumnezeu. Ar trebui să te omor… retrage-ţi imediat cuvintele sau te schilodesc!

Ellen îndreptă ţeava carabinei spre picioarele lui Bruce.

— Retrag totul – tot ce am spus, scrâşni Bruce. Privea ţintă ţeava tremurătoare a carabinei şi apoi chipul bătrânului Jorth. Instinctul îi spunea de unde-l ameninţă

adevăratul pericol.

De data aceasta curajosul şi calmul Daggs se dovedi stăpânul situaţiei.

— Ia ascultaţi-mă, strigă el. Ellen, Bruce a fost beat şi nu prea în minţile lui. Acum şi-a retras cuvintele. În banda noastră, nu avem însă nevoie de schilozi, aşa că lasă-l în plata Domnului. Tatăl dumitale m-a însărcinat să conduc oamenii lui aşa ca am să spun următoarele: de bună seamă că eşti un derbedeu de rând şi un mincinos, Sim. Să bagi de seama să nu te mai apropii de Ellen, fiindcă atunci te împuşc eu ca pe un câine… Dragul mea prieten Jorth, ai face bine dacă ai putea să uiţi că eşti un texan, până ce te vei fi răcorit puţin. Lasă-l pe Bruce să aştepte un glonte de al Isbelilor. Războiul dintre Jorth şi Isbel e gata să izbucnească şi am face bine să luăm în serios pălăvrăgeala bătrânului Gass despre fiul său.

CAP. VI

Ellen Jorth îşi îndreptă din acea clipă toată experienţa pe care o dobândise, toată voinţa ei, numai în vederea singurului scop, care i se părea să-i fie salvarea. Nu voia să fie nici oarba şi nici slabă în timpul crizei care era iminentă.

Jorth pornea în fiecare zi la drum călare însoţit de unul sau mai mulţi dintre oamenii săi. De câte ori vorbea cu Ellen despre aceste excursiuni, spunea că a vizitat fermele vecinilor sau stânele sale. Adesea se întorcea tocmai a doua zi şi atunci mirosea a rom, iar ţinuta sa arăta că nu a dormit deloc. Caii săi erau totdeauna acoperiţi de sudoare şi praf. Pe zi ce trecea, devenea mai morocănos, iar faţa îi slăbea şi zi de zi părea că se încurcă tot mai mult în reţeaua unei ursite ameninţătoare. Rămânea adesea târziu, stând de vorbă cu oamenii săi în coliba slab luminată, cu care prilej bea şi fuma, dar nu mai juca decât foarte rar. Ellen nu ajunsese încă la prefăcătoria şi viclenia unui spion. Ştia însă că se apropie momentul când va trebui să recurgă cu bună ştiinţă şi la această armă.

În aceste ultime zile de mai, Ellen pricepu sensul multor lucruri, care i se păruseră până atunci foarte naturale. Tatăl ei nu avea nici un fel de fermă. Nu avea nici o crescătorie şi chiar treburile gospodăriei erau neglijate. Se întâmpla adesea ca Ellen să spargă singură lemnele pentru foc. Jorth n-avea nici măcar un plug. Pe Ellen aceste lipsuri o uluiră. Până şi bătrânul John Sprague planta puţin furaj şi sfecle. Vitele şi caii lui Jorth aveau o existentă cât se poate de grea tot timpul iernii. Ellen îşi amintea cum au trebuit să roadă într-un rând crengi tinere de stejari. Multe dintre animale piereau în zăpadă. Turmele de oi erau coborâte, toamna, în vale şi duse prin pasul Reno la Phenix şi Maricopa.

În afară de aceasta, mai erau şi mulţimea potecilor care duceau de la ferma lui Jorth în toate direcţiile şi care o fascina. Veni vremea când porni singură călare de-a lungul acestor poteci spre a vedea unde duc. Crescătoria de oi a lui Daggs, care ar fi trebuit să se afle numai la câteva mile

depărtare dincolo de coline, în canionul Urşilor nu era de găsit. Chestia aceasta o intrigă în asemenea măsură încât îl puse pe prietenul ei John Sprague s-o conducă în canionul Urşilor ca nu cumva să greşească drumul. Nu găsi nici o fermă, nici o casă, ba chiar nici o împrejmuire pentru vite, nici un coral. Nu merse însă pe toate potecile până la capăt. Multe dintre ele duceam în desişul cel mai sălbatic al văilor. Pe potecile acelea, nu trecuse niciodată vreo vită sau o oaie.

Într-o bună dimineaţă, Jorth sosi acasă după ce lipsise două nopţi întregi. Ellen auzi tropotul cailor cu mult înainte de a-i vedea.

— Hei Ellen! Vină afară!

Ellen lăsă lucrul de o parte şi ieşi. Alături de tatăl ei, se afla un străin, un tânăr uriaş, ale cărui trăsături aspre erau subliniate de nişte ochi de dihor şi o barbă blondă şi creaţă, care-i încadra obrazul. Ellen observă apoi un cal bălan pe care-l aduseseră probabil cei doi cu ei. Tatăl ei îl ţinea de o frânghie care servea drept frâu. Ellen îşi dădu imediat seama că bălanul era un animal frumos şi de rasă curată.

— Ellen, iată un cal pentru tine! spuse Jorth cu oarecare mândrie. Am cumpărat animalul cu intenţia de a-l opri pentru mine. E însă prea blând şi poate chiar prea mic spre a-mi putea suporta greutatea.

Pentru prima dată, după multă vreme, Ellen se simţi bucuroasa. Avusese rar un cal bun şi, în nici un caz, un animal ca acesta,

— Oh! Tată! strigă ea recunoscătoare.

— Îţi aparţine însă cu o singură condiţiei

— Ce condiţie?’ întrebă fata mângâind coama calului:

— N-ai voie să ieşi cu el din canion!

— De acord! E alb ca zăpada. Cum îl cheamă?

— Mi se pare că Bobby! rânji uriaşul.

— Ce nume caraghios, spuse Ellen uimită. În fine, dar e tot una.

— Ţine-l bine legat, Ellen, când nu-l călăreşti, fu ultimul sfat al tatălui ei, în timp ce se depărta cu străinul.

Bobby era asudat şi plin de praf, iar pielea lui mătăsoasă

se înfiora necontenit. Avea ochi frumoşi şi negri cu care urmărea fiecare mişcare a Ellenei. Fata ştia cum obişnuia tatăl ei şi oamenii lui să gonească caii prin păduri şi pe drumuri stâncoase şi observă imediat că animalul adus fusese bine tratat. Ellen îi curăţă pielea, îl ţesălă şi-l hrăni. După aceea, îi potrivi frâul şi-l înşeuă. Felul în care-i răspunse gesturilor ei de prietenie o convinseră de temperamentul lui blând. Încalecă şi foarte repede se convinse că avea pasul cel mai lin pe care-l cunoscuse vreodată. Mergea la pas sau la trap ascultându-i voinţa. Ellen se mulţumi, cu prilejul acestei prime plimbări, cu un ritm încet.

— Bobby, ai curăţat-o pe buna mea Jenny! spuse Ellen plină de remuşcări. Să mai spui că femeile nu sunt schimbătoare.

A doua zi porni în sus pe canion., spre a-l arăta pe Bobby prietenului ei John Sprague. Bătrânul crescător de catâri nu era acasă. Cum uşa colibei era însă deschisă, iar focul ardea în cămin, Ellen trase concluzia că se va reîntoarce curând.

Puţin după aceea, auzi tropot de cal pe poteca bine bătătorita care ducea de-a lungul canionului în direcţia de unde venise tocmai şi ea. Era foarte puţin probabil ca Sprague să vie dintr-acolo. Ellen se gândi că tatăl ei a trimis un cioban după ea. Din prima privire, aruncată spre călăreţul care se apropia printre ulmi, nu putu să-l recunoască. Acesta, după ce trecu un luminiş, îşi opri calul. Probabil că omul o văzuse. În orice caz, nu-şi putea explica altfel oprirea lui. Privirea aceea fugară îi lăsase impresia că stătea adânc plecat în şea, privind ţintă poteca din faţa sa, ca şi cum ar fi căutat o urmă. Îl auzi din nou pe călăreţ apropiindu-se, numai că de data asta mult mai încet. Calul apăru în cele din urmă, în livadă spre a se opri la o scurtă, smucitură a frâului. Ellen recunoscu statura celui îmbrăcat în haine de piele, umerii laţi şi faţa lui Jean Isbel.

Era prada celui mai ciudat şi mai nesigur sentiment pe care-l simţise vreodată. Isbel se apropia la pas de ea. Ellenei i se părea însă că vine extrem de repede – atât de

repede încât voinţa ei fu paralizată de uimire, stupoare, bănuieli şi furie. Ellen Jorth, fiinţa aparent calmă şi rece, nu era decât o imagine deformată, care o batjocorea şi de care bărbatul avea să-şi dea seama, după cum o ştia şi ea.

În clipa în care Isbel se apropia atât încât Ellen îi putu vedea faţa, ea fu din nou prada acelui sentiment pe care l-a avut în momentul în care l-a recunoscut. Nu mai era acelaşi om. Dispăruse strălucirea chipului, tinereţea.

Isbel îşi opri calul. Ellen care sta alături de trunchiul unui mesteacăn doborât, se dădu involuntar înapoi. Cum îi tremurau picioarele!

Isbel îşi scoase şapca şi o ghemotoci nervos în mâna sa cafenie.

— Bună dimineaţa, miss Ellen!

Ellen nu răspunse, ci-l întrebă aproape fără să răsufle:

— Ai trecut prin ferma noastră?

— Nu, am ocolit-o!

— Ce cauţi aici, Jean Isbel?

— Nu ştii? răspunse el. Ochii îi erau negri şi pătrunzători. Păreau să pătrundă adânc în sufletul Ellenei. Faptul de a-i înfrunta privirile era o încercare grea pe care o putu suporta numai datorită furiei ei crescânde. Ellen simţi un zâmbet dispreţuitor în jurul buzelor ei pentru trăsăturile lui de metis indian şi pentru faima care-l precedase. Nu putu spune însă nimic din toate acestea.

— Nu, răspunse ea.

— E greu ca faci o femeie mincinoasă, răspunse el amar. Cu toate acestea eşti probabil o mincinoasă din moment ce eşti din neamul Jorth!

— Mincinoasă? Nu te-aş minţi niciodată, Jean Isbel! Nu te-aş minţi chiar de ar fi să-mi pierd viaţa!

El o privi cu pătrundere, rece, întunecat. Flacăra sumbră a ochilor lui o făcu să se înfioare.

— Dacă-i adevărat mă bucur!

— Desigur că e adevărat: n-am idee de ce ai venit!

Cu toate acestea, Ellen avea o vagă bănuială pe care nu putea cu nici un preţ s-o dea uitării. Dacă ar fi vrut să îngăduie acestei bănuieli să iasă la lumină, atunci ar fi

trebuit să renunţe la tot dispreţul, la toată batjocura pe care voia s-o arunce în faţa acestui om.

— Aici locuieşte bătrânul Sprague? întrebă Isbel.

— Da! Îl aştept să revie peste puţin… Ai venit să-l vizitezi?

— Nu, răspunse scurt Isbel şi apoi întrebă: A povestit Sprague despre încăierarea la care am luat parte?

— N-a… n-a povestit nimic! răspunse Ellen minţind. Ea care jurase că nu este capabilă să mintă. Simţi cum i se retrage sângele din inimă năvălindu-i în obraji.

— Mă bucură, spuse Isbel gânditor.

— Ai venit să mă vezi? îl întrerupse Ellen.

— Nu, sincer nu, miss Ellen, răspunse bărbatul. Îţi voi spune de ce am venit. Dar nu pentru a te vedea… nu neg că am dorit-o… totuş e tot una. N-ai venit atunci pe Rim.

— Am fost! răspunse ea rece. Probabil că nu te-ai aşteptat.

— Nu prea! Privirile sale pătrunzătoare o scurtau. Am pus atunci ceva în cortul dumitale. Ai găsit?

— Da! răspunse ea cu aceiaşi răceală indiferenţă.

— Ce ai făcut cu obiectul acela?

— Bineînţeles că l-am aruncat afară cu o singură lovitură de picior. Îl văzu cutremurându-se.

— Şi nici nu l-ai deschis?

— Desigur că nu, răspunse ea fără voie. Nu cunoşti oare deloc oamenii? Chiar de ai fi de o mie de ori un Isbel, de un lucru sunt sigură şi anume că nu te-ai născut în Texas.

— Slavă Domnului, nu! exclamă el. M-am născut într-o ţară frumoasă, cu livezi verzi şi păduri de mesteacăni, cu râuri albe, iar nu într-un pustiu sterp, unde oamenii vegetează aspri şi uscaţi ca nişte cactuşi. Acolo de unde sunt eu, oamenii nu trăiesc pentru a urî şi ştiu să ierte.

— Iertare!… Ai putea dumneata să ierţi unui Jorth?

— Desigur că aş putea!

— E uşor de spus – fiindcă toată nedreptatea este de partea voastră, spuse ea cu amărăciune.

— N-ai dreptate Ellen Jorth. Nedreptatea e de partea voastră, răspunse Jean cu glas tunător. Tatăl dumitale a

furat pe iubita tatălui meu, a izbutit cu calomnii, cu lucruri meschine, prin viclenie şi în lipsa lui.

— Minciună! strigă violent Ellen.

— Nul Acesta-i purul adevăr, nimic altceva decât adevărul!

— Jean Isbel îţi spun că minţi.

— Nu! Te asigur că ai fost indusă în eroare.

Formidabila forţă a spiritului său părea că aruncă violent în faţa Ellenei crudul adevăr. Fata simţea că slăbeşte.

— Mama l-a iubit mai mult pe tata!

— Da, mai târziu. Nu-i de mirare, sărmana femeie... Dar ceea ce a distrus existenţa tatălui meu a fost procedeul tatălui şi mamei dumitale. Trebuie să afli adevărul, Ellen Jorth. Anii de ură au purtat rod. Nici Dumnezeu cel Atotputernic nu ne mai poate salva. Trebuie să curgă sânge. Nu e loc şi pentru Isbel şi pentru Jorth pe pământul acesta... şi trebuie să afli adevărul fiindcă partea cea mai grea a acestei nenorociri diavoleşti se revarsă asupra noastră, asupra dumitale şi a mea.

Numai ura despre care vorbea o mai menţinea pe Ellen.

— Niciodată, niciodată nu voi afla adevărul din gura dumitale, Jean Isbel, strigă ea. Nu vreau să împart niciodată ceva cu dumneata, chiar de ar fi numai focul iadului.

Isbel descălecă şi se opri în faţa ei, ţinând dârlogii în mână. Calul muşca zăbala dând mereu din cap.

— De ce mă urăşti astfel? întrebă el. Întâmplarea a făcut să fiu fiul tatălui meu. Nu ţi-am făcut nici dumitale şi nici oamenilor voştri vreun rău. Te-am întâlnit – şi m-am îndrăgostit din prima clipă, chiar dacă mi-am dat seama de acest lucru abia mai târziu... De ce mă urăşti atât de îngrozitor?

Ellen simţi o apăsare gâtuitoare în piept.

— Eşti un Isbel. Nu-mi vorbi despre dragoste!

— Nu a fost intenţia mea. Dar ura dumitale, ura dumitale îmi pare atât de neraţională. Şi probabil că nu ne vom mai reîntâlni niciodată... Nu pot să mă opun. Dragoste fulgerătoare! Jean Isbel şi Ellen Jorth! E bizar, nu? Totul a fost atât de bizar. Că am întâlnit-o pe fata aceea singură,

nefericită, că am găsit-o atât de frumoasa şi drăgălaşă, încât mi-a părut atât de bună, şi…

— Desigur că a fost bizar, îl întrerupse Ellen cu un râs dispreţuitor.

Descoperise sistemul de a se apăra. Dacă-l jignea îşi putea ascunde propria-i durere.

— Ţi-am părut atât de bună, deşi – pah! – şi ţi-am spus doar că nu era pentru prima dată că am fost sărutată?

— Da, cu toate acestea! răspunse el.

Ellen nu era în stare să-l privească. Inima-i era răscolită de a revoltă sălbatică. Fiecare cuvânt care-i venea pe buze, era o minciună.

— Da – nu a fost prima dată că am fost sărutată – şi nici ultima dată, spuse ea batjocoritoare. Şi ceea ce numeşti dumneata iubire, Jean Isbel, eu râd de ea.

— N-ai decât să râzi – crede-mă însă că a fost dragoste sinceră – tot ce am avut eu mai bun, răspunse el cât se poate de serios.

— Mi-e scârbă! exclamă Ellen cu toata puterea pe care i-o da durerea, ruşinea şi ura ei.

— Dumnezeule, probabil că eşti altfel de fiinţă decât mi-am imaginat, zise Isbel şi glasul suna răguşit.

— Cu siguranţă! Şi dacă n-aş fi, aş face tot posibilul să devin… Şi acum, mister Jean Isbel, încăleca-ţi calul şi dispari!

Cuvintele acestea spuse cu ton poruncitor o făcură pe Ellen să-şi recapete în oarecare măsură stăpânirea de sine, dar îl privi cu ochii împăienjeniţi de lacrimi. Chipul lui schimbat o pregătea pentru o nouă lovitură.

— E frumos calul acesta alb! zise Jean.

Ellen nu răspunse ci îşi muşcă buzele.

— Dacă-ţi place, continuă Jean, atunci ţi-l dăruiesc. Va avea mai puţin de lucru şi va fi tratat mai bine decât fiind al meu. Trebuie să fac peste puţin câteva drumuri al dracului de grele.

— Să mi-l dăruieşti dumneata? murmură Ellen.

— Da, îmi aparţine mie, răspunse Isbel. Spunând aceste cuvinte se întoarse şi şuieră. Bobby ridică capul, pufăi pe

mări şi porni în trap.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât alerga mai repede, dar Ellen nu mai văzuse vreodată o mai mare bucurie la un cal la apropierea stăpânului iubit. Isbel puse o mână pe gâtul animalului şi-l mângâie, apoi întorcându-se spre Ellen continuă să vorbească;

— L-am ales dintre caii tatălui meu. Ne înţelegeam bine. Sora mea Ann l-a călărit adesea… A fost furat alaltăieri de pe păşunea noastră. I-am luat urma şi am ajuns aici. O pierdusem tocmai la ferma voastră pe care a trebuit să o ocolesc, până ce am regăsit-o aici.

— Urma? spuse Ellen fără să arate vreun sentiment mai profund. Părea împietrită.

— N-a fost greu s-o dibuiesc. De dragul dumitale, aş fi dorit să nu fi reuşit, spuse el fără înconjur.

— De dragul meu? răspunse ea în acelaş ton.

Probabil că tonul ei îl irita pe Isbel care-şi pierdu cumpătul. N-o înţelegea. Cu un gest care era departe de a fi blând îi ridică capul plecat aşa ca să-i poală privi drept în ochi.

— Da, de dragul dumitale! spuse el aspru. N-ai destulă minte ca să înţelegi lucrul acesta?… Gândeşti că mă poţi juca pe degete?

El se dădu tresărind înapoi.

— Ah! Îmi faci pe neştiutoarea, pe nevinovata – cunosc sistemul acesta de a-ţi râde de un bărbat care încearcă să fie de treabă.

Din privirile Ellenei, se putea citi de data aceasta o întrebare mută şi năucă. Isbel se înfurie de-a-binelea.

— Ştii doar că tatăl dumitale este un hoţ de cai! tună el.

Atitudinea Ellenei rămase aparent neschimbată. Se aşteptase la o lovitură înspăimântătoare. Lovitura îi fusese dată. Sta cu faţa contractată, cu întregul trup şi cu mâinile încordate, cu ultimul efort al mândriei ei menţinută numai de ură. Toate acestea nu trădau nimic din prăbuşirea inimii, a sufletului el. Sta sprijinită nemişcată de copac. Înfruntând flăcările vii ale ochilor lui Isbel, citind în el un dispreţ cinstit îngrozitor. Adevărul îi apăru într-o străfulgerare.

Credinţa pe care o avusese dispăru deîndată. Mii de probleme încurcate se lămuriră într-un vârtej luminos al gândirii.

— Ellen Jorth, ştii că tatăl dumitale lucrează împreună cu ceata de bandiţi? îi strigă Isbel.

— Bineînţeles, răspunse ea cu glasul rece şi tărăgănat al texanilor.

— Ştii că l-a însărcinat pe Daggs să-i conducă cetele împotriva lui Isbel.

— Desigur!

— Ştii că zvonul despre duşmănia dintre oieri şi crescătorii de vite este numai un pretext!

— Desigur! repetă Ellen.

Isbel o privea încruntat

— Nici nu-mi vine să cred că m-am putut îndrăgosti de o asemenea fiinţă! strigă el cu un gest de emoţie neputincioasă.

Iadul la care Isbel făcuse numai aluzie puse stăpânire pe Ellen, pe tot sufletul, pe inima şi trupul ei. Dezonorată, insultată, dispreţuită de un Isbel! Şi cu toata acestea, iubită. Dându-şi seama de acest lucru, fu cuprinsă de dorinţa sălbatică, pătimaşa, de a-l răni, de a-i face un rău spre a respinge chinul usturător care o tortura.

— Ai fi putut să mă ai – acolo sus pe Rim – dacă nu mi-ai fi spus numele, spuse ea batjocoritoare şi-l privi ţintă în ochi.

Isbel tremura ca scuturat de friguri. „Ce tot spui, fetito!”

— Păi mi-ar fi plăcut teribil de mult ca să-mi faci curte, spuse ea tărăgănat.

— Minţi. Ellen Jorth! izbucni el răguşit.

— Am fost vreme destul de îndelungată jucăria bandiţilor ăştia. Eram sătulă, voiam un amant nou. Şi dacă nu te-ai fi trădat singur…

Gestul lui Isbel fu atât de rapid încât Ellen nici nu-şi dădu seama de el, până ce mâna lui puternică nu-i lovi gura. Simţi îndată gustul cald şi sălciu al sângelui de pe buzele ei rănite.

— Taci, fată uşuratică! îi porunci el grosolan. Nu ţi-e

ruşine? Sora mea Ann n-a spus decât lucruri bune despre dumneata. Te-a scuzat – avea milă…

Pentru Ellen aceasta fu cea mai grea lovitură sub care i se părea că se va prăbuşi. Îşi mai putu păstra însă o secundă încă liniştea ei nenaturală şi înfiorătoare.

— Jean Isbel, vezi-ti imediat de drum! bătu nerăbdătoare din picior. Îl aştept aici pe Sim Bruce!

În sfârşit, i se păru că i-a rănit inima.,

— Ellen Jorth, minţi! Tot nu te cred! şuieră el violent.

— Ba da! Ba da! strigă ea pătimaşă.

Isbel nu mai avu încotro şi trebui s-o ia în serios. Îl convinsese.

Clipa aceasta fu pentru Ellen un răstimp de spaimă.

— Pe Dumnezeul meu, în cazul acesta vreau totuşi ca să mai am ceva de la tine! murmură Isbel cu glas gâtuit.

Ellen îi văzu fata întunecată, aspră, acum atât de bizară, înfricoşătoare la privit, apropiindu-se tot mai mult de ea până ce nu o mai văzu. Îi simţi muşchii încordându-se, vibrând, ca un mănunchi de arcuri. Apoi îi simţi gura apăsându-se cu violenţă grosolană de a ei. Simţurile Ellenei se pierdură, ca şi cum ar fi fost cât pe ce să-şi piardă cunoştinţa. Bărbatul o ţinu altfel o clipă care i se păru o veşnicie, încât crezu că inima îi va sparge coşul pieptului. Sărutările lui îi ardeau buzele.

Îmbrăţişarea aceasta nemiloasă încetă deodată – sărutările se opriră. Isbel îi dăduse drumul. Îl văzu ridicând mâinile şi împleticindu-se în timp ce privirile lui pătrunzătoare îi scrutau necontenit faţa. Obrazul lui care mai înainte fusese stacojiu, era acum alb.

— Nu, Ellen Jorth! gâfâi el. În felul aceasta nu vreau nimic de la dumneata.

Se prăbuşi deodată pe trunchiul copacului şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Ce am iubit în fiinţa ta, ce am crezut că eşti!

Ellen se repezi la el ca o pisică sălbatică, îl izbi cu pumnii, îl trase de păr şi-i zgârie obrajii în furia ei oarbă. Isbel nici nu se mişca spre a o împiedica, iar furia îi dispăru odată cu puterea. Se retrase împleticindu-se şi tremura astfel, încât

abia se mai putea tine pe picioare.

— Isbel blestemat! urlă ea răguşită. M-ai insultat!

— Insultat? râse Isbel cu un dispreţ amar, e imposibil!

— Te voi ucide!

Isbel se ridică şi-şi trecu batista peste faţa zgâriată.

— Hai! Iată-mi carabina, spuse el arătând spre şea. Cineva trebuie să înceapă lupta dintre Isbel şi Jorth. Va fi o chestiune penibilă. Sunt sătul de pe acum de ea… ucide-mă… primul sânge vărsat să fie pentru Ellen Jorth!

Furia sumbră, năvalnică ce răscolise sufletul Ellenei se domoli, dispăru, lipsind-o de tăria ei aparentă. Privi ţintă carabina lui Isbel. „Ucide-l!” îi şoptea glasul urii ei. Era însă atât de lipsită de puteri, ca şi cum s-ar mai fi aflat încă în îmbrăţişarea puternică a lui Isbel.

— Te-aş ucide cu dragă inimă – dar nu pot… Pleacă, şopti ea.

— Nu eşti o Jorth – după cum nici eu nu sunt un Isbel. N-ar trebui să fim deloc amestecaţi în toată chestiunea asta, spuse el întunecat. Mă doare mai mult situaţia dumitale decât a mea… eşti o femeie… ai avut pe vremuri o mamă bună – o casă respectabilă. Viaţa pe care ai dus-o aici – oricât ar fi fost de rea – nu e nimic faţă de ceea ce te aşteaptă acum. Blestemaţi să fie bărbaţii care au împins lucrurile până aici! O să fac astfel ca măcar vreo câţiva dintre ei să facă cunoştinţă cu carabina mea.

Ellen porni înapoi spre casă calare pe bălanul ei. Gonea ca vântul. Când fu văzută din casă, apariţia ei provocă oarecare agitaţie printre cei din faţa fermei.

— Cin-te urmăreşte! îi strigă tatăl ei când ea trase scurt de dârlogi. Jorth avea o puşcă în mână, Daggs, Colter şi ceilalţi doi Jorth erau şi ei înarmaţi, aşteptând încordaţi, la pândă.

— Nu mă urmăreşte nimeni, răspunse Ellen. Nu pot oare să galopez fără să fiu urmărită de cineva?

Jorth păru să fie totodată uşurat şi furios.

— Ho! Ce-i cu tine fetiţo, de vii ca furtuna peste noi? Te porţi foarte curios, în ultimele zile şi arăţi de altfel foarte

ciudat. Nu-mi place!

— Probabil că şi vremurile sunt ciudate – pentru familia Jorth, răspunse sarcastică Ellen,

— Daggs a descoperit pe livadă urmele unor cai străini. Lucrul acesta ne nelinişteşte. Cineva s-a furişat în jurul fermei noastre. Nu e de mirare că am crezut că eşti urmărită de cineva.

— Am încercat bălanul. Voiam să văd cât poate fugi de repede, răspunse Ellen. Dacă o vrea cineva să se ţie după noi atunci va trebui alerge solid spre a putea pune mâna pe mine.

— Hahaha! râse Daggs. De asta sunt sigur, Ellen.

— N-ai decât să galopezi şi să arăţi cum pofteşti, declară Jorth înfuriat şi puţin năucit. Spui însă lucruri atât de bizare. N-ai văzut oare urmele unui cal străin?

— Ba da şi ştiu chiar şi ale cui sunt!

Jorth se îndreptă. Cei care se aflau în jurul lui, îşi trădară de asemeni curiozitatea.

— Ale cui?

— Ale lui Jean Isbel, răspunse cu răceală Ellen. A venit din vale pe urmele calului bălan.

— Jean Isbel – pe urmele calului său bălan? spuse tatăl ei.

— Da! Şi te asigur cu talentul lui de căutător de urme n-a fost cu nimic exagerat. De asta puteţi fi siguri.

Urmă o tăcere apăsătoare. Ellen îşi plimbă privirile asupra tatălui ei şi a oamenilor acestuia, apoi începu să dea drumul chingilor şelei.

Jorth întrerupse pe neaşteptate tăcerea cu un blestem, iar Daggs râse sardonic ca o completare.

— Hei, şefule, ce ţi-am spus?

Jorth se apropiă de Ellen şi o întoarse spre el cu violenţă.

— L-ai văzut pe Isbel?

— Da! răspunse Ellen tot atât de aspru ca tatăl ei.

— Ai vorbit cu el?

— Da! replică ea cu voce tăioasă.

— Ce voia? continuă tatăl ei s-o întrebe.

— Ştii bine. Pornise pe urma calului său alb pe care i l-ai furat.

Braţul lui Jorth căzu fără putere. Fata îi deveni verzuie. Uimirea i se transformă în nemulţumire, iar nemulţumirea în furie. Ridică o mănă ca şi cum ar fi voit s-o lovească pe Ellen. Braţul lui Daggs se repezi pe neaşteptate înainte şi apucă încheietura mânii lui Jorth. Acesta încercă să se smulgă din strânsoare, înjurând cu glas stins.

— Dă-mi drumul, Daggs, strigă el cu glas tăios. Nu sunt beat ca să mă ţii!

— Nu eşti chiar beat, răspunse banditul sarcastic. Eşti însă altceva, despre care vom vorbi când vom fi numai între patru ochi...

Jorth îşi recăpătă în aparent stăpânirea de sine. Era însă limpede că şocul acesta îl lovise greu.

— Jean Isbel a văzut calul?

— Desigur! M-a întrebat de unde-l am şi i-am spus adevărul.

— A susţinut că îi aparţine?

— Mi-a şi dovedit-o. Şi tu ai recunoaşte cu uşurinţă un cal care-şi iubeşte stăpânul.

— Şi te-ai oferit să-i înapoiezi calul?

— Da! Dar Isbel n-a voit să-l primească.

— N-a voit să-l primească? Ciudat! răspunse Jorth muşcându-şi mustaţa şi privind-o sumbru pe Ellen. Te-ai întâlnit de două ori cu acest Isbel.

— Nu din vina mea.

— Aud că ar fi îndrăgostit de tine. Ce-i cu asta?

Ellen simţi că un val fierbinte de roşcată îi năvăleşte în obraji. Nu răspunse ci întâmpină privirile supărate ale tatălui ei cu ochi înflăcăraţi cinstit.

— Aud tot felul de vorbărie de la Bruce şi Lorenzo, continuă Jorth şi de la Daggs!

— Nimic de la Daggs! îl întrerupse acesta.

— Pe mine lasă-mă deoparte. N-am spus şi nici nu gândesc nimic.

— Jean Isbel a fost îndrăgostit de mine. Dar... cu asta s-a terminat pentru totdeauna, răspunse Ellen cu glas stins. Luă apoi şeaua de pe cal şi-o puse pe umeri şi se duse spre casă.

De abia trecuse pragul încăperii, când apăru şi tatăl el.

— Ellen, n-am ştiut că bălanul aparţinea lui Isbel, începu el cu acel glas repede, răguşit şi linguşitor care era atât de bine cunoscut Ellenei. Îţi jur că n-am ştiut. L-am cumpărat… l-am cumpărat de la Slater. Pe Dumnezeul meu că n-am avut idee că e de furat! Când mi-ai spus: calul pe care l-ai furat tu – mi sa părut că mi-ai dat cu un cuţit în piept…

Ellen sta la masă şi asculta în timp ce tatăl ei umbla în sus şi în jos şi se irita singur mereu mai mult prin cuvintele sale pătimaşe.

— Nu mai continua, tată, strigă Ellen întrerupând valul de cuvinte al tatălui ei. Îţi voi rămâne fidelă – întocmai ca mama… Sunt o Jorth. Unde te afli tu, este şi locul meu. Lupta ta este şi a mea… Să nu mai vorbim despre trecut. Dacă ne va ajuta Dumnezeu să răzbim cu viaţă din această luptă, vom pleca de aici spre a începe o viată nouă, departe, unde nu va exista nimeni care să fi auzit de numele de Jorth… Dacă va fi să nu mai trăim, atunci ne vom fi răcorit măcar ura împotriva acestor blestemaţi Isbel!

CAP. VII

În tot cursul lunii Iunie, Jean Isbel nu se depărta prea mult în timpul raidurilor sale călare de Grass Valley.

Se încercase un nou atentat împotriva vieţii lui Gass Isbel. Un nou glonte fusese tras din ascunziş, de data aceasta din crângul de mesteacăni care se afla pe marginea drumului care ducea la ranchul lui Blasidell. Nu fu găsită nici o urmă a duşmanului ascuns, pământul era acoperit prin locul acela de un covor de frunze de mesteacăn, care nu păstra nici o urmă. Era de presupus că lovitura aceasta laşă fusese trasă sau cel puţin pusă la cale de Jorth. Nu se putu dovedi însă nimic. Bătrânul era furios ca un leu. Prietenul său Blasidell insista ca să convoace cât mai neîntârziat prietenii şi rudele.

Între oamenii lui Isbel erau mulţi care erau de aceeaşi părere.

— Nu! Vom aştepta până vom avea certitudinea! era răspunsul încăpăţânat al ranchmanului la toate aceste insistenţe.

— Certitudinea! La dracu! Oare Jean nu şi-a găsit calul sus la stâna lui Jorth întrebă Blasidell. Ce avem nevoie de mai mult.

Jean nu putea însă să jure că bălanul fusese furat de Jorth.

— Draci! Eu pot să jur! mormăi Blasidell. Pierdem mereu la vite. Cine le fură?

— Am pierdut totdeauna vite de când ne-am aciuiat în valea asta.

— Vrei poate, Gass, ca Jorth să înceapă el pe faţă lupta!

— Va începe destul de curând, fu răspunsul lui Isbel.

Toate încercările lui Jean de a da de urma vitelor dispărute sau furate dăduseră greş. Bineînţeles că împrejurările îi erau vitrege, iar întreaga poveste cu furturile avea în ea ceva uluitor. Furturile de vară începură mai vremelnic, iar el avu ghinionul ca ploi torenţiale să şteargă urmele proaspete pe care ar fi putut să le

urmărească, păşunile erau întinse, iar vitele risipite. Se întâmpla uneori ca o pierdere să fie descoperită abia după săptămâni de zile. Fiii lui Gaston Isbel erau singurii care mai făceau acum serviciul de cowboy. Ceilalţi doi călăreţi îşi dăduseră demisia de frica luptei care avea să înceapă, iar pe cel de al treilea îl concediase chiar Isbel.

Într-o zi, după ce luă masa, Jean porni pe partea cealaltă a văii. Tatăl său avea o singură şi mică turmă de oi care nu fusese încă pornită în sus pe Rim, unde era păşunea tuturor oilor din regiune în timpul verii călduroase şi uscate din Tonto. Tânărul Everts şi un mexican anume Bernardino păzeau turma. Adevăratul cioban mexican, un om cu experienţă renunţase la slujbă, iar flăcăii nu erau în stare să mâie turma în cetatea duşmanului.

Turma păştea într-o vale laterală ceva mai sus de Grass Valley, unde începutul codrului oferea oarecare pază împotriva soarelui şi unde se putea găsi apă bună şi iarbă. Mai înainte ca Jean să ajungă la ţintă, auzi un foc de armă. Nu era foc de carabină, fapt care-l nelinişti puţin pe Jean. După câte ştia el. Everts şi Bernardino aveau puşti şi nu revolvere. Jean urcă o colină neagră şi acoperită de tufişuri care se ridica spre sudul Grass Valleyului şi cercetă cu priviri scrutătoare împrejurimea. Nu văzu la început decât vite, păşuni întinse, iar jur împrejur coline. Deodată descoperi la ieşirea văii un grup de călăreţi care se apropiau de sat. Nu putea să aprecieze numărul lor. Ceata întunecată şi mişcătoare părea plină de viaţă, mister şi forţă ameninţătoare. Cine erau? Distanţa era prea mare pentru a putea distinge caii. Cu atât mai puţin călăreţii. Mergeau repede. Ce să fie oare? Jean se simţi cuprins de teamă neliniştitoare, un simţământ nou pentru el. Călări mai departe dus pe gânduri pentru a coti în cele din urmă în valea laterală unde se afla stâna de oi. Când se apropie de-a-binelea auzi un strigăt răguşit. Tânărul Everts sosi în goană nebună din pădurice. Jean dădu pinteni calului străbătând repede distanta care-i despărţea. Everts părea nebun de spaimă.

— Ce-ai păţit băiete? Jean sări din şea cu carabina în

mână, iar privirile sale repezi trecură de la faţa palidă a lui Everts spre stână şi jur împrejur.

— Bernardino! Bernardino! gâfâi băiatul agitându-şi mâinile şi arătând cu degetul.

Jean străbătu cei câţiva metri până la stână în goană. Văzu micul cort de pânză, un foc stins şi masa pe jumătate terminată – iar pe jos, întins pe micul mexican. Era mort cu o gaură de glonte în faţa lui palidă. Alături de el era un revolver vechi cu şase focuri.

— Al cui e revolverul?

— Bernardino, răspunse Everts răguşit.

— L-a căpătat abia de curând.

— S-a împuşcat din greşeală.

— Oh, nu! Nu, nu, nu, nu.

— Dar cine?

— Oamenii aceia – au venit calări – o banda întreagă – ei au făcut-o, gâfâi Everts.

— Ştiai cine sunt?

— Nu! N-am ştiut. I-am văzut venind şi am tras o spaimă grozavă. Bernardino se dusese să aducă apă. Eu am fugit şi m-am ascuns în tufiş. Voiam să strig dar erau deja prea aproape… I-am auzit apoi vorbind. Bernardino s-a înapoiat. S-au arătat foarte prietenoşi. Unul dintre ei l-a întrebat pe Bernardino dacă nu vrea să-i arate revolverul, iar Bernardino i l-a dat. Omul a luat revolverul, a râs şi l-a aruncat în sus şi când l-a prins din nou în mână s-a descărcat. Bernardino s-a prăbuşit… apoi am rămas în ascunzătoarea mea până v-am văzut venind.

— Ai un cal? întrebă scurt Jean.

— Nu! Dar pot călări un catâr al lui Bernardino.

— Repede? Du-te la Blasidell. Să-i anunţe pe Blue, Cordon şi Fredrik ca să vie în goană mare la ferma tatălui meu. Repede.

Tânărul Everts porni în goană, fără să mai răspundă. Jean privi trupul lipsit de viaţă al bietului flăcău.

— Dumnezeule, spuse el încruntat, lupta dintre Isbel îl Jorth a început. Un asasinat premeditat, executat cu sânge rece. Aş putea să pun rămăşag că asta este isprava lui

Daggs. El face pe conducătorul. El a începu?… Bernardino, ai fost un băiat devotat şi nu va trece mult până vei fi răzbunat.

Jean nu avea vreme de pierdut. Luă o bucată de pânză de cort şi acoperi cadavrul, apoi se duse spre calul său. Sări în şea şi galopă în jos pe vale, trecând peste micile coline, iar în valea largă dădu drumul dârlogilor calului său..

În timp ce gonea peste păşune, fu observat din uşa casei lor. Pe verandă apărură Guy, Bill şi căruntul său tată. Jean îl văzu trimiţând în casa femeile, ieşind apoi în drum. Bill şi Guy veniră alături de Jean, atunci când acesta îşi opri calul. Toţi îl priveşti fix, cercetători, încordaţi. În privirile fiecăruia dintre bărbaţi putea fi văzută o scânteiere aspră, sălbatică, izbitor de asemuitoare. Probabil că ştiau înainte de a se fi spus vreun cuvânt la ce aveau să se aştepte.

— Ho, dar tare grăbit mai eşti! spuse tatăl.

— Ce dracu s-a întâmplat? întrebă încruntat Bill.

Guy Isbel tăcea. Era puţin galben. Jean sări din şea.

— Bernardino a fost ucis – asasinat cu propriul său revolver.

Nici unul dintre cei trei bărbaţi nu întrebă cine a comis crima. Vreme de o clipă rămaseră tăcuţi, zăvoriţi în ascunsele adâncuri ale gândurilor lor. După aceea, ascultară scurta povestire a lui Jean.

— Ho, prin urmare, a început! spuse tatăl lui. Aş fi dorit să avem ceva mai multă vreme. Ar fi fost mai bine să vă fi dat ascultare vouă flăcăi şi să am oamenii adunaţi. Jacobs a sosit din întâmplare. În felul acesta suntem cinci afară de femei.

— Nu cumva crezi că ne vor înconjura aici? întrebă Guy.

— Ba da. La asta trebuie să ne aşteptăm totdeauna, băieţi. N-am crezut însă că vor avea curajul s-o facă. Aş fi trebuit să ţin seama de Daggs. Tot misterul şi trasul din ascunziş, pe la spate, toate astea erau neîndoios isprăvi în genul lui Jorth. Acum va trebui însă să luptăm, să luptăm fără prietenii noştri.

— Vor veni cu toţii, spuse Jean. Am trimis vorbă lui Blasidell, Blue, Gordon şi Frederik. Poate că vor veni la

timp. Nu trebuie să fim, însă prea îngrijoraţi dacă nu vor veni. Putem rezista aici mai mult decât ne pot asedia bandiţii. Trebuie să ducem numai în casă suficient de multă apă, lemne şi carne.

— De asta am eu grijă, răspunse tatăl. Tu, Jeane, te postezi în apropiere, aşa ca să poţi supraveghea tot locul şi stai de pază.

— Cine anunţă femeile? întrebă Guy.

— O voi spune eu femeilor, băieţi. N-aveţi grijă. Vor fi viteze.

Jean se duse pe colina lipsită de vegetaţie care se afla în apropierea ranchului şi se opri acolo spre a supraveghea toate cele patru puncte cardinale. Colina acoperită de cedri din spatele fermei oferea singura cale pe care s-ar fi putut apropia banda lui Jorth, fără a fi descoperiţi imediat. Dar chiar şi în acest caz, Jean îi putea vedea şi să se ducă înapoi spre casă la timp, spre a evita o surprindere. Minutele treceau, iar după o oră, Jean începu să spere că Blasidell va apărea în curând. Speranţa aceasta era bine întemeiată. Nu trecu mult şi auzi dinspre sud tropot de copite pe drumul bătătorit şi când se întoarse văzu pe vecinul şi prietenul lor sosind în galop călare pe un bălan. Blasidell avea o carabină în mână, iar imaginea lui încălzi inima lui Jean. Era unul dintre acei texani care ar fi stat până la ultimul om alături de Isbel. Jean îl văzu îndreptându-se spre casă, văzu întâlnirea dintre tatăl său şi prietenul lui. Vântul aduse urletul de furie al lui Blasidell până la urechea lui Jean.

Şi apoi, departe pe pata verde a Grass Valleyului, acolo unde întinderea ondulată a câmpului se apropie de sat, se arătă o pată întunecată şi mişcătoare. Un grup de cai. Jean se cutremură. Sângele începu să-i pulseze năvalnic prin vine. Pe cai erau călăreţi. Veneau de-a dreptul pe valea deschisă drumul care ducea la ranchul lui Isbel. Nici un ascunziş, nici o prefăcătorie, nici o viclenie în acest marş. Un fior fierbinte se scurse de-a lungul spinării lui Jean.

— Dumnezeule! O iau în serios! murmură el. Sperase inconştient până în ultima clipă că banda lui Jorth nu va

trece cu atât curaj la atac. Jean mai privi încă o clipă pata întunecată care se apropia pe fondul verde, apoi reveni în goană la ranch. Tatăl său îl văzu apropiindu-se şi-i ieşi în întâmpinare în drum ca mai înainte.

— Jorth se apropie, spuse Jean răguşit.

— Unde-i? întrebă bătrânul iar privirile lui de vultur scrutară orizontul.

— Pe drumul de la Grass Valey. Nu-i poţi vedea de aici.

— Aşa! Hai atunci în casă ca să ne pregătim.

La intrare, lui Jean i se păru că este întâmpinat de o seamă de feţe palide. Sora-sa Ann, cele două cumnate şi copiii, toţi îl priveau muţi cu ochi pe care nu avea să-i mai uite vreodată.

— Ho, Blasidell, Jean ne anunţă că Jorth şi preţioasa sa bandă de tâlhari se apropie, spuse fermierul.

— Dracu’ să ma ia dacă nu va fi o zi rea pentru Jorth!

— Curăţaţi masa, porunci Isbel şi aduceţi toate armele şi muniţiile pe care le avem.

Armele adunate pe masa reprezentau un mic arsenal: trei Carabine Winchester de 44 pe care le adusese Jean de pe coastă, uriaşa puşcă cu ac pe care o întrebuinţa Gass Isbel de ani de zile, o carabină Henry cu care venise Blasidell şi o jumătate de duzină de revolvere cu şase focuri. Grămezi şi pachete de muniţii acopereau masa.

— Aranjaţi muniţiile. Fiecare să şi le ia pe ale lui cu sine.

Jacobs, vecinul care era de fată. Era un om scund, bărbos, care făcea printre aceşti texani slabi o impresie joviala. Avea o armă de 44, model vechi.

— Ho, băieţi, dacă aş fi ştiut că ne aşteaptă gluma asta, aş fi adus mai multe gloanţe. Nu am decât un încărcător. Poate că se potrivesc cartuşele astea noi de 44 în arma mea.

Constatară ca muniţiile pe care Jean le adusese se potriveau şi la arma lui Jacobs, o constatare care prilejui mare mulţumire bărbaţilor de faţă.

Jean observă în cele din urmă grupul călăreţilor pe drumul larg care ducea prin mijlocul văii. Mergeau în grup strâns, calmi, la pas şi erau pe cât se păreau cufundaţi într-

o discuţie serioasă. Jean numără unsprezece cai.

— Ia priveşte, tată! strigă Jean

Gaston Isbel ieşi în uşă şi privi fără să spuie un cuvânt spre călăreţi. Ceilalţi bărbaţi se grămădiră la ferestre. Blasidell înjură încet. Jacobs spuse:

— Mii de draci, vin să ne facă o vizită!

Femeile stăteau nemişcate cu priviri întunecate şi fixe. Copiii îşi întrerupse joaca şi priveau temători spre mamele lor.

Călăreţii se opriră exact la o bătaie de puşcă, formând un semicerc, toţi cu feţele spre fermă. Erau destul de aproape pentru ca Jean să le poată vedea gesturile, dar nu le putea recunoaşte feţele. Îi păru ciudat că nici unul dintre ei nu purta mască.

— Recunoşti pe vreunul Jean? îl întrebă tatăl său.

— Nu, sunt încă prea departe.

— Aduc luneta ta cea veche, tată. Guy ieşi afară pe uşă trecând în casa alăturată. Blasidell clătină capul său mare şi zbârlit şi mormăi ceva.

Guz Isbel se înapoie cu o lunetă. Bătrânul o apucă cu mâini tremurătoare şi o duse la ochi. Deodată, păru lovit de trăsnet. Apoi lăsă în jos luneta tremurând din tot trupul, iar faţa îi deveni cenuşie de furie amară şi nepotolită.

— Jorth!

Jean n-avea decât să-şi privească tatăl spre a-şi da seama că această revedere îl nimerise ca o lovitură mortală.

Fermierul duse din nou instrumentul la ochi.

— Ho Blasidell, iată şi pe vechiul nostru prieten din Texas, Daggs, spuse el rar şi calm. Iată-l şi pe Greaves cinstitul nostru negustor din Grass Valley şi pe Stonewall Jackson Jorth. Şi Ted Jorth cu acelaş nas roşu ca totdeauna. Drace, ăsta trebuie şă fie Queen, cel mai grozav trăgător cu revolverul pe care l-a produs vreodată Texasul. Credeam că a fost ucis în Big Bend Country… Iată şi Craig, tot un Cinstit oier din Grass Valley. Haha! Nu mai cunosc pe alţii dintre ei.

Jean luă instrumentul şi trecu în revistă feţele călăreţilor.

— Sim Brune. Îl văd pe Collier. Da şi Greaves e cu ei. Pe

omul de lângă el l-am mai văzut. Are o faţă ca o şuncă…

— Asta-i Craig, îl întrerupse tatăl său.

— Daggs dă din mâini ca un general care-şi răspândeşte patrulele.

Jean, cu privirile agere ţintă la călăreţi, se străduia să le afle intenţiile. Daggs arăta spre locul împrejmuit între el şi casă unde se aflau caii. Animalele acestea erau cele mai frumoase de pe întreaga păşune şi aparţineau în cea mai mare parte lui Guy Isbel, care juca în familie rolul iubitorului de cai şi a geambaşului. Caii erau marca lui pasiune.

— Dă-mi luneta, spuse violent Guy. Cercetă câteva secunde grupul călăreţilor, apoi înapoie instrumentul fratelui său.

— Eu mă duc să-mi iau caii, declamă el.

— Nu! strigă bătrânul Isbel.

— Ticăloşii aceştia au de gând să fure, nu să lupte. Nu vezi? Se ceartă pentru caii mei.

Guy puse mâna pe carabină. În ochii lui strălucea o hotărâre sumbră, neînfricată.

— Îl cunosc pe Daggs, fiule, spuse tatăl său. Îl cunosc şi pe Jorth. Au venit spre a ucide. Dacă părăseşti casa înseamnă moartea ta sigură.

— Mă duc. Nu pot admite să-mi fure caii de sub nas. De altfel armele lor nici nu bat până aici.

— Guz, nu te duci singur, spuse Jacobs vesel şi ieşi din rând.

Tânăra şi roşcata soţie a lui Guy Isbel nu arătă nici o emoţie pe trăsăturile ei serioase. Fusese crescută într-o şcoală aspră. Ştia cum sunt bărbaţii în asemenea împrejurări.

Jacobs începu însă să se roage.

— Bill, nu-ţi risca viaţa pentru câteva gloabe.

Jacobs râse şi răspunse: „Ce risc!” şi ieşi afară cu Guy. Acţiunea lor îi păru nebunească lui Jean. Îi urmări cu priviri pătrunzătoare. Călăreţii văzură pe Guy şi pe Jacobs apărând pe livadă. După aceea nu fură necesare decât câteva secunde spre a le recunoaşte că intenţiile lui Jorth şi ale lui Daggs erau criminale. Jean îl văzu pe Daggs coborând din

şea, cu carabina în mănă gata de tras, nu mai ramase călare decât jumătate din ei.

— Vor să tragă, tată, strigă Jean cu glas tăios. Cheamă-i pe Guy şi pe Jacobs înapoi. Cheamă-i!

Bătrânul strigă. Bill Isbel chiui. Blasidell ridică glasul, său de stentor. Jean izbucni pătrunzător:

— Aleargă Guy, aleargă!

Dar Guy Isbel şi însoţitorul său păşeau de-a curmezişul livezii ca şi cum n-ar fi auzit nimic. Străbătuseră aproape a patra parte a drumului până la capătul celălalt al livezii şi se apropiau de cai, când Jean văzu apărând din ceata întunecată, flăcări roşii şi fumuri alburii. Urmă apoi pocnetul sec al carabinelor.

Guy Isbel se opri pe neaşteptate arma-i căzu din mână, ridică braţele şi se prăbuşi cât era de lung la pământ. Jacobs se purtă ca şi cum ar fi fost lovit de o mână nevăzută. Era rănit. Se întoarse, porni în goană şi străbătu câţiva metri în plină viteză. Se auziră din nou focuri repezi. Dădu şi el drumul armei. Se opri din goană. Împiedicându-se şi clătinându-se continuă să meargă. Un strigăt răguşit îi scăpă de pe buze. Se auzi apoi un singur foc. Jacobs căzu în genunchi şi în cele din urmă se întinse cu faţa la pământ.

Jean Isbel se simţea ca de piatră. Neprevăzutul acestei tragedii îl paralizase. Rămase cu privirile ţintă la trupurile întinse pe livada. O mână îl apucă de braţ – o mână tremurătoare de femeie, slabă, dar puternică şi hotărâtă.

— Bill a murit! spuse un glas tremurător. Eu am fost de faţă… amândoi au murit!

Soţiile lui Jacobs şi a lui Guy Isbel se apropiaseră în spatele lui Jean şi asistaseră la tragedie.

— L-am rugat pe Guy să nu se ducă, bâlbâi soţia lui Jacobs. Îşi acoperi apoi faţa cu mâinile şi se duse clătinându-se spre colţul încăperii, unde fu primită în braţele celorlalte femei care se aflau acolo palide şi tremurând. Soţia lui Guy Isbel rămase la fereastră şi privi peste umărul lui Jean, Avea curajul unui bărbat. Nu era pentru prima dată că vedea opera morţii

— Da. Sunt morţi, spuse ea cu amărăciune. Cum vom

face însă să le putem lua cadavrele?

Cuvintele acestea părură să-l smulgă pe Gaston Isbel din vraja rece în care se afla.

— Dumnezeule, dar acesta este un adevărat iad pentru femeile noastre, strigă, el răguşit. Fiul meu, fiul meu! Ucis de oamenii lui Jorth,

Blestemă apoi din nou, groaznic.

Jean îi văzu şi pe ceilalţi călăreţi descălecând şi apoi începură cu toţii să o ia spre stânga ţinându-şi caii de căpestre.

— Fac un ocol, spuse Jean.

— Trebuie să fie un vicleşug, declară Bill.

— Fă o gaură în peretele din spate Bill, porunci tatăl, cam pe la înălţimea celui de al cincilea trunchi. Trebuie să-i putem supraveghea.

Fiul mai vârstnic îşi luă instrumentele, îndepărtă copiii care se jucase până atunci în apropierea celui mai retras colţ al camerei şi începu şă lucreze la locul stabilit. Copiii mici se dădură înapoi cu priviri fixe, uimite şi serioase. Femeile se strânseră unele lângă altele; aşteptau şi trăgeau cu urechea.

Jean îi observă pe bandiţi până ce dispărură după copaci. Se depărtaseră în direcţia coastei abrupte şi acoperite de tufăriş des din nord-vestul caselor.

— Anunţă-mă când vei termina cu gaura din perete, spuse Jean. Se strecură prudent prin bucătărie şi printr-o altă uşă păşi într-un colţ jos al încăpătoarei case. Cămăruţa în care se afla era întrebuinţată la înmagazinarea lemnelor pentru iarnă. Golurile dintre trunchiuri nu erau umplute cu lut, iar Jean putea vedea în spre trei direcţii. Bandiţi intraseră în tufăriş. Dispărură spre a reapare apoi fără cai. Lui Jean îi păru că au de gând să atace casele. Se opriră apoi la marginea desişului unde ţinură un sfat îndelungat. Jean îi putea vedea limpede, deşi distanţa era prea mare spre a recunoaşte pe fiecare în parte.

Câteva minute mai târziu, Bill strigă cu glas scăzut.

— Gaura este gata Jeane, dar nu vedem nimic.

— Eu îi văd însă! Ţin sfat. Îmi face impresia că sau Jorth

sau Daggs sunt beţi. Cred că au de gând să ne atace… Fugi în casă şi fiţi cu toţii atenţi. Vă voi anunţa de îndată ce vor face o mişcare.

Ceata lui Jorth părea sa nu se grăbească să-şi dezvăluie planul de luptă. Grupul se resfiră cu încetul. Unii se aşezară, alţii mergeau în sus şi în jos. Doi dintre ei intrară puţin după aceea în desiş şi reveniră cu un pachet. Pachetul fu pus pe jos şi toţi hoţi de vite se aşezară în jur. Aduseseră cu ei de mâncare şi băutură. Jean râse, furios de sângele lor rece. Şi atunci îşi aminti de multe fapte fantastic de îndrăzneţe comise de aceşti bandiţi. Pe Jean îl bucura amânarea. Cu cât amânau mai mult bandiţii atacul, cu atât mai mult timp le rămânea aliaţilor lui Isbel să ajungă la ferma acestuia. Orice încercare de a pătrunde însă în toiul zilei în interior ar fi fost puţin cam periculoasa. Noaptea era mai favorabilă.

Bill Isbel intră de două ori în bucătărie şi-i şopti ceva lui Jean la ureche. Încordarea din marea încăpere de unde bandiţii nu puteau fi văzuţi trebuie să fi fost maximă. Jean le aduse la cunoştinţa tot ce observase şi ce credea el.

— Mâncare şi băutură! strigă Bill, Dar asta e… Asta îl va enerva pe bătrânul nostru. Ar vrea să ştie lupta terminată.

— Spune-i din partea mea că lupta va trece din păcate ceva prea repede pentru noi, dacă nu vom fi extrem de prudenţi, spuse Jean cu glas tăios.

Bandiţi se ridicară în cele din urmă şi coborâră coasta cu armele în mâini. Se apropiară cu câteva sute de metri, până ce Jean îşi încărcă arma mormăind furios că numai câţiva metri mai mult şi aceasta va însemna moartea acestor ticăloşi.

Oamenii cunoşteau însă prea bine bătaia puştii aşa că cotiră în unghi drept în faţa casei. Când ajunseră în linie cu coralul, se lungiră la pământ, iar Jean îi pierdu din vedere. Faptul acesta îl nelinişti. Se furişau probabil spre case. Acolo unde se termina coralul era un şanţ pentru irigaţie, ale cărui maluri erau suficient de înalte spre a oferi adăpost. În afară de toate acestea, ducea la o distanţă de aproape o sută de metri în dreptul caselor şi era plin de

iarbă înaltă şi tufişuri, astfel încât bandiţii ar fi putut să tragă spre ferestre şi prin crăpăturile dintre trunchiuri fără ca ei să se expună vreunui pericol prea mare. Jean mai aşteptă o clipă până ce văzu în punctul cel mai depărtat al şanţului ridicându-se mici nouri de praf. Descoperirea aceasta îl determină să se năpustească prin bucătărie în camera de locuit, unde apariţia lui neaşteptată îi sperie pe bărbaţi.

— Înapoi de la ferestre şi de la uşi, strigă el tăios. Se apropie cu paşi repezi de uşă şi o închise. Bandiţii sunt în spatele înălţăturii, afară la coral, vor să se strecoare de-a lungul şanţului… e prost! Trebuie să fim extrem de prudenţi când stăm la pândă.

— Ah! Bine! spuse tatăl său. Femeile şi copii rămân, într-un colţ. Culcaţi-vă toţi pe burtă.

Blasidell, Bill Isbel şi bătrânul îngenunchează în faţa ferestrei celei mari şi priveau prin crăpăturile trunchiurilor. Jean se postă alături de fereastra mai mică iar ochii săi negri jucau ca acul unei busole. Privirilor sale iscusite nu-i scăpa nici mişcarea unui fir de iarbă sau săritura unei lăcuste.

— Atenţie! strigă el celorlalţi bărbaţi. Văd praf… se furişează prin şanţ, sunt aproape de punctul acela fără iarbă din spatele înălţimii… am văzul ţeava unei puşti şi o pălărie neagră – şi mai mult praf. Se strecoară acum prin dosul înălţăturii.

Glasuri puternice apoi nori deşi şi galbeni de praf care apărură pe creasta cea mai înaltă şi mai plină de tufişuri, confirmară observaţiile lui Jean, dovedind totodată un dispreţ nebun al pericolului din partea celor ce atacau. Jean observă pe neaşteptate pe imaginea dantelată a pomilor o pată pestriţă care încerca să se strecoare repede. Nervii i se încordară ca nişte coarde. Apăru un individ înalt, fără pălărie şi haină. Soarele îi lumină părul blond şi ciufulit. Daggs.

— Hei! Isbel! urlă el batjocoritor. Ieşiţi afară la luptă.

Jean duse ca fulgerul carabina la umăr şi trase. Văzu smocuri de pur blonde zburând de pe capul lui Daggs. Văzu

şuvoiul de sânge roşu. Urmară apoi focurile repezi ale tovarăşilor săi. Toate nimeriră trupul clătinător al banditului, dar Jean ştia cu un fior de bucurie că glontele său pusese capăt zilelor lui Daggs, mai înainte ca celelalte trei gloanţe să fi nimerit. Daggs căzu pe faţă, trupul şi mâinile sale atârnând peste mica ridicătură de pământ. Banditii îl traseră înapoi în şanţ. Se auziră strigăte răguşite. Un nor de praf galben se ridică în acel loc.

— Daggs! izbucni Gaston Isbel. I-ai spulberat capacul tigvei, Jeane. Când am tras eu, se vedea bine lucrul acesta. Noi ăştia n-am făcut decât că ne risipim muniţiile

— Era beat sau nebun că a ieşit aşa în bătăia carabinelor noastre şi ne-a provocat! spuse Blasidell respirând greu,

— Arizona nu este prielnică texanilor, răspunse Isbel sardonic. E prea paşnică. Hoţii de vite uită cum trebuie să lupte. Eu cred că Daggs a uitat absolut totul.

— Daggs a fost tot atât de nebun ca şi Guy şi Jacobs, spuse Jean. Ei au fost prea curajoşi, iar el a fost beat. Să fie pentru noi o învăţătură de minte.

Jean simţise în clipa în care intrase în cameră mirosul rachiului. Bill era un băutor şi nici tatăl său nu refuza un păhărel. Şi Blasidell bea destul de mult la ocazii. Jean îşi puse în gând să nu admită cu nici un preţ ca alcoolul să le periclitezc sorţi de izbândă.

Armele începură să trosnească, iar de-a lungul înălţături, pe o distanţă de peste o sută de metri se vedeau ridicându-se norişori de fum. Gloanţele şuierau prin ferestrele grosolan lucrate, se izbeau de uşa masivă, iar unul dintre ele trecu în imediata apropiere a lui Jean strecurându-se printre două trunchiuri. Un centimetru mai mult şi Jean ar fi fost lovit. Urmă o a doua salvă apoi a treia. Banditii aveau arme cu repetiţie şi-şi goleau magaziile. Jean îşi schimbă poziţia. Ceilalţi profitară şi ei de mişcarea sa inteligentă, imitând-o. Salvele se contopiseră într-un răpăit unitar şi continuu. Pocniturile încetară apoi deodată fiind înlocuite de o linişte binefăcătoare. Casa era plină de praf, iar praful era amestecat cu miros de praf de puşcă provenit din armele apărătorilor. Jean auzea respiraţiile pe jumătate

gâtuite ale copiilor. Erau fără îndoială foarte speriaţi dar nu plângeau. Femeile râmaseră tăcute.

Un glas puternic se aud de dincolo de parapetul şanţului.

— Ieşiţi afară la luptă! Vreţi oare să vă lăsaţi ucişi ca oile?

Provocarea aceasta batjocoritoare nu primi nici un răspuns.

Jean se reîntoarse la postul său alături de fereastră, iar camarazii îi urmară exemplul. Priveau afară, cât se poate de prudent.

— Nu trageţi băieţi dacă nu vedeţi pe nimeni, spuse Gaston Isbel. Poate ca devin ceva mai puţin prevăzători dacă mai trece puţina vreme. E neîndoielnic că Jorth nu se va arăta.

Hoţii de vite nu mai recurseră la salve continue. Începură să tragă unul după altul din direcţii diferite şi nu ocheau în vânt. Câteva gloanţe intrară direct pe ferestre şi se turtiră de pereţi. Altele sfărâmară pervazurile ferestrelor. Cele mai multe intrau prin lutul cu care erau lipite golurile dintre trunchiurile de copaci care formau pereţii. Jean îşi dădu treptat seama că aceste gloanţe periculoase nu eram trase la întâmplări:. Erau bine ochite şi nimereau de cele mai multe ori la mică înălţime peste podea. Banditţii vicleni, aveau cu ei vreo câţiva ţintaşi minunaţi, care căutau pe toată partea din faţă a casei punctele vulnerabile.

Dacă Jean nu s-ar fi culcat lipit de podeaua ar fi fost lovit de două ori. Îi veni atunci în minte să bată nişte ţăruşi în perete la o înălţime mai mare şi căţărat pe ei putu să privească afară prin partea de sus a ferestrei. Poziţia era însă grea şi cu neputinţă de a fi menţinută vreme mai îndelungată. Auzi cum unul dintre camarazii săi fu lovit de un glonte. Rănitul, oricine ar fi fost el, nu scoase nici un oftat. Jean se întoarse.

Bill Isbel se ţinea de umăr. Pe cămaşa sa se iviră pete roşii. Îl văzu pe Jean şi clătină capul. Era limpede că nu da nici o atenţie rănii. Femeile şi copiii erau cu feţele la pământ aşa nu puteau vedea ce se întâmpla. Bill voia să evite în orice caz ca ei să afle de acest incident. Blasidell legă umărul sângerând cu o batistă. Focul bandiţilor nu mai

contenea. Din minut în minut, se trăgea câte un foc. Oamenii lui Isbel nu răspundeau acestui tir. Spre asfinţit, când asediatorii părură că devin mai neatenţi şi mai neliniştiţi, Blasidell trase un foc asupra unui obiect oarecare ce se mişca în tufiş, iar puşca uriaşă a lui Gaston Isbel detună.

— Ho, ce au de gând să facă după ce s-o lăsa întunericul şi ce ne vom face noi? mormăi Blasidell.

— Cred că ne vor ataca, spuse Gaston.

— Ar putea să dea foc caselor, adăugă Bill Isbel. Era cel mai întunecat dintre toţii şi părea apăsat de o grijă misterioasă.

— Ho, oamenii lui Jorth nu prea sunt de treabă, dar nu cred c-au să ne ardă de vii… răspunse Blasidell.

— Nu-l cunoşti bine pe Jorth şi pe ai lui, strigă Gass Isbel. Cred că i-ar face cea mai mare plăcere să mă jupoaie de viu.

Cam astea discutau ei între amurg şi întunecare. Jean Isbel nu prea avea multe de spus. Cumpănea diferitele posibilităţi. Întunecimea schimbă tactica asediatorilor. Ei postară oameni în patru puncte diferite în jurul caselor şi la fiecare câteva minute, una dintre aceste santinele trăgeau un foc. Gloanţele se înfigeau în grinzi şi nu-i prea îngrijorau pe Isbeli.

— Ce părere ai de asta, Jeane?

— Hm! Se pregătesc de o luptă de durată. Trag numai ca să ştim că mai sunt pe aici.

— Şi ce putem face?

— O să mă duc să-i cercetez mai de aproape pe băieţii ăştia!

Gaston Isbel primi hotărârea fiului său cu un mormăit de satisfacţie.

Afară era beznă adânca Femeile aveau mâncare şi apă la îndemână. Jean îşi continuă supravegherea severă la fereastră în timp ce mânca. Copii, iritaţi de agitaţia zilei acestea lungi în cele din urmă adormiră. Femeile, şopteau încet în colţul lor. Spre ora nouă, Jean aduse la cunoştinţa tuturor intenţia sa de a se duce în recunoaştere.

— Ziua sunt mai tari ca noi, dar noaptea nu, tată! spuse el.

Jean se încinse cu cordonul de care erau atârnate revolverul, cartuşiera şi teaca cu cuţitul de vânătoare, luă carabina în mâna şi ieşi în curte prin bucătărie. Noaptea era mai întunecată ca de obicei, deoarece o parte din stele erau acoperite de nori. Jean se sprijini de peretele casei şi aşteptă ca ochii săi să se obişnuiască cu totul cu întunecimea. Vedea noaptea, întocmai ca un indian. Cunoştea fiecare colţişor de pe lângă ranch, şoproanele, coralul, fiecare grindă, fiecare bulumac, copac sau stâncă. După ce aşteptă cu aproximaţie un sfert de oră – între timp se auziră mai multe focuri din spatele parapetului şi câte un foc tras de cele patru sentinele – Jean porni cu pas furişat în patrulare.

Rămase, mai întâi, în umbra zidurilor, utiliza apoi aleea de pomi fructiferi şi în cele din urmă folosi drept acoperire un şir de tufişuri dese. Ajuns aici, rămase lipit pământului spre a observa şi a trage cu urechea. Se afla acum la marginea livezii descoperite, iar în faţa lui terenul începea să urce uşor. Vedea limpede petele întunecate ale cedrilor şi ale ulmilor. Spre partea de nord a casei, se văzu fulgerarea unei flăcări şi se auzi pocnetul unui foc de armă. Jean auzi gloatele izbind grinzile casei. Liniştea cuprinse apoi ferma singuratecă, iar întunericul acoperea pământul ca un văl negru.

Jean cercetă cu grijă întinderea întunecată, neagră-cenuşie, care se afla în faţa sa şi apoi, ţinutul din spatele său. Se strecură afară din ascunzătoare şi străbătu distanţa până la tufişuri cu paşi fără zgomot. Aici, aşteptă nemişcat şi răbdător următoarele focuri de armă ale banditilor. După ce fu tras al doilea foc de la apus, o luă la dreapta. Locul era acoperit de tufişuri, de copaci mici şi câţiva cedri izolaţi, care mascau coasta, o împrejurare care era cu totul în favoarea lui Jean, deoarece avea intenţia să ajungă printr-un ocol în spatele banditului care sta de pază în acest loc. Jean se căţăra pe colină, coborî pe partea cealaltă, o luă la stânga şi se strecură încet de la spate spre locul unde spera

să puie mâna pe adversar. Prima fulgerare a unui foc de armă îi dovedi că mersese drept spre omul său. Jean voia să se furişeze până aproape de acest membru al bandei lui Jorth şi să-l ucidă cu cuţitul fără să facă gălăgie. Puse arma deoparte şi se furişă mai departe pe genunchi, fără zgomot, ca o pisică.

Îl văzu în cele din urmă pe bandit. Se afla pe culmea colinei, în mijlocul unui mic luminiş şi era singur. Jean văzu capătul cu lumină slabă al ţigării pe care o fuma acest om. Solul de pe culmea colinei era stâncos şi nu prea propice pentru scopurile lui Jean. Trebui mă renunţe la planul de a se furişa până lângă bandit. În consecinţă se întoarse încet şi răbdător ca să-şi ia carabina.

Înapoiatul dură mai mult, deoarece arma îl împiedica în mişcări. Reuşi totuşi să nu facă nici cel mai mic zgomot şi ajunse în cele din urmă la marginea luminişului, de unde văzu din nou silueta întunecată a banditului profilându-se pe cer. Distanţa nu era mai mare de douăzeci şi cinci de metri.

Jean ridica repede arma, ţinti statura întunecată, înţepeni şi trase. După aceea se ridica şi se pregăti de duca. Nu se interesa de rezultatul focului său. Faţa-i era acoperită de sudoare lipicioasă. Un simţământ înfiorător, greu ca plumbul îi apăsa pieptul. Natura îi dăruise calităţile unui indian, dar faptul de a-şi utiliza darurile în asemenea scop, îl revolta. Trecu şoseaua, se ţinu tot timpul alături de şoproanele dinspre apus şi ajunse în cele din urmă pe livadă. Se strecură fără zgomot prin iarbă, cu aceeaşi băgare de seamă ca pe colină, numai că de data aceasta se oprea mai rar şi înainta ceva mai repede.

În sfertul următor de oră, Jean constată că postul cel mai apropiat trăgea de pe înălţimea parapetului, la o distantă de aproximativ 50 de metri şi că un altul îndeplinea aceeaşi misiune de la o distanţă de numai câţiva metri de primul. Doi dintre ticăloşii aceştia se aflau prin urmare aproape unul de celălalt. Jean nu prevăzuse aşa ceva. Stătu o clipă pe gânduri spre a vedea ce trebuie să facă şi se hotărî în cele din urmă să se furişeze de la spate şi anume atât cât îi

vor permite împrejurările.

Jean simţi miros de tutun, dar nu văzu nici lulea şi nici ţigară, deoarece adversarul său se afla cu spatele.

— Ascultă Ben, spuse omul tovarăşului său care se afla la câţiva metri mai departe la pământ – mi se pare curios că Sommens care se află de partea cealaltă nu mai trage.

Jean recunoscu glasul sec, tărăgănat al lui Greaves, iar muşchii săi se încordară de data aceasta întocmai acelora ai unei pantere care se pregăteşte de salt.

CAP. VIII

— Şi eu mă gândeam tocmai la acest lucru, spuse celălalt.

— Şi nu ţi s-a părut că ultimul foc a sunat puţin cam sec pentru carabina de 44 a lui Sommers?

— Dacă stau şi gândesc mai bine, cam aşa!

— Ho! Mă voi furişa până acolo să văd ce e!

Statura întunecata a banditului alunecă peste parapet şi dispăru. Jean auzi târşitul uşor al paşilor lui prin iarba umedă. Totul deveni apoi tăcut. Sta culcat pe burtă cu obrazul lipit de nisip şi trebuia să tragă cu coada ochiului spre a deosebi silueta neagră a lui Greaves pe parapetul întunecat. Avea de gând să-l ucidă pe Greaves într-un fel sau altul. Dacă-l împuşca însă pe bandit, acţiunea sa îi tulbura planul şi anume pe acela de a se apropia pe furiş şi de celelalte sentinele care trăgeau asupra casei. Trebuia prin urmare să încerce să-l ucidă cu propriile sale mâini.

Jean trase adânc aer în piept şi nu-l mai dădu afară. Dădu drumul carabinei. Se ridică tăcut întocmai unei umbre. Trase cuţitul din teaca de la brâu. Se furişă apoi cu paşi uşori şi repezi înspre parapet. Greaves auzise probabil un fâşăit – păşitul uşor al mocasinilor – căci tresări şi se întoarse. În clipa aceea braţul lui Jean se repezi înainte întocmai unui şarpe spre ceafa lui Greaves şi-l încolăci strâns în jurul gâtului. Cu mâna dreaptă care ţinea cuţitul Jean ar fi putut termina cu o singură mişcare misiunea sa. De îndată ce mâna-i simţi gâtul cald şi umflat, din adâncurile fiinţei sale se ridică un gând înfiorător. Nu-i era suficient să-l ucidă pe acest duşman al tatălui său. Contactul fizic dezlănţuise în el instinctele sălbatice ale indianului. Greaves râsese ironic şi aprobase calomniile lui Bruce faţă de Ellen Jorth. Era, prin urmare, ceva mai mult decât ura care-l determina pe Jean Isbel să procedeze astfel. Greaves era un individ mare şi greoi. Se răsuci pe loc şi căzu cu picioarele înainte întocmai unui bou prins cu lassoul. Strânsoarea lui Jean rămase însă tot atât de

crâncenă. Se rostogoliră în jos pe parapet în şanţul nisipos, iar Jean ajunse deasupra.

— Două lovituri, Greaves, şuieră Jean. Odată pentru Ellen Jorth – şi odată pentru Gaston Isbel.

Jean privi ţintă ochii scânteietori. Braţul sau drept mânui apoi cuţitul cu lama lata. Fulgeră şi se înfipse în trupul lui Greaves.

Trupul greoi şi muşchiulos, al omului păru că se închirceşte, destinzându-se apoi. Se repezi în sus întocmai unui animal cuprins de durere şi spaimă. Saltul fu atât de puternic, încât Jean scăpă strânsoarea. Greaves scoase un urlet pe jumătate înăbuşit, care deveni tot mai puternic, mai sălbatic şi mai limpede şi se termină cu un ţipăt de moarte îngrozitor. Se desprinse cu totul de atacator. Cuţitul sări din rană. Sprinten şi mlădios, se ridică în genunchi. Când Jean îl ajunse din nou, avea revolverul în mână. Isbel se aruncă asupra lui ca un urs. Greaves trase, dar nu avu putere să ridice arma şi nici s-o îndrepte suficient într-o parte. Jean îşi desprinse apoi mâna dreaptă şi mânui cuţitul. Forţa lui Greaves se scurse într-un urlet groaznic, răguşit. Revolverul mai detună odată, după care îi căzu din mână. Se clătina. Jean îi dădu drumul. Şi acest duşman al Isbelilor se prăbuşi mort în şanţ. Jean îşi cătă cu ochii carabina. Lucea sub lumina stelelor. O luă, sări în spatele parapetului şi fugi drept spre casă. În jurul lui, oamenii lui Jorth îşi manifestau agitaţia şi furia, urlând puternic.

Un gard se ivi cenuşiu în întunecime, Jean îl sări dintr-o dată, trecu în goană peste şosea spre umbra coralului şi ajunse curând la prima colibă. Acolo se sprijini de perete spre a-şi recăpăta respiraţia.

Inima bătea şi părea prea mare pentru pieptul lui. Se strecură pe lângă şoproane şi intră în bucătărie, păşi apoi strigând încet spre partea principală a locuinţei.

— Jean, Jean! îi răspunse glasul tremurător al tatălui său.

— Am revenit, răspunse Jean.

— Şi-i totul în ordine?

— Da. Mi se pare că am o rană uşoară la picior. Am observat abia acum… Sângerează puţin. Dar nu face nimic.

Jean auzi paşi uşori şi braţe tremurătoare se întinseră spre el. Era sora lui, Ann. Îl îmbrăţişa. Jean simţi cum i se sălta pieptul agitat.

— Ann, nu sunt rănit. O strânse la piept. Culcă-te acum şi încearcă să dormi.

— Ho! spuse Gaston Isbel după ce ascultase povestirea fiului său, probabil ca moartea celor doi îi va determina să renunţe la tactica împuşcăturilor oarbe. Trebuie să ne aşteptăm la ceva nou – probabil focul!

Bănuiala bătrânului ranchman se dovedi parţial justă. Oamenii lui Jorth încetară tirul. Nu ce mai auzeau şi nici nu se mai vedeau. Dar tăcerea şi această aparentă încetare a asediului era mai grea de suportat decât ostilităţile făţişe. Orele lungi şi întunecate treceau cu încetineală. Bărbaţii stăteau de pază şi se odihneau cu schimbul, dar nici unul dintre ei nu puteau să doarmă. Întunecimea slăbi în cele din urmă, iar zorile palide se iviră dinspre răsărit.

Cerul se colora roşu peste culmile munţilor îndepărtaţi, iar lumina zilei sosi. Copiii se treziră înfometaţi şi gălăgioşi. Uitaseră de teamă în timpul somnului. Femeile folosiră ora matinală liniştită spre a pregăti mâncare calda.

— Poate că au plecat, spuse soţia lui Guz Isbel, privind pe fereastră.

Jean văzu cum privirea ei întunecată cercetează câmpul până ce se opri asupra trupului întunecat al soţului ei, care sta cu faţa la pământ. Chipul ei îi nelinişti pe Jean.

— Nu. Ester, n-au plecat, răspunse Jean. Am văzut pe câţiva dintre ei la marginea tufişurilor.

Blasidell era optimist. Susţinea că treaba făcută de Jean în timpul nopţii îşi va da roadele, iar oamenii, lui Jorth nu vor relua asediul cu tot atâta hotărâre. Se dovedi însă că Blasidell n-avea dreptate. Imediat după răsăritul soarelui, începu o adevărată grindină de gloanţe din toate cele patru direcţii şi din mare apropiere. Oamenii lui Jorth ridicaseră în timpul nopţii parapete de pământ şi scuturi de lemn, care le foloseau acum drept acoperire. Jean şi camarazii săi vedeau acum fumul şi flăcările armelor atât de limpede încât

începură să răspundă salvelor.

În mai puţin de o jumătate de oră, casa era plină de fum. Atacul violent cedă puţin, focurile devenită mai rare, dar şi mai bine ţintite. Un glonte atinse capul pletos al lui Blasidell provocând o rană, care deşi lipsită de însemnătate era dureroasă, Ester Isbel opri sângele şi legă rana lui Blasidell, o treabă pe care o făcu cu multă îndemânare şi fără tremur. Bătrânul texan nu putu sta locului tot timpul acestei operaţii. Vederea sângelui său părea să-l irite extrem de mult.

— Isbel, trebuie să ieşim şi să-i ucidem pe toţi, spunea el neîncetat.

— Nu! Vom rămâne aici, răspunse Gaston Isbel. Aştept ca Blue, Gordon şi Frederik să înceapă şi ei de afară. Probabil că sunt pe aici

Speranţele lui Isbel nu se împliniră însă. Răpăiala dură fără întrerupere până spre ora amiezii. Oamenii lui Jorth încetară atunci focul.

— Ho, dar ce s-o fi întâmplat? strigă Isbel. Opriţi focul, băieţi, să vedem ce e!

Fumul ieşi treptat pe uşi şi ferestre, până ce aerul din cameră fu din nou curat, Ester se apropie în clipa aceasta spre a arunca o nouă privire spre livadă Jenn o văzu cutremurându-se şi întinzând înfiorată mâna.

— Priviţi! strigă ea.

— Înapoi, Ester, îi ordonă bătrânul ranchman. Depărtează-te de fereastră!

— La dracu! mormăi Blasidell. Probabil că a înnebunit!

Ester părea împietrită.

— Priviţii Au intrat porcii în livadă! Vor mânca cadavrul lui Gay!

Toţi încremeniră de groază. Jean privi repede spre livadă. Într-adevăr, pe scenă apăruse o ceată de porci negri, care răscoleau iarba nu departe de locul unde se aflau cadavrele lui Guy şi Jacobs. Porcii aceştia aparţineau lui Isbel.

— Porcii, Jane! bâlbâi Ester Isbel spre soţia lui Jacobs.

Femeia se apropia de fereastră şi încremeni întocmai ca Ester.

— Tată, crezi că porcii ăştia mănâncă carne de om? întrebă Jean.

Bătrânul privea pe fereastră ţeapăn fără să respire. Surpriza părea să-l fi paralizat.

— Poţi trage la distanţa asta, Jeane, întrebă el răguşit.

— Nu! E prea departe!

— Priviţi! strigă pătrunzător Ester. Vin drept încoace pe livadă.

Blasidell scoase o înjurătură groaznică.

— Isbel, nu putem sta în casă şi să privim cum îi mănâncă porcii!

Ester se întoarse spre bărbaţi. Era palidă şi rece. Numai ochii ei păreau două flăcări cenuşii.

— Ar putea ieşi cineva dintre noi să îngroape morţii, spuse ea.

— Copilule, asta ar însemna moarte sigură. Trebuie să rezistăm. Depărtaţi-vă de ferestre.

Jean se întreba dacă putea fi posibil să nu privească afară. Situaţia avea ceva fascinant în ea. Porcii răscoleau pretutindeni iarba şi se apropiau mereu mai mult de cadavre. Conducătorul cetei, un mistreţ slab şi uriaş, care postise viaţa întreagă în ţinutul acesta sterp, nu era la mai mult de douăzeci de metri de locul unde se afla trupul lui Guy Isbel.

— Ann, dă-mi repede o rochie şi un tulpan de al tău, spuse Jean smulgându-se cu violentă din starea de letargie la care se afla. Mă voi duce travestit. Poate că reuşesc.

— Nu! porunci violent tatăl, iar faţa sa întunecata se aprinse. Guy şi Jacobs au murit. Nu le mai putem ajuta.

— Mă duc eu atunci, strigă Ester cu glas răsunător.

— Nu te voi duce singură! spuse în acel moment soţia lui Jacobs, repetând fără sa-şi dea seama cuvintele pe care le spusese şi soţul ei.

— Veţi rămâne aici! strigă Bill Isbel răguşit.

— Mă duc! Ester îl privi drept, în ochi.

— Nimeni nu mă poate reţine. Soţul meu a murit. Nimeni nu mai are dreptul să-mi poruncească.

— Ester, ascultă pentru numele lui Dumnezeu, răspunse

Isbel. Dacă ieşi afară, te va ucide banda lui Jorth.

— Se poate să fie oameni decăzuţi, dar nu cred să existe un alb care să procedeze astfel.

Toţi insistară spre a o face să renunţe la proiect, dar fu zadarnic. Îi respinse şi ieşi afară prin bucătărie. Soţia lui Jacobs o urma. Jean se apropia de fereastră şi văzu ambele femei grăbind pe drum. Se aşteptau la un foc de armă. Din tabăra asediatorilor, nu se auzi decât un râs puternic. Râsul acesta aspru uşură puţin încordarea din pieptul lui Jean. Poate că Jorth nu era atât de negru pe cât îl zugrăvise tatăl său. Cele două femei intrară într-un şopron ivindu-se după aceea, cu târnăcoape şi sape.

— Ar trebui să se grăbească, izbucni Gaston Isbel.

Jean privi spre livadă şi pricepu sensul cuvintelor tatălui său. Conducătorul cetei mirosise probabil cadavrele; le văzu şi porni în goană spre ele.

— Fugi, Ester, fugi! strigă Jean din toate puterile.

Îmboldite de strigat femeile porniră în goană. Jean începu să tragă. Mistreţul ajunsese lângă cadavrul lui Guz. Focurile lui Jean parcă-l speriaseră. Toţi porci simţind acum prada, veneau după şeful lor.

Ester şi tovarăşa ei dispărură în dosul unui coral. Strigătele lor se auzeau puternice şi pătrunzătoare, cu un răsunet sinistru. Porcii păreau speriaţi. Mistreţul îşi ridică râtul ascuţit, privi în jurul său şi se întoarse. Ceilalţi porci se opriră şi ei. Apoi se întoarseră şi porniră şi ei în goană înapoi.

În casă şi afară, pretutindeni unde se aflau oamenii lui Jorth domnea tăcerea cea mai deplină. Toate privirile erau aţintite asupra vitezelor femei. Ele săpară în mijlocul livezii o groapă pentru Guy Isbel. Drept linţoliu întrebuinţară şalul Esterei. După ce-l îngropară, se apropiară de Jacobs, care se afla la numai câţiva paşi şi îi săpară groapa. Soţia lui Jacobs îşi scoase rochia spre a înveli mortul. După aceea îl ridicară cu mare greutate şi-l coborâră în mormânt. Jacobs era greu. După ce acoperiră groapa, soţia lui îngenunchie alături. Ester se înapoie lângă celălalt mormânt. Rămase însă în picioare şi nu arătă ca şi cum s-ar fi rugat. Oferea un

aspect tragic – aspectul unei femei care-şi pierduse tatăl, mama, sora şi fratele şi acum şi soţul în sângeroasa Arizona.

Fapta şi atitudinea soţiei celui ucis trebuie să-i fi ruşinat pe Jorth şi pe oamenii lui. Nu traseră nici un singur foc şi nu-şi dovediră cu nimic prezenţa.

Şi în interiorul casei domnea tăcere. Ochii lui Jean se împăienjeniseră aşa că trebuia să şi-i şteargă mereu. Bătrânul Isbel nu se străduia să-şi ascundă lacrimile. Blasidell dădea din capul său pletos şi înghiţea în sec. Femeile se uitau în gol. Copiii priveau cu ochi mari şi uluiţi de la unul la celălalt.

— Ah! Se reîntorc, spuse Isbel nespus de uşurat.

— Doamne ajută! Jorth le-a lăsat sa-şi îngroape morţii.

Fapta aceasta a lui Jorth îi păru lui Isbel formidabilă şi ciudată.

La intrarea femeilor, bătrânul spuse cu glas gâtuit:

— Sunt mulţumit… poate că n-a fost drept din partea mea să vă împiedic… şi nici ce am spus despre Jorth.

Nimeni n-avu prilejul s-a răspundă bătrânului Isbel, căci banda lui Jorth reluă atacul cu o salvă atât de sălbatică şi violentă, ca şi cum ar fi voit că recupereze timpul pierdut şi să-şi răcorească simţământul de ruşine, încât apărătorii nu putură să replice cu nici un foc. Trebuiră să se culce cu toţii jos la pământ, lipiţi de ultimul trunchi spre a nu fi loviţi, Gloanţele plouau pe fereastră. Tot lutul dintre ultimele trunchiuri era spulberat. Focul continuă mai mult de o oră, după care se linişti cu încetul, mai întâi de o parte apoi de cealaltă, până ce deveni cu totul izolat şi încetă.

— Probabil că au terminat toate muniţiile, spuse Gaston Isbel.

— Greu de spus, replică Blasidell – în orice caz au risipit enorm de multe gloanţe.

— Ascultaţi, strigă deodată Jean. Parcă ar striga cineva.

— Hei, Isbel! se auzi un glas puternic şi răguşit. Puneţi femeile că lupte în locul vostru?

Gaston Isbel tresări, iar faţa-i deveni palidă. Jean nu mai avea nevoie de alte dovezi spre a şti că glasul acela

batjocoritor era al bătrânului Jorth. Bătrânul fermier se ridică în picioare şi se repezi cu un dispreţ nebun de moarte la fereastră.

— Jorth! răcni el. Te provoc la lupta, bărbat, contra bărbat.

Provocarea aceasta nu primi răspuns. Jean îşi trase tatăl la o parte de la fereastră. Urmă apoi aşteptarea în tăcere, iar încordarea slăbi cu încetul. Blasidell deschise discuţia cu observaţia ca după părerea lui lupta s-a terminat pentru moment. Nu-l contrazice nimeni.

Jean, care sta de pază la fereastra bucătăriei, descoperi după câtăva vreme că Jorth ridică asediul. Văzu pe bandiţi adunându-se la liziera mărăcinişului, ceva mai departe decât cu o zi înainte. Pe sosea, se ivi o căruţă trasă de catâri, care opri ceva mai încolo de coastă. Din pădurice fură scoşi câţiva cai înşeuaţi. Jean văzu cum fură ridicate în căruţă nişte obiecte lunguieţe, probabil cadavrele celor împuşcaţi. Şapte oameni călări, purtând de dârlogi patru cai înşeuaţi porniră în jos pe vale, urmând căruţa.

— Au plecat, tată, strigă Jean. Am ieşit învingători din lupta asta... Dacă Guy şi Jacobs ar fi voit să fie mai ascultători!

Bătrânul dădu sumbru din cap. Îmbătrânise mult în aceste două zile grele. Acum când terminase vâltoarea luptei, se arătă în ţinuta sa o uşoară schimbare, o tristeţe rigidă şi bolnăvicioasă, supuşenie faţa de o ursită pe care o acceptase fără rezerve.

Pentru oamenii lui Isbel viaţa la fermă nu-şi mai reluă cursul obişnuit. Blasidell plecă acasă spre a-şi aranja afacerile, pentru a se putea consacra cu totul acestei lupte. Gaston Isbel îşi aştepta partizanii.

În noaptea care urmă, bărbaţi familiei stătură succesiv de pază la fermă. Se iviră zorii unei noi zile. Blasidell trimise vorbă că Blue, Frederick, Gordon şi Colmer se aflau în drum spre ferma lui Isbel. Ştirea aceasta păru să-l întinerească pe bătrân. Entuziasmul său nu dură însă multă vreme. Ocolea casa, aici nerăbdător, aici morocănos, rătăcea pretutindeni, iar privirile sale scrutau necontenit orizontul, când spre

ferma lui Blasidell, de cele mai multe ori însă spre Grass Valley.

Lui Jean i se păru curios, că nici Ester şi nici soţia lui Jacobs nu propuseseră să se facă o înmormântare în toată regula soţilor lor. Cele două văduve se duseră fără să ceară nici un ajutor pe livadă si-şi făcură de lucru mai multe ore la morminte. Aranjară moviliţe pe care plantară flori de câmp, puseră pietre plate la picioarele şi la capul celor adormiţi pentru veci şi în cele din urmă împrejmuiră mormintele.

— Eu înham caii şi plec înapoi acasă, spuse Mrs. Jacobs când se înapoie în casă. Trebuie să fac şi să mă gândesc la multe. Probabil ca mă voi duce la mama mea. E bătrână şi se va bucura să fiu lângă ea.

— Dac-aş şti un loc unde să mă pot duce, n-aş sta mult pe gânduri, spuse Ester Isbel cu glasul amar.

Gaston Isbel auzi aceste cuvinte. Îşi acoperi faţa cu mâinile, iritat dar totodată jignit.

— Nu e frumos din partea ta, Ester.

Roşcata se opri în faţa scaunului său şi-l privi de sus cu o scânteiere dispreţuitoare în ochii ei cenuşii.

— Gaston Isbel, tot ce am să-ţi spun e asta – răspunse ea cu glas bărbătesc – dacă tu şi Lee Jorth vă urâţi, de ce nu procedaţi ca bărbaţi? Texani blestemaţi, cu certurile voastre sângeroase în care amestecaţi toate rudele, toţi prietenii, ca să se omoare unii pe alţii. În Arizona, bărbaţii procedează altfel… Noi toţi trebuie că suferim – noi femeile trebuie să ne vedem viaţa distrusa – fiindcă te-ai certat tu cu Lee Jorth. Dacă ai fi bărbat numai pe jumătate, te-ai duce să-ţi iei singur viaţa în loc sa laşi în urma ta o ceată de femei văduve şi copii orfani.

Până şi Jean îşi încovoia spatele sub plezniturile de bici ale dispreţului ei. Gaston Isbel îngălbeni ca un mort. Nu ştia ce să răspundă. Adevărul nemilos părea să-l fi lovit adânc. Îşi plecă încet capul şi rămase nemişcat, o imagine tragică şi zguduitoare. Şi nu se mişcă până ce un tropot grăbit n-ar fi anunţat apropierea mai multor călăreţi.. Apăru Blasidell călare pe catul său alb, aducând de dârlogi un catâr. În urma lui, venea o ceată de bărbaţi, toţi înarmaţi până în

dinţi şi urmaţi fiecare de catâri încărcaţi.

— Descălecaţi şi intraţi, îi saluta Isbel. Bill, ai tu grijă de bagaje. E mai bine să laşi caii înşeuaţi.

Călăreţii intrară în casă, iar ţinuta lor concorda cu scopul pentru care veniseră. Jean îi cunoştea pe toţi. Frederick era un texan slăbănog, cu obraji palizi şi ochi galbeni de şoim. Mama lui fusese Isbel. Şi Gordon era înrudit cu familia lui Jean, chiar dacă numai de departe. Semăna mai degrabă cu un căutător de aur sârguincios, decât cu un bogat crescător de vite. Dintre vizitatori, Blue era arătarea cea mai izbitoare şi tot odată cea mai interesantă. Aspectul său corespundea întocmai renumelui de a fi un texan flegmatic, stăpân pe sine şi gata să ucidă. Istoria personală a lui Blue, era o chestiune întunecată în măsura în care era vorba de vremea când trăise în Texas şi de aceea nu era pomenită decât foarte rar, deoarece orice comentariu nefavorabil se dovedise a fi un lucru extrem de periculos. Era singurul din tot grupul care n-avea carabină. Purta însă două revolvere, obicei nu prea uzitat de texani şi cu totul necunoscut celor din Arizona. Colmer, logodnicul Annei era cel mai tânăr din grup şi cel mai apropiat ca vârstă de Jean. Revederea dintre acesta şi Ann făcu o adâncă impresie asupra lui Jean şi maturiză o idee care se ivise de mult în capul lui. Sora sa-l iubea pe acest locuitor al Arizonei cu trăsăturile lui prelungi şi cu ochii pătrunzători. Îl iubea din tot sufletul. Şi nu era nevoie să fii prea perspicace spre a-ţi da seama că şi Colmer răspundea acestor sentimente. Erau tineri. Aveau întreaga viaţă în faţa lor. Jean socoti că este josnic ca Colmer să fie amestecat şi el în această luptă. Se apropie deci de ei şi îşi petrecu braţul după umerii amândorura.

— Colmer, ar trebui să părăseşti această luptă dintre Jorth şi Isbel de dragul Annei! şopti el.

Colmer îl privi jignit:

— E tatăl Annei!

Ann îşi ridică privirile spre chipul lui Colmer. Sufletul ei i se oglindea întreg în ochi, dar tăcu. Şi privirile lui Colmer trădau zbuciumul sufletului său. Legea nescrisă a bărbaţilor îl ţinea legat şi nu se putea smulge din mrejele ei deşi

simţea de data aceasta cât era de nedreaptă. Jean nu ştiu ce să mai spună. Respectă hotărârea tânărului bărbat şi era foarte îngrijorat din pricina Annei. Gaston Isbel ceru să se aducă mâncare şi băutură pentru oaspeţii săi. Femeile duseră copiii în coliba alăturată şi închiseră uşa, după ce îi împliniseră dorinţa.

— Ha! Acum putem mânca şi sta de vorbă.

Noii sosiţi voiră să afle mai întâi întâmplările de până atunci. Intenţia lui Jean fusese să tacă, mai întâi în propriul său interes şi apoi fiindcă nu vorbea cu plăcere de isprăvile sale.

Când însă oamenii aceştia aspri insistară atât de mult, îşi spuse, că cu cât va zugrăvi mai grijuliu cruzimea şi meschinăria duşmanului şi cu cât îşi va arăta mai entuziast participarea sa la prima luptă cu atât mai mult îi va lega pe aceşti prieteni de cauza Isbelilor. Ascultătorii urmăriră lunga povestire cu un interes deosebit şi când termină şedeau plecaţi peste masă, ţinându-şi încordaţi respiraţia.

— Ah! Prin urmare ticălosul acela a căpătat ceea ce a meritat, spuse Gordon.

Toţi bărbaţii din jurul mesei îşi spuseră părerea. Dar ultima care venea din gura lui Blue, făcu cea mai mare impresie asupra lui Jean.

— A fost o metodă ciudată şi diavolească de a-l ucide pe Greaves. De ce ai făcut asta, tinere?

— Am spus doar că voiam să evit orice zgomot şi speram, că mai pot pune mâna pe câţiva.

Blue dădu din capul său alb, asemeni unui vultur, privind gânditor în faţa sa, ca şi cum n-ar fi fost convins decât de un singur lucru şi anume de vitejia lui Jean. Reîncepu, după câteva secunde:

— Afară de acestea, daca revenim la povestirea lui Jean cum a găsit vitele furate, am de spus următoarele. Bănuiesc de multă vreme că un individ care trăieşte aici în vale ne fură vitele şi are legături cu tâlharii. Acum sunt convins de acest lucru.

Declaraţia aceasta nu provocă uimirea bătrânului Isbel, aşa cum s-ar fi aşteptat Jean.

— Îl crezi pe Greaves sau pe unul dintre prietenii lui?

— Nu! Ei n-aveau nici o legătură cu chestiunea vitelor. Sunt însă de părere că un aşa numit gentleman din colonia noastră şi-a permis câteva isprăvi din astea.

Blue era mai degrabă un om al faptei decât al vorbei, iar vorbele sale, energice de om a cărui seriozitate şi perspicacitate erau cunoscute tuturor, făcură cea mai mare impresie asupra celor de faţă. Dar spre marea surprindere a lui Jean, tatăl său nu se înfurie de fel. Blasidell fu acela care manifesta furie şi înjura. Şi Bill Isbel se arătă foarte indiferent faţă de acest nou element în chestiunea furturilor.

— Şi dacă susţinerea mea este justă, în acest caz chestiunea se schimbă dintr-un punct de vedere – nu putem pune toate furtişagurile în spinarea lui Jorth, conchise Blue.

— Prostii, declară morocănos Isbel. De ani de zile, în spatele tuturor furturilor care sau comis aici în vale se află Jorth şi banda sa de tălhari. Trebuie exterminaţi!

— Cred, Isbel, că ar fi mai la îndemâna tuturor dacă am vorbi deschis, răspunse Blue rece. Mă aflu aici spre a fi de partea Isbelilor. Ştii bine ce înseamnă asta. Nu mă aflu însă aici spre a lupta împotriva lui Jorth fiindcă este hoţ de vite. Ceilalţi pot avea alte motive, al meu este însă acesta: ai fost de partea mea pe vremuri în Texas, atunci când aveam nevoie de prieteni. Acum, îmi plătesc datoria. Jorth este duşmanul dumitale şi prin urmare este şi al meu.

— Ah! spuse Blasidell nedelicat, să venim la chestiune... Sunt de părere ca Blue că fie conducătorul nostru, iar noi să facem tot ce ne-o ordona el.

Gaston Isbel se opuse acestei alegeri şi se arătă chiar puţin supărat. Avea de gând să conducă singur tabăra Isbelilor.

— Totul e în regulă. Spune-ne acum ce avem de făcut, replică Blasidell.

— Pornim călare spre Jorth – şi-l ucidem într-un fel sau altul – îl ucidem... cu acesta se va termina toată lupta.

Ce se petrecea în creierii bătrânului Isbel? Cei ce-l

ascultau clătinară capetele.

— Nu! declară Blasidell, moartea lui Jorth ar însemna poate realizarea dorinţelor dumitale Isbel, dar nu va însemna sfârşitul luptei noastre. Poate că am mers chiar prea departe... Dacă luăm urma lui Jorth, atunci trebuie să distrugem banda de tâlhari până la unul sau să pierim până la ultimul om pe poziţia noastră.

— Pe Dumnezeul meu că are dreptate, strigă Frederick.

— Să bem un pahar pe chestia asta! spuse Blue.

Paharul acesta păru să fie punctul culminant şi sfârşitul sfatului.

Se începură imediat preparativele pentru plecare.

CAP. IX

La jumătate kilometru de la ranchul lui Isbel, cavalcada ajunse la coliba lui Everts, tatăl băiatului care păzise cu Bernardino oile.

Gaston Isbel se opri. Everts şi fiul său apărură atât de repede, încât fiecare era convins că au stat la pândă.

— Ce faci, Jake! epure Isbel. Vreau să-ţi spun un cuvânt între patru ochi.

— La dispoziţie, boss, descalecă şi poftim înăuntru.

Isbel îl duse de o parte şi-i vorbi atât de insistent, încât Jean înţelese după gesturi sensul cuvintelor: tatăl său îi spunea lui Everts că n-avea nevoie să participe la lupta dintre Jorth şi Isbel. Everts lucrase vreme îndelungată pentru Isbel, iar după trăsăturile lui aspre se putea citi fidelitatea, în timp ce-l contrazicea încăpăţânat pe Isbel. Bătrânul ridică glasul:

— Îţi spun că nu şi cu asta am terminat.

Se înapoie la cai şi mai înainte de a încăleca, Isbel îşi îndreptă: privirile întunecate spre tânărul Everts, ca şi când i-ar fi venit ceva în minte.

— Ce se aude cu oile?

— Le-am lăsat acolo. Voiam să rămân, dar aşa singur mi-a fost frică... Oile o duc bine. Au apă şi iarbă multă.

— Ai grijă de turmă, Jake, mai zise Isbel. Şi dacă se va întâmpla să nu mă mai reîntorc, ţi le dăruiesc... Mi-ar fi pe plac dacă băiatul tău s-ar duce călare până în sat. Nu odată cu noi ca să-l vadă toată lumea, ci ceva mai târziu. Suntem la Abel Meeker.

Jean avu iarăşi sentimentul penibil că tatăl său ascundea un gând sau un plan oarecare în faţa oamenilor lui. Când porni cavalcada, Jean se apropia de tatăl său şi-l întrebă de ce vrea să-l trimeată pe tânărul Everts la Grass Valley. Bătrânul îi răspunde că băiatul, putând să cutreiere fără pericol satul, ar avea posibilitatea sa afle ce se petrece în prăvălia lui Greaves, unde se stabilise fără nici o îndoială banda lui Jorth. Toate acestea îi parură lui Jean foarte

raţionale, aşa că renunţă la obiecţiile pe care avusese de gând să le facă.

Şoseaua era pustie. Când ajunseră după un kilometru în dreptul unui grup de colibe, în imediata apropiere a satului, Jean observă cu repeziciune oameni speriaţi, care se străduiau să vadă fără să fie văzuţi. Fără nici o îndoială că întreaga colonie se afla într-o stare de încordare şi teamă.

Ajuraseră curând la marginea satului. Sosirea lor era aşteptată sau fusese cel puţin anunţată. Jean văzu bărbaţi, femei şi copii trăgând cu ochiul de după colţurile caselor sau printre uşile pe jumătate închise. Înaintând, observă siluete întunecate de bărbaţi care alergau prin uliţe dosnice sau prin grădini spre centrul satului. Să fi fost oare prieteni de-ai lui Jorth care se pregăteau să anunţe sosirea cetei lui Isbel? Jean observă că tatăl său nu apreciase tocmai just felul în care erau priviţi Jorth şi oamenii lui de către vecini. Probabil că erau într-adevăr mulţii colonişti care erau mai interesaţi de creşterea oilor decât de cea a vitelor şi prin urmare ţineau cu toată sinceritatea la Jorth. Unii aveau fără îndoială şi alte interese, care erau tot atât de sincere, dar ceva mai puţin cinstite.

Gaston Isbel îşi conduse ceata direct prin mijlocul şoselei din Grass Valley, până ce ajunseră în faţa casei lui Abel Meeker. În spatele uşilor şi ferestrelor lui Meeker constatară aceeaşi curiozitate ca în tot lungul şoselei. La chemarea lui Isbel uşa se deschise însă, iar afară ieşi un om scund, oacheş înarmat eu o puşca.

— Allo, Gass! spuse el. Ce veşti bune ne aduci?

— Ho! Abel, nimic bun. Măi degrabă rele. Trebuie să te rog să-mi cedezi casa ta.

— Cu plăcere. Îmi trimit oamenii peste drum la Jim. Şi dacă ai nevoie de mine, Isbel, sunt gata!

— Mulţumesc Abel, dar nu mai vreau să amestec şi alte rude şi prieteni în afacerea asta blestemată.

— Ho, cum vrei. Aş avea însă mare poftă să iau şi eu parte. Fratele meu Ted a fost împuşcat ieri noapte.

— Ted? Mort?

— Nu putem afla cine a făcut-o, continuă Meeker. Jim şi

Jeff Campbell spun că Ted a fost în seara aceea în prăvălia lui Greaves. Greaves a fost totdeauna prietenos cu Ted, dar de data asta n-a fost acolo…

— Sigur că nu, îl întrerupse Isbel cu un surâs întunecat şi nici nu se va mai ivi vreodată.

Meeker dădu din cap ca semn de înţelegere mută, iar peste faţa sa se ivi o umbră.

— E tot aia. Oamenii lui Jorth au băut şi s-au certat cu Ted – vreo ceartă oarecare din pricina oilor – şi unul dintre ei l-a împuşcat. Campbell spune că l-au aruncat afară pe uşa din dos şi e convins că n-a murit.

— Trist lucru, Abel, foarte trist, că familia ta are de suferit din cauza asta. Să sperăm că Ted nu este grav rănit… Dar tu şi Jim nu vă amestecaţi în nici un caz în lupta asta.

— Bine, Isbel. Vreau însă să-ţi spun ceva. Dacă lupta asta va mai dura mult, atunci tot blestematul ăsta de Tonto va trece de o parte sau alta.

— Ai dreptate, Abel, îl întrerupse Isbel. Şi de aceea ne aflăm aici spre a termina mai repede.

— Aflu că l-aţi curăţat pe Daggs, şopti Meeker privind în jurul său.

— Chiar aşa! A intrat drept în bătaia carabinei lui Jean.

— Şi unde este Guz Isbel?

— Mort şi îngropat, răspunse bătrânul. Ţi-aş fi recunoscător dacă ţi-ai lua acum oamenii şi i-ai duce de acasă, lăsând pe seama noastră locuinţa şi conacul. Ai fân pentru cai?

— Desigur. Şopronul e plin. Intraţi.

— Aşteptăm până plecaţi.

După ce Meeker s-e depărtă, oamenii lui Isbel rămaseră călare şi priviră în toate părţile vorbind cu glas scăzut. Sosirea lor era aşteptată şi mica localitate înţelese că lupta sângeroasă devenise iminentă. Din casa lui Meeker se auzeau glasuri vagi de femei şi zgomotul unei plecări grăbite.

De partea cealaltă a largei şosele puteai vedea pretutindeni oameni curioşi. Câţiva stăteau ascunşi, alţii se plimbau în sus şi în jos, de la gard la gard, se opreau

şoptind în grupuri mici. La cotitura drumului, se vedea clădirea de piatră a lui Greaves. Joasă, plată, izolată, cu ferestrele ei întunecate, asemeni unor ochi, făcea o impresie ameninţătoare şi misterioasă. Jean văzu apărând în uşă câteva persoane, parte îmbrăcate în negru, parte în cămaşă şi care priveau în josul şoselei.

La chemarea lui Meeker care se afla la uşa din spate a casei sale Gaston Isbel intră în curte, iar ceilalţi îl urmară..

— Cineva să se ocupe de cai, porunci Isbel descălecând şi punând mâna pe armă. Lăsaţi-i mai bine înşeuaţi, cel puţin până vom vedea cum decurg lucrurile.

Jean şi Bill Isbel duseră caii în coral. În timp ce îi adăpau şi le dădeau nutreţ, lui Jean îi făcu impresia că Bill doreşte să-i vorbească, să-i încredinţeze ceva, să lepede o povară care-l apăsa.

Bill avusese purtarea aceasta bizară şi mai înainte, când era complet treaz. Nu făcuse însă şi nici nu spuse vreodată ceva neobişnuit. De data aceasta, ar fi scăpat poate de agitaţia sa neobişnuit:, dacă cel doi n-ar fi fost întrerupţi de Colmer.

— Băieţi, bătrânul ordonă să ne furişăm din trei laturi spre casa lui Greaves, rămânând însă afară de bătaia armelor până ce avem descoperire bună şi să împuşcăm pe oricine din banda lui Jorth care s-ar ivi.

Bill Isbel plecă fără să-i răspundă lui Colmer.

— Nu-mi pare prea atrăgător lucrul ăsta, spuse Jean gânditor. Jorth are mulţi prieteni pe aici şi ar putea să pună mâna pe noi.

— Am protestat, dar bătrânul mi-a poruncit să-mi ţin gura. Nu admite contrazicere. Îmi pare grozav de furios. Dar nici nu-i de mirare.

— Poate că ştie el mai bine ce face. A spus ce intenţionează el cu ceilalţi?

— Nu. Blue a voit să-l tragă de limbă dar a primit acelaşi răspuns ca şi mine.

— Aşteaptă aici, Colmer, până mă vei pierde din vedere. Fac un ocol şi mă furişez cât mai aproape posibil de la spate spre prăvălia lui Greaves. Dumneata o iei la dreapta.

Ascunde-te bine.

Spunând aceste cuvinte, Jean se depărtă, trecu prin aleea de pomi fructiferi spre câmpul deschis, sări un gard în nordul satului. După aceea, ajunse la un şir de şoproane şi corale pe care le folosi pentru camuflare până ce ajunse pe şosea. Punctul acesta se afla la aproximativ un sfert de milă depărtare de casa lui Greaves. Jean nu văzu ţipenie de om. Şoseaua, câmpiile, curţile, partea din spate a caselor, totul părea pustiu. O suflare a ciumei atinsese parcă activitatea paşnică din Grass Valley. Un ocol mare îl duse pe Jean la marginea văii, unde nişte tufişuri dese îi dădeau posibilitatea să se apropie în siguranţă de o ascunzătoare propice, în imediata vecinătate a spatelui casei lui Greaves. Din acest loc, vedea spatele prăvăliei de piatră, de la o depărtare probabil prea mare pentru un glonte de armă. De la el, până la prăvălie şi la dreapta şi la stânga se întindea islazul comunal. Şoseaua trecea prin faţa prăvăliei. Din locul în care se afla, Jean nu putea să vadă partea drumului care ducea spre casa lui Meeker, fapt care-l neliniştea. Nemulţumit de poziţia aleasă privi în jur spre a găsi poate ceva mai avantajos. Şi descoperi ceea ce căuta. Făcu un ocol mare spre dreapta, până ce şopronul lui Greaves se aflǎ între el şi prăvălie, alergă apoi curajos peste locul deschis şi ajunse din câteva salturi la o căruţă veche, în spatele căreia se ascunse. Nu putea ce-i drept să vadă nici uşile şi nici ferestrele lui Greaves, dat dacă vreunul dintre omenii lui Jorth ar fi ieşit pe uşa din dos, atunci intra în bătaia carabinei sale. Jean risca să se tragă asupra lui din dreapta sau din stânga.

Ochii săi erau atât de ageri şi atenţi, încât îl observă curând pe tânărul Colmer, cum se strecura la câteva sute de metri mai la stânga printre copaci. Toate strădaniile de a-l vedea însă pe Bill rămaseră fără rezultat. Lucrul acesta i se păru curios, lui Jean, căci pe dreapta erau mai multe locuri bune, de unde Bill ar fi putut să domine faţa şi aripa stângă a casei lui Greaves.

Colmer dispăru printre copaci, iar lui Jean îi păru că a rămas izolat spre a supraveghea un sat pustiu şi tăcut.

Urechea lui fu deodată izbită de pocnetul unei carabine. Tresări, febril şi încordat. Focul venea din faţa casei. Urmară focuri de revolver puternice şi răsunătoare. Jean numără trei. Celelalte erau prea dese pentru a putea fi distinse. Răsună un singur strigăt răguşit, într-un ton ciudat de tăios şi triumfător. Alte strigăte, nu tot atât de sălbatice şi ciudate îl acoperiră pe primul. O tăcere adâncă coborî apoi asupra prăvăliei şi locului deschis din faţa ei, încordarea devenise insuportabilă. Nu că n-ar mai fi putut aştepta până la ivirea duşmanului, dar nu mai putea să rabde până va afla ce se întâmplase. Ce putea să însemne toate astea? Teama lui Jean fusese pricinuită mai mult de strigătul acela pătrunzător, decât de focurile de armă. Cedă în cele din urmă şi-şi părăsi postul. Începu să alerge şi ajunse curând în spatele casei lui Meeker. Străbătu curtea şi păşi spre casă.

Colmer se afla în curte respirând din greu. Muşchii feţei zvâcneau. În faţa sa, se aflau câţiva oameni cu armele încărcate.

Şoseaua asupra căreia Jean aruncă o privire rapidă era pustie, după toate aparenţele. Blue se afla în pragul uşii şi-şi aprindea o ţigară. În uşa casei, apăru apoi bătrânul Blasidell. Jean nu-i văzuse niciodată aşa.

— Jean – priveşte – acolo pe şosea! spuse el cu glas întretăiat, iar mâna sa mare arăta tremurătoare spre prăvălia lui Greaves. Privirile lui Jean străbătură ca fulgerul şoseaua, mereu mai departe, mai departe. Până se opriră asupra unei fiinţe întinse pe jos, în mijlocul drumului. Jean înţelese tot atât de repede pe cât îl fuse şi privirea. Tatăl său! Îl asasinaseră. Jorth. Se întâmplase, prin urmare, Presentimentul tatălui său fusese justificat.

— Cine a făcut-o? şopti Jean.

— Jorth! răspunse Blasidell răguşit. Nu l-am putut reţine băiete… N-am putut. Era ca un leu… Şi-a bătut joc pur şi simplu de viaţa sa. Oh! Tocmai de asta este atât de îngrozitor. Bineînţeles că am venit aici ca să tragem sau să se tragă asupra noastră. Dar nu aşa… pe Dumnezeul meu că a fost o crimă, crimă!

Buzele mute ale lui Jean schiţară o întrebare lesne de înţeles.

— Spune-i cum a fost Blue, spuse Blasidell şi se înapoie în casă.

— Ia loc, Jeane şi nu lua lucrurile prea tragic, spuse Blue, Ştii bine că fiecare dintre noi se aşteaptă să primească cu prilejul acestei chestiuni un glonte – într-un fel sau altul.. Şi nu prea interesează felul în care-l capeţi. Pe noi nu trebuie să ne intereseze altceva decât să doborâm banda asta la pământ cât mai repede posibil.

Jenn se aşeză şi-şi şterse fala umedă.

— Jean, tatăl dumitale avusese de gând să se răfuiască cu Jorth şi să ne salveze pe noi toţi, începu Blue suflând în sus un nor de fum. Intenţia sa a venit însă prea târziu. Cu ani de zile mai înainte – sau poate nu chiar atât de mult – dacă i-ar fi aruncat atunci provocarea lui Jorth să lupte om contra om, atunci nu s-ar fi ajuns niciodată la o luptă între Jorth şi Isbeli. Conştiinţa lui Gaston Isbel s-a trezit însă prea târziu. Aşa văd eu lucrurile.

— Repede! Spune-mi cum a fost!

— Păi, puţin după ce ai plecat, l-am văzut pe tatăl tău scriind pe o foaie de hârtii pe care o rupse dintr-o carte – din biblia lui Meeker, după cum vezi. Asta mi se păru comic. Şi Blasidell mi-a făcut un semn. Nu dură multă vreme şi iată că apăru şi tânărul Everts. Bătrânul îl chemă lângă el, îl duse de o parte, aşa ca să nu fie auzit si-i tot vorbi. Văzui apoi cum îi bagă băiatului ceva în mână. M-am gândit că poate să fie foaia ruptă din Biblie. Eu şi Blasidell am încercat să aflăm de la el ce înseamnă toate astea, dar n-a scos un cuvânt. După un moment, îl văzui pe micul Everts strecurându-se afară pe uşa din dos. O jumătate oră mai târziu văzui o fetiţă desculţă alergând pe şosea şi dispărând în prăvălia lui Greaves… Atunci m-am luminat. Bătrânul îi trimisese o scrisoare lui Jorth: să vie şi să se întâlnească faţă în faţă, bărbat contra bărbat. Da, chiar aşa, ca şi cum aş fi citit cuvânt cu cuvânt cele scrise de tatăl tău. Nu i-am spus însă nimic lui Blasidell. Eram numai atent. Colonelul Lee Jorth ieşi din prăvălie pe şosea – aşa cam la o sută de

metri. Apoi se opri. Purta haina sa lungă şi pălăria neagră cu boruri largi. Sta ca o statuie.

Am căscat cu toţi ochii. Pentru moment uitasem de tatăl tău. Toţi îl uitasem. Ne-am amintit însă curând de el, când l-am văzut ieşind afară. Fiecare dintre noi am avut deodată un presentiment rău. L-am strigat. Blasidell l-a rugat să se reîntoarcă. Fiecare dintre băieţi a spus ceva, dar era fără rost. Am început atunci să blestem şi i-am spus că e limpede ca ziua că Jorth nu este un om de onoare. Bănuiam eu tot felul de lucruri. Ştiam că Jorth are un vicleşug oarecare. N-am fost zadarnic un erou al revolverului pe vremea mea.

Tatăl tău n-avea carabina, ci numai revolverul la şold. Mergea pe şosea întocmai unui uriaş. Repede, tot mai repede, cu capul în sus. Era o adevărată plăcere să-l priveşti. Aveam însă un presentiment groaznic. Îl auzii gemând pe Blasidell, iar Fredrick mormăi o înjurătura teribilă, numai pentru sine... Bătrânul tău se opri cam la vreo cincizeci de paşi de Jorth – atunci am îngheţat cu toţii. Auzii glasul lui Isbel – apoi pe cel al lui Jorth. Tăioase ca nişte cuţite. Puteai să citeşti lesne din intonaţii ura pe care si-o purtau.

Blue răguşise puţin. Cadenţa glasului sau începuse treptat să-i trădeze sentimentele.

— Cred că bătrânul şi Jorth au dus în aceeaşi vreme mâna la revolvere. Dar chiar în clipa în care scoteau din toc armele cineva a descărcat din prăvălie o carabină. Probabil una de calibrul 45,70. O armă grea. Glontele l-a lovit pe Isbel cam jos, la mijloc. A căzut în genunchi şi a început să tragă nebuneşte, atât de nebuneşte încât focurile au dat greş. Apoi începu să se clatine – Jorth s-a apropiat cu vreo doisprezece paşi trăgând neîncetat, până ce bătrânul a căzut cu faţa la pământ... Jorth s-a apropiat atunci cu totul, se plecă asupra lui, se îndreptă şi scoase un strigăt, ca un adevărat apaş... Apoi se retrase de-a-ndărătelea, privind necontenit în toate părţile şi dispăru în prăvălie.

Glasul lui Blue amuţi. Lui Jean i se păru că se prăvăleşte în adâncimi ameţitoare. Faţa slabă a lui Blue dispăru într-o

ceaţă. Jean îşi plecă apoi capul în mâini şi rămase astfel în timp ce tot trupul îi era străbătut de un tremur uşor. Blasidell puse prietenos o mănă uriaşă pe umărul lui.

— Sus fruntea, băiete! spuse el, iar glasul îi suna limpede şi plin. A fost aşa cum s-a aşteptat tatăl tău – şi la ceea ce trebuie să ne aşteptăm cu toţii… Dacă mai înainte erai întărit să-l ucizi pe bătrânul Jorth, gândeşte-te acum cu cât mai sigur îl vei ucide.

— Blasidell a vorbit bine, interveni Blue; un sunet rece era în glasul lui. Lee Jorth nu va mai apuca ziua de mâine.

Chemarea aceasta către moştenirea primitivă din sufletul lui Jean, către ceea ce era indian în el, nu fu făcută zadarnic.

— Blue, spuse Blasidell, să luăm trupul lui Isbel, oricare ar fi riscul şi să-l îngropăm. Cred că va fi posibil imediat după ce s-o întuneca.

— Sigur, spuse Blue, faceţi cum credeţi băieţi. Eu trebuie să mă gândesc. Am ceva în cap.

Chipul, cuvintele şi gesturile micului erou al revolverului începură să-l fascineze pe Jean. Blue avea fără îndoială ceva în cap şi acest ceva însemna nenorocirea sigură a celor care se aflau în casa întunecată de piatră de pe şosea.

— Jean, strigă aspru, după o vreme, Blue, cheamă înăuntru oamenii.

Toţi intrară pe rând în cameră, întunecaţi şi tăcuţi, cu feţele pline de aşteptare.

— Gordon, vei sta la uşă şi fii cu ochii deschişi, începu Blue. Acum, ascultaţi băieţi. Am cumpănit bine totul. Jocul ăsta de a vâna oameni este pentru mine ceea ce e pentru voi creşterea vitelor. Amintirile din viaţa pe care am dus-o în Texas îmi sunt acum de mare folos. Am cercetat o mulţime de metode până am nimerit-o pe cea bună, care-mi pare cel puţin cea mai sigură. Şi sigură trebuie să fie, căci vreau să-l mătur din cale pe Lee Jorth. Iată planul meu… Banda lui Jorth a băut probabil cam mult, de asta sunt sigur. Nu vor părăsi casa, ci bineînţeles aşteaptă mai mult sau mai puţin ca noi să începem lupta. Probabil că se aşteaptă la un asediu, cum l-am îndurat şi noi la ferma lui

Isbel. Nouă nici nu ne trece însă prin minte. Am de gând să iau toată banda prin surprindere. Între ei e unul singur care e periculos şi acesta este Queen. Îl cunosc. El nu mă cunoaşte însă. Şi vreau să-mi termin treaba mai înainte ca el să mă cunoască bine. Apoi, totul va fi în ordine.

— Ho, şi care este sistemul? întrebă Blasidell.

— Voi cunoaşteţi cu toţii prăvălia lui Greaves, continuă liniştit Blue. Ştiţi că ferestrele au jaluzele de lemn prin care nu pătrunde lumina în afară. Ei! Eu sunt gata să mă prind că de îndată ce va coborî întunericul, banda lui Jorth va începe să benchetuiască. Vor bea, vor face lumină, iar ferestrele vor fi închise. Pe noi o să ne dea dracului. Casa e ca o cetăţuie. Nu poate fi nici măcar incendiată. Şi visează că nu-i vom ataca. De îndată ce se va întuneca, ne furişăm de-a lungul ogoarelor şi venim exact în faţa prăvăliei lui Greaves, pe şosea. Pe Isbel îl lăsam mai bine acolo unde este. Îl vom ridica după ce vom termina lupta. Poate că vom trebui să îngropăm şi pe alţii nu numai pe el. Ne furişăm în spatele tufişurilor până în dreptul curţii lui Coleman. Aici începe rolul lui Jean. Îşi ia o secure şi bineînţeles armele şi se strecoară cu sistemul său indian până în spatele prăvăliei lui Greaves… Jeane, treaba asta trebuie făcută cu viclenie şi îndemânare. Socot însă cu nu-ţi va veni greu s-o faci Acolo trebuie să fie o întunecime de smoală pentru oricine ar privi pe fereastră afară. Ai tot timpul şi te poţi apropia cât mai mult. Dacă nu-ţi aminteşti cum este curtea din spate a lui Greaves, ţi-o voi descrie în câteva cuvinte.

Spunând aceste cuvinte, Blue îngenunchie şi desenă cu degetul pe podea o hartă a şopronului şi gardului lui Greaves, uşa din dos cu fereastra şi insistă mai ales asupra unei deschizături în perete, care ducea într-un fel de pivniţă, unde Greaves avea obiceiul să-şi ţie lemnele şi alte lucruri care puteau fi lăsate afară.

— Jeane, trebuie să-ţi atrag mai ales atenţia asupra gropii acesteia, spuse Blue. Şi acum, după ce te vei fi strecurat aproape de uşa din dos a lui Greaves şi vei fi sondat terenul – repede-te şi sparge fereastra cu securea. N-ai decât sâ

arunci şi o privire rapidă în interior. Ţi-ar putea folosi. Fă apoi o săritură şi dă-i solid cu securea în uşă. Să stai într-o parte ca să nu te lovească ducă vor trage... Îi tragi solid cu securea... Ho! Şi atunci apar eu pe scenă. Jorth şi oamenii lui se vor interesa de uşa din dos din cauza zgomotului. Iar eu îl voi face pe Jorth să guste din gloanţele revolverului meu.

— Hm! Asta-i totul? striga Blasidell.

— Cred că-i totul şi după părerea mea este al dracului de mult, răspunse Blue rece. Jorth va fi de aceeaşi părere.

— Dar noi ce vom face?

— Voi trebuie să ne acoperiţi retragerea, răspunse Blue nesigur. Vedeţi voi, planul meu merge numai până la uciderea bătrânului Jorth – şi poate şi a fraţilor săi. Nu-i exclus să-i trag una şi lui Queen. De Jorth vreau să fiu însă sigur. Toate celelalte depind de împrejurări. Poate că va fi uşor pentru mine să ies din nou afară. Şi atunci, băieţi, puteţi umple întreaga prăvălie cu gloanţe.

— Ho, Blue, cu tot respectul cuvenit pentru ştiinţa ta, planul nu-mi place, declară Blasidell. Succesul depinde prea mult de lucruri mici din care fiecare poate să dea greş cu uşurinţa.

— Un om al revolverului se lasă condus de instinct, răspunse Blue. Cunosc jocul ăsta mai bine ca dumneata. Sistemul meu va reuşi.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur.

— Dă-o dracului omule, iei un risc teribil asupra ta.

Singurul răspuns al lui Blue la această remarcă fu o privire care urcă sângele în obrajii lui Blasidell.

— Blasidell, n-ai auzit vorbindu-se niciodată despre mine în Texas?

— Ho, nu Blue, n-aş putea s-o jur, răspunse fermierul cu intonaţie de scuză. Isbel a făcut totdeauna pe misteriosul ori de câte ori era vorba de prietenia dintre voi.

— Nu mă numesc Blue.

— Oh! şi cum te numeşti dacă te pot întreba?

— King Fisher.

Fiorul care-l trecu pe Blasidell, se comunică şi celorlalţi.

— Aş fi ţinut secretul acesta pentru mine dacă aş fi avut speranţa să scap cu viaţa din acest război dintre Jorth şi Isbel, spuse Blue. Isbel a fost prietenul meu. El m-a salvat în Texas când eram să fiu linşat. De aceea este datoria mea să-l ucid pe Jorth. Şi acum v-aş fi foarte recunoscător – dacă va scăpa vreunul dintre voi cu viaţă din afacerea aceasta – dacă aţi povesti cine am fost şi de ce am ţinut cu Isbel. Căci aiureala asta despre oi şi vite – despre Jorth şi banda de tâlhari îmi stă în gât. Ştiu că nu toate care-l privesc pe Isbel au fost curate şi cinstite. Şi nu vreau ca oamenii să spuie despre mine că l-am ucis pe Jorth fiindcă a fost un hoţ de vite.

— Pe Dumnezeul meu Blue, trece ziua cu vorbăria asta, spuse Blasidell uimit. Probabil că ştii însă ce spui… eu nu vreau să mai aud…

Bill Isbel intră în clipa aceia în casă, prea târziu spre a mai auzi declaraţia lui Blue. Lucrul acesta îl ştia Jean, deoarece în timp ce Blue spunea aceste cuvinte care dădeau totul pe faţă, auzise cizmele grele ale lui Bill pe aleea pietruită din fata uşii. Dar era ceva în chipul lui Bill sau în felul în care Blue îşi întoarse faţa slabă într-o parte, sau toate aceste elemente, îi făcură impresie lui Jean că învăluiau într-o nouă întunecime cauzele care duseseră la războiul dintre Isbel şi Jorth. Ştia oare Bill ceea ce ştia şi Blue? Şi în clipa aceia uluitoare şi amară, Jean privi ţintă spre uşă afară de-a lungul şoselei pustii, până la locul unde zăcea tatăl său, cu părul lui alb, fantomatic, în lumină soarelui.

— Ai fi putut ţine toate astea pentru tine, Blue, ca şi numele-ţi adevărat, spuse el întunecat. Nici una nici alta nu ne mai pot folosi… Preţuiesc însă prietenia pentru tatăl meu şi sunt gata să te ajut la executarea planului tău.

Orele după amiezei se scurseră între timp cu încetineală, iar satul arăta ca mai înainte, de parcă ar fi fost părăsit de locuitorii lui. Veni amurgul şi întunecimea. În bezna neagră, nu se vedea nici o lumină.

— Ho, cred c-a sosit vremea, spuse Blue şi păşi primul în

curte. Jean îl urmă cu carabina sa şi o secure în mână. Ceilalţi veneau după ei, tăcuţi. Blue o luă la stânga şi trecu peste câmp până ce apăru în faţa lor un şir de copaci.

— Aici coteşte şoseaua, spuse el lui Jean. Suntem în spatele curţii lui Coleman…

Jean simţi strânsoarea unei mâini de oţel şi observă în întuneric o sclipire în ochii lui Blue. Jean nu ştiu să răspundă cu cuvinte laconicului Blue, dar scutură mâna puternică, şi porni în grabă în întunecime.

Trecu în goana mare peste şosea, peste livada ondulată pe care o străbătuse în cursul după amiezii şi se află, în câteva minute, abia trăgându-şi respiraţia, pe islazul comunal din spatele casei lui Greaves.

Un fir subţire de lumină străbătea întunericul. Inima lui Jean tresări. Banda lui Jorth aprinsese lampa mare din mijlocul prăvăliei lui Jorth. Jean îşi încordă atenţia. Auzi glasuri puternice şi râsete aspre care răsunau nearmonios în tăcerea melancolică a nopţii. Blue judecase bine. Moartea lui Gaston Isbel era sărbătorită cu mâncare şi băutură.

Jean îşi recapătă respiraţia după câteva secunde. Se apropiă de căruţă şi se trânti la pământ. Îşi adună toate puterile până ce vederea şi auzul său fură în perfectă armonie cu mlădierea şi uşurinţa mişcărilor sale. Alunecă vreo zece paşi scurţi mai încolo înainte de a se opri: privirile sale agere nu străbăteau decât această distanţă. Dacă ar fi existat vreo sentinelă în afara prăvăliei, Jean ar fi văzut-o la timp. Văzu gardul, ajunse lângă el, intră în curte şi se strecură în bezna adâncă a şopronului, până ce în faţa ochilor săi începu să mijească pătratul cenuşiu ai casei.

Jean se strecură mai departe mut şi fără zgomot. Apoi se opri. Nu văzu nici o sentinelă. Auzi zângănitul unui pahar. Glasul flegmatic şi tărăgănat al unui texan şi apoi unul aspru şi puternic – glasul lui Jorth. Tot trupul i se încordă, iar muşchii îi tremurau. Simţea un foc în piept, în timp ce fiori reci i se scurgeau prin piele. Îi trebui un formidabil efort de voinţă spre a se stăpâni încă o clipă, spre a trage cu urechea, spre a cerceta, a simţi, a se asigura…

În clipa în care Jean se năpusti, i se păru că se desprinde un cerc de fier din jurul pieptului. Ajunse din câteva salturi rapide la locul său dintre uşă şi fereastră. Îşi sprijini carabina de peretele de piatră. Repezi apoi securea. Poc! Fereastra se sparse risipindu-se înăuntru pe podea. Un strigăt răguşit: „Ce-i asta”, rupse tăcerea. Jean repezi securea grea cu toată puterea în uşă. Partea de jos se bolti înăuntru şi căzu pe podea. Lumina limpede izvora pe gaură.

— Atenţie! strigă un glas ca o alarmă. Sparg uşa, din dos!

Jean izbi din nou uşa spartă cu securea.

— Au securi! strigă răguşit un alt glas. Împingeţi tejgheaua lângă uşă.

— Nu! se auzi o voce în care răsuna totodată teama şi groaza.

— Lăsaţi-i să intre înăuntru, scoateţi revolverele şi staţi feriţi!

— Nu vor intra! Vor trage în noi din întuneric, se auzi un răspuns răguşit.

— Stingeţi lampa!

A treia lovitură dată de Jean distruse partea de sus a uşii. Strigăte şi înjurături se amestecară cu zgomotul unor bănci târâte şi a cizmelor care târşiau. Zăpăceala aceasta păru să fie tăiată, calmată de un strigăt pătrunzător, de alt calibru, un strigăt de îngrozitoare semnificaţie. Braţul ridicat al lui Jean cobora. Securea căzu la pământ, iar el puse mâna pe armă.

— Nu mai mişcă nimeni!

Glasul acesta sfâşia ca un biciu de oţel tăcerea. Jean puse ochiul la o crăpătură a uşii. Jorth sta în faţa oamenilor săi fără pălărie şi haină, cu un braţ întins şi cu faţa întunecată spre un bărbat mic de stat, care se afla în pragul uşii. Omul acesta era Blue. Jean trebui să arunce o singură privire rapida pe faţa lui Blue asupra revolverelor sale întinse şi tremurătoare, spre a înţelege de ce a ales sistemul acesta.

— Cine eşti dumneata? izbucni Jorth.

— Cred că am fost mâna dreaptă a lui Isbel, fu răspunsul muşcător. Am fost cunoscut destul de bine pe vremuri în

Texas… King Fisher!

Numele acesta părea să fie un bilet plătit dinainte pentru lumea cealaltă.

Jorth îl recunoscu pe bandit şi-şi înţelese soarta. Faţa-i deveni verde-galbenă în lumina lămpii. Mâna sa începu să coboare tremurătoare.

ŞI în acea clipă revolverul din mâna stângă a lui Blue păru să tresare trimiţând o flacără roşie şi explodând cu sunet înfundat. Câteva focuri grele se contopiră într-un singur trosnet. Braţul lui Jorth căzu fără vlagă, revolverul sări de o parte tot trupul omului se frânse la mijloc. Braţele bătură aerul ca două aripi schilodite şi-şi pipăi burta. Începu apoi să se clatine cu faţa întoarsă necontenit într-o fixaţie ciudată spre bandit, până ce se prăbuşi.

Prăbuşirea sa rupse vraja. Până şi Blue, obişnuit cu revolverul se oprise spre a-l privi pe Jorth în ultimele lui clipe. Oamenii lui Jorth începură să scoată revolverele şi să tragă. Jean văzu cum focurile de ripostă ale lui Blue doboară un individ uriaş care căzu clătinându-se peste cadavrul lui Jorth. În clipa aceea, Jean duse repede ca şi gândul arma la ochi şi trase în lampa mare din mijlocul odăii. Se sparse într-o flacără gălbuie şi căzu la pământ. Urma întunecimea – o mantie pustie, deasă, care acoperea totul. Apoi fulgerară în întuneric trăsnete roşii. Era un pandemoniu de focuri de armă, de strigăte, înjurături şi tropăituri. Jean băgă ţeava armei sale pe spărtură uşii şi trase mutând-o din loc în loc, până goli încărcătorul. Trase apoi revolverul şi-l descarcă. O puternică salvă de arme care se auzi dinspre partea din faţă a casei înştiinţa pe Jean că tovarăşii săi interveniseră în luptă. Jean alergă în grabă în jurul colţului casei, având grijă ca s-o ţie ceva mai pe stânga. Trecu şoseaua spre a ajunge în spatele camarazilor săi care trăgeau din drum asupra întăririi prăvăliei. Focurile lor se răriseră. Jean văzu siluete negre venind în întâmpinarea lui.

— Hallo Blasidell! strigă el spre a preveni.

— Tu eşti, Jean? răspunse fermierul din imediata sa apropiere.

— Unde-i Blue? întrebă sec Jean.

O siluetă scundă, întunecată, se apropie de Jean.

— Hallo... ce mai faci, Jeane? spuse Blue cu glas sec. Ţi-ai făcut bine treaba. Va trebui să fiu înfăşat oleacă, dar nu sunt prea serios rănit.

— Colmer a fast lovit, se auzi glasul lui Gordon la câţiva metri. Daţi o mână de ajutor.

Jean alergă spre Gordon spre a-l ajuta împreună cu el pe Colmer care se clătina.

— Eşti grav rănit? întrebă Jean temător.

Capul tânărului se bălăbăni încoace şi încolo şi-i căzu pe piept. Respira greu şi nu dădu nici un răspuns. Aproape că trebuiră să-l poarte pe braţe.

— Înainte băieţi! strigă Blasidell întors spre ceilalţi care trăgeau necontenit. Probabil că vom rămâne nescărmănaţi... Frederik şi Bill să mă ajute să caut trupul bătrânului. Trebuie că fie pe aici pe aproape.

Ceva mai încolo se împiedicară de cadavrul lui Gaston Isbel. Îl ridicară şi-l urmară pe Jean şi pe Gordon care îl sprijineau pe Colmer. Jean privi înapoi şi-l văzu pe Blue târându-se după ei. Era prea întuneric ca să poată vedea lucrurile mai precis. Cu toate acestea lui Jean îi făcu impresia că Blue este mult mai serios rănit. Distanţa până la casa lui Meeker nu era mare. Când convoiul ajunse în curtea lui Meeker, Blue rămăsese mult în turmă.

— Cum te simţi, Blue? întrebă Blasidell îngrijorat

— Ho, mai îmi port, în orice caz, cizmele! răspunse Blue răguşit.

Intră, clătinându-se în curte, alunecă, în iarbă se întinse.

— Omule, eşti rănit serios! strigă Blasidell. Ceilalţi se opriră din mersul lor încet şi ca şi cum s-ar fi înţeles pe tăcute întinseră trupul lui Gaston Isbel pe pământ. Blasidell îngenunchie apoi alături de Blue. Jean îl lasă pe Gordon să aibe grijă de Colmer, se apropia în grabă şi cercetă chinul lui Blue.

— Nu, nu sunt rănit, spuse Blue cu glas mai slab. Sunt numai... curăţat... Queen e acela. M-aţi auzit cu toţii „Queen era singurul de temut din toată banda”, o ştiam...

Aş fi putut să-l omor… Îl voiam însă pe Lee Jorth şi pe fratele său…

Glasul lui Blue amuţi.

— Ho! strigă Blasidell.

— Nostimă istorie – faţa lui Jorth – când am spus King Fisher, şopti Blue. Şi mai nostim a fost când l-am împuşcat… A fost însă – Queen.

Şoaptele lui pieriră cu totul.

— Blue! strigă pătrunzător Blasidell. Neprimind nici un răspuns, se plecă mai mult sub lumina stelelor şi puse mâna pe pieptul omului.

— Ah! A murit… O fi fost oare într-adevăr bătrânul King Fisher din Texas? Nimeni n-ar crede-o… Dar dacă i-a ucis pe fraţii Jorth, nu mai pot pune lucrurile la îndoială.

CAP. X

Două săptămâni de izolare şi părăsire în pădure avură ca urmare o schimbare de necrezut în caracterul Ellenei Jorth.

Spre sfârşitul lui Iunie, tatăl ei, însoţit de fraţii lui, Daggs, Colter şi alţi şase oameni plecaseră, toţi înarmaţi până în dinţi, câţiva morocănoşi şi beţi, alţii încruntaţi şi aspri. Ellen nu primise nici un ordin. Tatăl ei uitase să-şi ia rămas bun de la dânsa, sau evitase s-o facă în mod voit. Intenţiile sumbre ale oamenilor putea fi citite pe chipurile lor.

Miji dimineaţa în care Ellen avea să primească o veste bizară. Ieşi în pragul cabanei ei, deschise larg braţele şi voia parcă să îmbrăţişeze vestea fără nume a acelei dimineţi. Un glas bine cunoscut îi turbură încântarea.

— Ho, fetiţă, îmi face plăcere să te văd fericită şi să mă ia dracu' că a trebuit să vin. Căci am fost două zile la Grass Valley şi am noutăţi.

În faţa ei, se afla bătrânul John Sprague, al cărui surâs nu reuşea să acopere cu totul chipul lui îngrijorat.

— Oh! unchiul John! M-ai speriat! strigă Ellen readusă pe neaşteptate la realitate. Apoi adăugă mai calmă: Grass Valley? Noutăţi?

Întinse rugătoare mâinile pe care i le apucă repede John Sprague între ale sale ca şi cum ar fi voit s-o încurajeze.

— Da şi nu sunt prea rele în ceea ce vă priveşte pe voi Jorth! răspunse el. Prima ciocnire dintre Jorth şi Isbel s-a produs.

— Aşa! Îşi auzi Ellen glasul fără ton.

— Să ne aşezăm afară, spuse Sprague. E o dimineaţă frumoasă şi însorită. Ah! Abia îmi trag sufletul. Nu mai sunt obişnuit cu umbletul. Şi am plecat din Grass Valley noaptea – noaptea târziu.

Ellen îl întrerupse. Glasul îi era mai încet, mai profund.

— Cine a căzut?

— Guy Isbel şi Bill Jacobs din cartea Isbelilor, Daggs, Craig şi Greaves de partea tatălui tău, spuse Sprague cu o anumită teamă timidă.

— Ah? oftă Ellen şi se sprijini pe jumătate uşurată, pe jumătate plină de griji de peretele cabanei.

Sprague se aşeză alături de ea pe trunchiul unui copac şi începu să povestească cu glas încet şi întretăiat evenimentele zilei trecute.

— … ho şi acum, fetiţo, vine cea mai ciudate povestire. Greaves nu era mort. L-au adus în prăvălie şi după-aceea a venit la el Ted Meeker. Şi Greaves şi-a revenit a început să povestească. Spunea ca era în întuneric, trăgea din când în când asupra casei lui Isbel şi atunci auzi un foşnet în iarbă. Dar mai înainte de a se putea întoarce: se pomeni cu chestia în jurul gâtului şi crezu mai întâi ca e un urs. Dar era un om. Omul acesta îl trânti la pământ, îl trasee în şanţ. Şi-i urla în ureche: „Două lovituri, Greaves… Una pentru Ellen Jorth şi una pentru Gaston Isbel”. Şi aceasta era totul ce-şi aducea aminte Greaves. Imediat după ce a povestit aceasta a murit. Al dracului de greu. A doua lovitura de cuţit a lui Isbel i-a trecut prin tot corpul… Şi au fost câţiva din bandă acolo când a vorbit Greaves şi bineînţeles că se mirau de ce a spus Jean Isbel, „Odată pentru Ellen Jorth”. Unul dintre ei îşi aminti că Greaves te-a calomniat. Şi atunci s-au lămurit.

A urmat de bună seamă o bârfeală fără sfârşit. Când a intrat Jim Bruce ca picat din cer, vreo câţiva l-au luat în râs şi i-au spus că cea de-a treia lovitură de cuţit a lui Isbel îl aşteaptă. Bruce era pe jumătate beat şi începu să înjure şi să facă scandal, că Jean Isbel ar fi îndrăgostit de drăguţa lui… Ei şi din nenorocire au mai intrat câţiva înăuntru şi l-au întrebat pe Ted Meeker. Acesta intrase tocmai în momentul când ţi se pomenea numele şi iată că soseşte şi tatăl tău. Şi atunci au trebuit să spuie totul – ce a spus şi ce-a făcut Jean Isbel – şi de ce. Şi că Jim Bruce te-a vorbit de rău sprijinit de Greaves.

Sprague te opri şi o privi pătrunzător pe Ellen.

— Oh? Şi ce-a spus tata? şopti ca.

— A spus: pe Dumnezeul meu există un Isbel care e un bărbat adevărat. Şi l-a împuşcat pe loc pe Bruce, iar pe Meeker l-a rănit serios. Pe Meeker l-au aruncat afara şi s-a

târât în coliba vecină. Acolo la văzut Everts.

Ellen simţi cum o scutură grijuliu mâna aspră şi cu toate acestea atât de prietenoasă a lui Sprague.

— Ei şi acum spune-mi ce crezi despre Jean Isbel? întrebă el.

În calea gândurilor lui Ellen părea că se ridică un perete uriaş, de netrecut.

— Îţi spun, Ellen Jorth, continuă bătrânul, – că Jean Isbel te iubeşte – te iubeşte nespus de mult. El crede în curăţenia ta.

— Nu! bâlbâi Ellen. Nu, este cu neputinţă.

— Ho, dacă ar fi toate atât de sigure ca asta.

— Oh! Unchiule John nu pot să cred!

— Nu încape îndoială, el o crede. Eşti o fiinţă neprihănită, Ellen, iar el o ştie, o ştie... Ce situaţie comică. Sărmanul! Te iubeşte atât de mult şi trebuie să lupte împotriva alor tăi. Da, tatăl tău a avut dreptate: Isbel în sus, Isbel în jos, fapt e că-i un bărbat întreg.

Sprague o mângâie pe creştet şi se pregăti să plece.

— Poate că lupta asta să puie un capăt întregului ghinion. Nu trebuie să treci peste o punte mai înainte de a fi ajuns la ea. Mă duc acasă. Nici n-am stat să-mi descarc catârul. Vino cât mai curând pe la mine. Şi mai ales nu gândi rău, nu gândi prea rău, Ellen Jorth, despre acest Jean Isbel!

Sprague se depărtă. Ellen nu mai vedea şi nici nu mai auzea nimic. Sta complet nemişcată şi avea cu toate acestea bizara senzaţie ca şi când ar fi fost ridicată în sus de o forţă formidabilă.

În clipa aceasta, bălanul care venea de pe livadă necheză. Ellen sări în picioare şi alergă în întâmpinarea lui dar picioarele-i păreau că se împleticesc. Îmbrăţişa calul şi-şi îngropă faţa în coama lui, se prinse puternic de el. Alergă apoi tot atât de repede de aduse harnaşamentul şi târî greaua povară cu atâta uşurinţă de parcă ar fi fost un sac gol. Strânse chingile cu mâini puternice şi grăbite. Nici nu-i trecu prin minte că nu era îmbrăcată pentru călărie. Se săltă repede în şea. Calul, simţindu-i dispoziţia, se năpusti în pas liber pe poteca ce ducea de-a lungul canionului.

Merse direct pe Rim, în locul de unde-l spionase în acea zi de neuitat pe Jean Isbel. Se duse pe stânca din spatele desişului de mesteacăn şi în faţa ochilor ei se înfăţişă un asemenea spectacol încât mâinile ei neliniştite simţiră nevoia să-i apere pieptul zbuciumat.

— Pentru mine! strigă Ellen. Inima mea – sufletul meu – gândul meu – oh – acum ştiu! Îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc!

Strigă toate acestea cu glas tare:

— Oh! Îl iubesc pe Jean Isbel – inima mea stă să mi se spargă în piept sau să se frângă. Mă voi duce la el – îşi spuse ea – îi voi spune că-l iubesc. Să mă ia de aici – să mă ducă la capătul lumii – departe de aici – mai înainte de a fi prea târziu.

Ultimele cuvinte sunau fantomatic. „Prea târziu?”

Şi deodată i se păru ca şi cum moartea îi înfiorează sufletul. Prea târziu! Era prea târziu. Ea îi ucisese dragostea. Sângele Jorthilor care-i curgea prin vine – ura aceea veninoasă – au ales drumul cel mai sigur spre a lovi inima acestui nobil Isbel.

CAP. XI

Când Ellen reveni acasă în ziua aceasta, zdrobită trupeşte şi sufleteşte, crepusculul melancolic şi sufocant se lăsa peste târlă.

Se trezi în toiul nopţii. Trupul o durea. Sufletul îi era tulbure. Căzu somnoroasă înapoi pe perne, când auzi tropotul grăbit al unor cai. Îşi ridică speriată capul şi ascultă. Oamenii se întorceau. Un sentiment de uşurare şi de teamă păru să-i alunge nemişcarea. Cai opriră dincolo de drum, probabil la coral, unde se afla şi bălanul ei. Îl auzi nechezând. După sunetul copitelor, aprecie numărul cailor între şase şi opt. Voci încete de bărbaţi se amestecau cu sunetele înfundate, cu scârţâitul chingilor şi pocnetul şeilor care cădeau la pământ. Răsunară apoi paşi grei de cizme pe veranda casei de peste drum. O uşă scârţâi în ţâţâni. Un pas încet se apropia acum însoţit de clinchetul pintenilor de uşa Ellenei. Iar o mână grea bătu în lemn. Ştia că acesta nu putea fi tatăl ei.

— Hallo, Ellen!

Recunoscu glasul: Colter. Glasul lui făcu să-i treacă un fior prin spate, avu efectul unui curent înviorător. Ellen îşi din letargia ei.

— Ho! Ellen, eşti aici? spuse Colter cu glas tare.

— Desigur, că sunt aici, răspunse ea. Ce doreşti?

— Ho – sunt al dracului de mulţumit că eşti acasă. Antonio a dispărut cu nevasta lui. Aveam grijă de tine.

— Cine mai e cu tine, Colter? întrebă Ellen ridicându-se în picioare.

— Rock Wells şi Springer. Mai era şi Tad Jorth cu noi dar a trebuit sa-l lăsăm dincolo în casă.

— Dar ce are?

— Hm! Cam prost! se auzi răspunsul tărăgănat.

Ellen auzi zângănitul pintenilor, ca şi cum omul ar fi dat din picioare.

— Unde este tata şi unchiul Jackson?

O tăcere grea şi prevestitoare de nenorociri, o tăcere

care sporea temerile Ellenei, fu întreruptă în cele din urmă de glasul lui Colter, care suna puţin cam schimbat.

— Probabil că sunt pe drum încoace. Trebuie să ne întâlnim cu el în casa unde l-am lăsat pe Tad!

— Plecaţi din nou?

— Desigur… şi tu ne vei însoţi Ellen!

— Nu! răspunse ea.

— Ho! Vei veni chiar de va trebui să te leg pe şea! Glasul lui suna aspru şi violent. Aici, nu mai eşti în siguranţă. Blestematul acela, corcitura de Isbel este cu banda lui pe urmele noastre.

Numele lovi inima ca de plumb a Ellenei întocmai unei lame de cuţit înroşită în foc. Voia să-i puie sute de întrebări lui Colter dar nu reuşi să-şi deschidă gura măcar.

— Trebuie să pornim la drum, Ellen şi să ne ascundem, continuă grăbit Colter. Nu poţi rămâne singură aici. Ce se va întâmpla dacă Isbel te va prinde? Îţi vor smulge hainele de pe trup şi te vor lega de copac. Ascultă, Ellen şi vino cu noi… Ascută-mă!

— Da… vin cu voi, răspunse ea constrânsă.

Ellen deschise uşa, spre a lăsa lumina să intre. Soarele răsări şi transformă lumea cenuşie a pădurii. Colter intră înăuntru. Colter se schimbase. Trăsăturile lui slabe şi aspre aveau acum mai mult ca oricând caracterul texan. Ochii lui cenuşii erau limpezi, cruzi ca ochii unui vultur. Cenuşiul gălbui al feţii sale, mustaţa lungă şi blondă, toate ascundeau misterele fiinţei lui, dar nu şi forţa de care dispunea. În clipa în care-i întâlni privirea, Ellen îi simţi puterea împotriva căreia se apără aproape instinctiv. Colter nu fusese niciodată atât de obraznic sau atât de grosolan ca Daggs, era însă de aceeaşi categorie, poate cu atât mai periculos cu cât era mai închis în sine, în firea sa rece, răbdătoare şi de nepătruns.

— Bună dimineaţa, Ellen, spuse el. Chipul tău face bine ochilor bolnavi.

— Fără complimente, Colter. Şi afară de aceasta, ochii tăi nu sunt bolnavi.

— Ho! Zău că sunt bolnav de luptă şi călărie!

— Atât de cumplită a fost bătălia?

— O poveste a dracului de lungă, fetiţo! Şi acum nu prea avem timp. Aşteaptă până vom sosi în tabără.

— Să-mi las lucrurile sau să le iau cu mine?

— Cred că e mai bine să le laşi aici!

— Dar dacă nu ne mai reîntoarcem?

— Cine ştie când ne vom mai reîntoarce, spuse el evaziv.

— Nu pot cutreiera pădurea cu o singură rochie pe mine.

— Trebuie să luăm cât mai multe alimente cu noi. Nu e vorba de o vizită elegantă de după masă pe care trebuie s-o facem vecinilor. Şi nu prea avem cai pentru cărat. Fă-ţi totuşi o mică legătură, cu tot ce vrei să iei dar mai ales cu ce ai mai multa nevoie. O vom pune noi undeva.

Când fu vorba să facă o legăturică din lucrurile el, fu încurcată. Lăsa de o parte un lucru şi împacheta altul, apoi schimba şi lăsa tocmai ce împachetase afară. Alături de lucrurile pe care le avea de la mama ei, ceea ce-i era mai preţios era darul lui Jean Isbel. Nu se putea despărţi nici de unul nici de altul. În timp ce punea în legătura tocmai pachetul acesta intră Colter şi începu să cotrobăie fără să spuie un cuvânt în colţul unde-şi ţinea averea tatăl el.

— Ce cauţi acolo? întrebă Ellen iritată.

— Cred că bătrânul dumitale va voi să-si aibe hârtiile – şi aurul pe care l-a lăsat aici – şi haine ca să se schimbe – nu? răspunse Colter rece.

— Bineînţeles. Socoteam însă că treaba asta o voi face eu.

Colter nici nu se osteni să răspundă acestei întrebări şi continuă să cotrobăie cu toată atenţia. Când se depărtă în cele din urmă ea se apropie de locul acela şi constată că nu luase nici hârtii şi nici haine, ci numai aurul.

Colter sau unul din oamenii care erau cu el înşeuase bălanul.

— Mă duc sus până la Sprague să-mi iau rămas bun de la el! spuse ea lui Colter.

— Nu! Nu te vei duce! strigă acesta.

În glasul lui era un ton poruncitor, care o înfuria pe Ellen şi ceva totodată care o făcu să-şi domolească furia. La ce

avea să se aştepte din partea lui Colter? Ceilalţi doi texani izbucniră în hohote, spre a amuţi apoi sub ploaia de înjurături a lui Colter. Ellen se depărta şi se aşeză aşa ca să nu mai poată să-i audă, pe un trunchi de copac, unde rămase până ce o strigă Colter.

— Să pornim!

Ellen dădu ascultare acestei porunci şi porni – călare în urma celor trei bărbaţi, părăsi locul care-i fusese cămin vreme de ani de zile. Nu privi nici o singură dată înapoi. Spere să nu mai revadă niciodată imaginea aceasta murdară, pustie şi dezolantă a unei ferme.

Colter şi tovarăşii săi mânară caii cu poveri peste livadă părăsiră potecile şi urcară coasta în partea cea mai deasă a pădurii. Nu dură mult şi Ellen observă că Colter face tot posibilul ca să-şi şteargă urmele. Călărea în zig-zag prin pădure, evita locurile fără vegetaţie şi prăfuite, locurile lutoase uscate de soare şi alegea luminişurile acoperite de iarbă şi drumurile dintre copaci. Ellen călărea în imediata apropiere a oamenilor şi se distra observându-le urmele. Colter exersase probabil ani de zile acest joc şi-şi dovedi îndemânarea unui adevărat hoţ de vite. Ellen nu era însă convinsă că ar fi putut să înşele un adevărat om al pădurii. Poate că Colter voia să lase numai urme greu de descoperit, care să-i permită lui şi însoţitorilor săi să câştige un avans faţă de urmăritori. Ellen nu ştia dacă sunt urmăriţi sau nu. Însă atât Colter, cât şi Springer şi Wells probabil că se aşteptau fără nici o îndoială la o urmărire, căci aveau o purtare întunecată, neliniştitoare, furişată, care contrasta în mod izbitor cu felul lor obişnuit de a fi, rece şi flegmatic.

Soarele apunea, iar cerul se întuneca. Cu toate acestea mersul oamenilor continua. Şi cu cât înaintau, cu atât devenea mai sălbatic aspectul canionului.

Colter îşi croi în cele din urmă drum printr-un tufăriş des şi pătrunse într-o vale laterală a cărui intrare nu fusese remarcata nici măcar de Ellen. Valea aceasta laterală făcea o cotitură, se lăţea şi se unea în cele din urmă cu o altă vale în formă de pâlnie, care era atât de închisă de toate laturile şi atât de izolată, cum nu-şi puteau dori mai

potrivită bandiţii urmăriţi. Ascunse de un perete de stâncă proeminent şi în spatele unei dese perdele de copaci, se aflau două case de lemn, unite printr-un acoperiş comun, întocmai ca locuinţa dubla de la ferma lui Jorth.

Imediat după ce cotiră după case, apăru un foc luminos. Un singur om se afla lângă el. El privi ţintă ceata lui Colter.

— Hallo! Queen se plecă peste foc şi întoarse bucăţile de carne care se frigeau.

— Unde este tata? întrebă Ellen întorcându-se spre Colter.

Acesta continuă să descarce cu mâini obosite pachetele de pe cal, ca şi cum n-ar fi auzit nimic. Queen o privi.

— Queen, unchiul meu Tad e aici?

— Desigur! Acolo înăuntru.

Queen arătă spre casa cea mai apropiată.

Ellen fugi către uşa întunecată.

— Unchiule Tad, eşti aici? strigă ea în întunecime.

— Hallo Ellen! răspunse glasul unchiului ei, care sună puţin cam ciudat! Da, sunt aici – al dracului ghinion! Ce mai faci, fetiţo?

— Totul e în ordine, unchiule Tad – sunt numai cam obosită şi îngrijorată. Eu…

— Cum îţi mai merge cu rana, Tad? o întrerupse Colter.

— Ceva mai bine, răspunse Jorth scurt. Sunt însă într-o stare oribilă. Tot mai scuip sânge. Îi spun necontenit lui Queen că glontele e în plămânul meu. El susţine însă că a ieşit.

— Ho, ţineţi numai mereu firea Tad! răspunse Colter cu o veselie, pe care Ellen o simţea ca nu e decât indiferentă.

Tad Jorth nu răspunse. Ellen îi auzi respiraţia şi-i păru nenaturală. Se auzea un hârâit – care urca repede din piept şi se oprea în gât. Apoi scuipă. Ellen se sperie. Era sânge.

— Te doare unchiule?

— Arde ca focul iadului.

— Oh! Ce groaznic. Nu pot face nimic pentru tine?

— Nu, nu. Queen a făcut totul ce se poate face, afară de o mică rugăciune.

— Bine, mă voi ruga pentru tine, spuse ea încet.

Schimbarea tonului în glasul lui ascundea un răsunet trist pe care ea îl pricepu.

— Ellen, tu eşti singura fiinţă bună dintre toţi Jorth, dintre toate rubedeniile astea blestemate, spuse el. Cerule, abia acum înţeleg totul… Te-am lăsat pradă unei soarte diavoleşti.

— Da unchiule, aşa este – să sperăm totuşi că lucrurile nu sunt încă atât de negre.

— Nu mai e nimic de sperat Ellen, afară de…

— Ho, gata cu chelălăiala, m-ai înţeles? îl întrerupse Colter violent.

Ellen se mira că Colter îl domină astfel pe unchiul său, chiar dacă acesta era rănit şi fără putere. Tad Jorth era ultimul care ar fi primit vreodată ordine de la cineva, cu atât mai puţin de la un hoţ de vite din banda de tâlhari. Colter acesta căpătă o proporţie impunătoare în faţa ochilor Ellenei, atât ca fire cât şi ca forţă – o statură înaltă, întunecată, nemişcată şi bizar de ameninţătoare.

— Colter ţi-a povestit Ellen de Lee şi Jackson? întrebă rănitul. Întunecimea de smoală a încăperii părea s-o întărească pe Ellen, care bănuia noi necazuri.

— Colter mi-a spus că tata şi unchiul Jackson ne vor întâlni aici, răspunse ea îndată.

— Te-a minţit Ellen. Nu ne vor mai întâlni niciodată.

— De ce nu? şopti fata.

— Fiindcă, Ellen – răspunse el cu gâfâială hârâitoare – tatăl tău şi Jackson sunt morţi şi îngropaţi!

Abia după o oră, Ellen se simţi în stare să se apropie de foc şi să guste puţin din mâncarea de care avea atâta nevoie. Colter şi ceilalţi bărbaţi mâncau cu poftă.

Ea se ridică în cele din urmă şi întrebă:

— Unde pot dormi?

— Aduc o lumină şi fă-ţi apoi patul înăuntru la Tad.

— Foarte bine!

— Oh! Dacă crezi că-l poţi face să vorbească prin linguşeli, te înşeli, spuse Colter cu acel răsunet rece şi oţelit în glasul său, care făcea nervii Ellenei să tresară. L-am înjurat bine şi i-am ordonat să-şi ţie gura. Dacă vorbeşte,

tuşeşte şi îi dă sângele pe gură. Eu sunt singur al om care îţi poate explica cum au căzut unchiul şi tatăl tău. Tad n-a fost de faţă.

— Povesteşte-mi totul, Colter! strigă Ellen.

— Ho, bine. Vino aici. O trase mai departe de foc în întunericul nopţii. Sărman copil! Întreaga poveste mă apasă greu.

Îi petrecu mâna în jurul taliei şi o atrase spre sine. Ellen îşi dădu seama dar nu se opuse.

— Ştii, Ellen, că te-am iubit totdeauna? întrebă el cu glas stăpânit.

— Nu Colter. Pentru mine este o noutate şi n-o aud cu plăcere.

— Ho, de ce n-ai afla-o imediat? E adevărat. Mai mult încă – tatăl dumitale mi te-a dat de soţie înainte de a muri.

— Minţi, Colter! Minţi!

— Jur că nu mint, Ellen! răspunse el cu grabă pătimaşă. Eu am fost ultimul om cu care a vorbit. Ştia că te iubesc de ani de zile. Şi mi-a spus că mai degrabă vrea să te ştie în paza mea decât a altuia.

— Să mă căsătoresc cu un bandit? strigă Ellen neîncrezătoare.

— Ho, tatăl tău a făcut parte din banda lui Daggs întocmai ca şi mine, spuse Colter recăpătându-şi superioritatea lui rece.

— Nu! strigă Ellen.

— Ba da! Ani de zile, spuse apăsat Colter. În Texas, tatăl tău l-a adus pe Daggs în Arizona.

Ellen încercă să se smulgă de lângă el, dar toată puterea şi tot curajul ei pieriră, iar Colter o strângea mereu mai tare. Deodată, se prăbuşi fără cunoştinţă.

Îşi reveni curând.

— Bine, nu mai mă ţine aşa strâns, spuse ea cu greutate Spune-mi cum a fost omorât tata – cine?

Colter se aplecă într-atât ca să-i poată vedea ochi.

— Ne înapoiam la prăvălia lui Graves, începu Colter, si cum Graves era mort i-am băut tot rachiul. Câţiva dintre noi sau îmbătat. Şi Tad era beat. Tatăl tău a băut mai mult

decât am pomenit vreodată. Dar nu era beat. Avea din nou accesele sale de slăbiciune şi pălăvrăgeală. Începu să spuie şi să strige că unul dintre noi să ceară Isbelilor să renunţe la luptă... Era gata să renunţe le totul. Moartea lui Daggs şi felul îngrozitor în care a fost înjunghiat Graves de Jean Isbel îi luase toată pofta de luptă. Mi-a spus: Colter o luăm pe Ellen si părăsim ţara asta blestemată şi începem o viaţă nouă acolo unde nu ne cunoaşte nimeni.

— Oh! A spus chiar asta? A fost chiar intenţia lui? întrebă Ellen plângând.

— Pot să jur pe amintirea mamei mele moarte. La lăsarea nopţii, oamenii lui Isbel se apropiară şi începură să tragă. Au spart uşa, au încercat să ne afume ca să ne scoată afară – şi sau învârtit o vreme în jurul nostru. Au plecat apoi iar noi am crezut ca în noaptea asta ne vor lăsa în pace. Cu toate acestea am stat de pază. Eram cel mai treaz. Am avut câteva neînţelegeri din cauza băuturi. Bătrânul tău spunea că de vom mai continua astfel s-a terminat cu Jorth. Voia să-i comunice în acesta dimineaţa lui Isbel că e gata să accepte un armistiţiu. Eu urma să aranjez lucrurile cu Gaston Isbel. În fine, bătrânul s-a dus în camera lui Graves ca să se culce şi ceva mai târziu întră la el înăuntru şi Jackson. Câţiva dintre oameni se retraseră în prăvălie şi adormiseră. Am stat de pază până la ora trei dimineaţă. Eram atât de somnoros încât de abia mai puteam ţine ochii deschişi. L-am trezit pe Wells şi pe Slater şi le-am ordonat să stea de pază. Fiecare în alt colţ al prăvăliei. M-am întins apoi pe tejghea ca să aţipesc puţin.

Glasul încet al lui Colter, încordarea sa, iritaţia cu care privea şi asculta toate acele amănunte simple şi precise ale povestiri sale o convinseră pe Ellen.

— A mai trecut puţin, continuă Colter tuşind. Mi-am dat seama ca totul s-a cufundat într-o tăcere de moarte. Ceva nu era în regulă. Wells si Slater începură din nou să bea şi zăceau mai mult morţii. Auzii dintr-odată un geamăt. Venea din camera în care erau unchiul şi tatăl tău. Am intrat. Era suficient o singură privire pentru a vedea totul. Unchiul zăcea la pământ – înjunghiat – mort. Tatăl tău era pe pat.

Îşi mai trăia ultimele clipe. Mi-a spus: Metisul acela de Isbel ne-a înjunghiat în timpul somnului. Fereastra era deschisă. Vedeam pe unde a intrat şi a ieşit Jean Isbel. Văzui afară urmele mocasinilor lui şi care au călcat pe sângele lui Jackson. Urmele duceau direct la fereastră. Poti sa vezi şi tu urmele acestea sângeroase dacă intri în prăvălia lui Graves. Tatăl tău s-a stins repede. Mi-a zis: Colter, ai grijă de Ellen. Cred că s-a gândit la tine când scoase cuvintele acestea. Apoi mi-a zis: Dumnezeule, daca l-aş fi văzut pe Gaston Isbel înainte de a fi prea târziu. După aceea a delirat puţin, a spus lucruri fără nicio, legătură… şi a murit… Am trezit oamenii şi spre răsăritul soarelui l-am dus pe tatăl şi pe unchiul tău afară din sat şi i-am îngropat. Oamenii lui Isbel au tras asupra noastră în timp ce ne îngropam morţii. Tad a fost rănit cu prilejul acesta… Asta e tot ce am de povestit Ellen. Bătrânul tău a voit să îngroape securea războiului. Dar corcitura aceasta indiană, acest Jean Isbel, sălbaticul acesta viclean, i-a ucis pe tatăl şi pe unchiul tău… I-a înjunghiat într-un mod barbar, i-a făcut să îndure chinurile Iadului, numai spre a potoli setea de răzbunare a Isbelilor.

Când glasul lui Colter amuţi, Ellen şopti cu buze reci şi nemişcate ca gheaţa:

— Dă-mi drumul… Lasă-mă singură.

— Desigur, te înţeleg, răspunse Colter. Mi-a fost al dracului de neplăcut să-ţi povestesc toate astea. Trebuia însă să auzi adevărul despre metisul acela…

CAP. XII

Era întuneric, când Ellen se târî în colibă şi se vârî sub pături spre a dormi somnul osteniţilor.

Când se trezi părea să fie târziu după amiază. Soarele şi cerul priveau prin acoperişul spart al vechii colibe. Unchiul ei Tad Jorth zăcea pe nişte pături care erau puse pe o împletitură de nuiele. Lumina îi cădea pe faţă. Un chip palid, cu trăsăturile înţepenite într-o suferinţă mută. Nu murise, căci îl auzea respirând.

Ellen simţi miros de fum şi de carne friptă şi auzi glasuri bărbăteşti. Privi afară. Slater şi Sommers se alipiseră grupului – un spor care ar fi putut să folosească apărării, dar care nu putea să le amelioreze cu mult situaţia. Sommers îi păruse totdeauna un om de care era cât mai bine să te fereşti.

Colter o observă şi strigă:

— Hai de-ţi alimentează faţa palidă.

Camarazii săi râseră, dar nu tare ci cu fereală. Cu toate acestea, l-au trezit pe Tad Jorth care începu să se zvârcolească pe pat şi să geamă.

Ellen se duse imediat lângă el şi constată că avea călduri mari şi că se afla într-o stare critică. Rana i se deschidea ori de câte ori se întorcea de pe o parte pe alta. Pe cât îşi dădea seama, nu se făcuse nimic mai mult pentru el, decât că i se legase un tulpan pe după gât şi în jurul umărului. Bandajul acesta sărac se desfăcuse. Ieşi în uşă:

— Aduceţi-mi puţină apă!

Când Colter veni cu apa, Ellen începu să caute prin legătură ei, o bucată oarecare de pânza sau vreo rufa, care ar fi putut fi întrebuinţată ca bandaj.

— Nu s-a găsit nici unul dintre voi atât de omenos, încât să se ocupe de unchiul meu?

— La dracu'! spuse Colter. Am făcut tot ce-am putut. Credemă că n-a fost tocmai uşor să-l urci sus pe Rim. Era pierdut de la început.

— Voi face pentru el tot ce-i posibil! spuse Ellen.

— Desigur. Dă-i drumul. Dacă metisul acela mă va înjunghia te vei afla probabil tot prin apropiere ca să mă îngrijeşti şi pe mine.

— Se pare că eşti sigur de soarta care te aşteaptă, Colter!

— Al dracului de sigur! spuse el întunecat. Sommers l-a văzut pe Isbel pe urmele noastre spre ferma lui Jorth.

Un fior se scurse prin spatele Ellenei.

— Aveţi de gând să rămâneţi aici şi să-l aşteptaţi?

— Tocmai despre asta am discutat cu oamenii mei. Eu sunt de părere să părăsim ţara. Dar Queen, blestematul acela de erou al revolverului, este pornit să-l omoare cu orice preţ pe Blue care s-a jurat el este King Fisher, banditul din Texas. Nimeni afară de Queen nu mai are poftă de o nouă luptă. Cu toate acestea, nu vor că-l lase pe Tad Jorth singur aici.

Colter se plecă apoi pe uşă şi şopti:

— Ellen nu mai pot ţine în frâu pe ticăloşii ăştia. Să fugim amândoi. Am averea tatălui tău. Să pornim la noapte departe de ţara ta!

Trecură două zile de grea încordare, de griji şi fără de odihnă. Atenţia Ellenei în privinţa intereselor ei personale slăbi, doborâtă de chinul necontenit pricinuit de îngrijirea unchiului ei care agoniza încet şi de gândul că Jean Isbel era ucigaşul tatălui ei. Mijeau zorii unei luminoase dimineţi de August. Ellen crezu că Colter şi camarazii săi se află la postul de observaţie, aşa că se duse grabnic la izvor spre a aduce apă. La cotitura drugului, Colter sări din tufiş, o prinse în braţele-i puternice şi o ridică în sus. Ellen se zbătu cu putere, dar surpriza subită o făcute să-şi piardă puterile. O slăbiciune paralizantă o cuprinse ca niciodată mai înainte. Colter porni cu ea în braţe, fără cel mai mare efort, străbătând cu paşi repezi păduricea de fagi care se afla la poalele stâncoase ale canonului.

— Unde mă duci Colter? Îşi recăpătase cu greu glasul.

— Pe Dumnezeul meu că nici eu nu ştiu, răspunse el cu gândul tremurând de patimă. Am fost un mare prost că nu

te-am răpit din prima clipă. Un prost… Banda lui Isbel ne-a înconjurat. Sommers l-a văzut azi dimineaţă pe metis pe stâncile din apropiere. Iar Springer i-a văzut pe ceilalţi apropiindu-se pe furiş, venit în goană înapoi ca să-mi iau calul – şi pe tine.

— Dar unchiul Tad! Nu trebuie să-l lăsăm singur aici! strigă Ellen.

— Trebuie totuşi, spuse încruntat Colter. N-avea nici-o grija de Tad.

— Oh! Lasă-mă aici. Vreau să-l salvez.

Colter râse de dorinţa ei fără sens. O aşeză deodată pe picioare.

— Nu mişca! ordonă el. Ellen văzu roibul lui încărcat cu pachete şi înşeuat aşteptând în umbra unor fagi. Colter îl dezlegă grabnic, fără să-şi întoarcă nici măcar o secundă privirile lui pătrunzătoare de la Ellen.

— Sus cu tine!… Pune un picior în scară!

Voinţa şi braţul său puternic erau irezistibile în clipa aceasta pentru Ellen. Se simţi săltată în şea, iar calul porni în galop. Ajunseră în pădurea de molizi. Colter opri cu o smucitură bruscă bidiviul din galop. Ellen auzi un strigăt. Recunoscu glasul lui Queen:

— Înapoi Colter! Înapoi!

Colter întoarse calul cu o înjurătură.

— Eram cât pe aici să mă arunc în braţele lui izbucni el.

Abia începuse calul îmboldit de pinteni să galopeze din nou, când se auzi un foc de armă. Ellen simţi o zguduitură puternică. I se părea că mişcarea fusese împiedicată de un obstacol ivit pe neaşteptate. Simţi apoi cum Colter o ridică din şea şi o aruncă în sus. Căzu pe pământ moale în iarba deasă, fără rană, afară doar de violenţa căderii. Mai înainte de a se ridica, Colter o smulse în sus. Văzu calul zăcând la pământ cu capul însângerat. Jur împrejur erau molizi înalţi. Arma trosni din nou.

— Fugi! şuieră Colter şi porni cu sărituri mari, trăgând-o după sine. Un nou strigăt.

— Aici suntem Colter! Era glasul pătrunzător al lui Queen. Ellen alerga cât putea de tare. Inima părea că stă să-i

spargă coşul pieptului. Îşi pierdu apoi echilibrul dar nu putu să cadă, fiind ţinută de o mână de oţel. Fu târâtă mai departe şi purtată în cele din urmă în umbra deasă a pădurii. Orbise parcă. Pomii începură că joace în jurul ei şi dispărură. Auzea glasuri şi focuri de armă ca din mari depărtări. O întunecime de nepătruns o acoperi în cele din urmă.

Când îşi reveni, Ellen se simţi purtată pe braţe prin pădure.

— Hei micuţo, abia de-am scăpat, spuse glasul dur al lui Colter. Nu-i de mirare că ai căzut.

O ţinea cu uşurinţă pe braţe, iar capul ei odihnea pe braţul lui stâng.

— Atenţie! spuse într-un târziu Colter. Şezi aici, n-am poftă să fii lovită de vreun glonte.

Se aflau într-un luminiş la marginea coastei împădurite.

— Atenţie! spuse Colter. Plecă puţin capul pe o parte, cu urechea în direcţia din care adia vântul.

Toţi ascultară. Ellen îşi auzea bătaia inimei, fâşâitul frunzelor, loviturile unei ciocănitoare, iar în depărtare sunetele încete, uşoare pe care nu ştia să le clasifice.

— Vânat? Nu? spuse Sommers.

— Hu! Nu pare să fie deja pe urmele noastre, răspunse Colter. Le-am cam stricat socotelile. Unde e Queen?

— Era lângă mine, răspunse Sommers. După ce s-a mai calmat focul – după ce l-am nimerit pe grasul acela, cu obraji roşii şi păr alb, care era frate de cruce cu Isbel…

— Probabil Blasidell, îl întrerupse Springer.

— Queen se săturase să mai stea ascuns. Voia să facă ceva. L-am auzit mormăind de unul singur şi când l-am întrebat de ce, a sărit în sus şi a spus că vrea să puie capăt odată metodei astea indiene. Şi s-a strecurat în pădure.

— Ho, ăsta este un adevărat om al revolverului. Colter clătină capul. De când s-a jucat cowboy-ul acela Blue pe sub nasul nostru cu revolverul a declarat că e King Fisher, de atunci Queen a devenit tot mai morocănos. Şi nu se poate abţine. O să încerce acelaşi sistem ca Blue. Şi sunt sigur că va muşca pământul. E însă un adevărat texan.

— Nu ştiţi câţi oameni mai sunt cu Isbel?

— Bill Isbel a căzut în valea Tontoului, spuse Colter cu mulţumire dârză. S-a prăbuşit jos pe Rim.

— În schimb Slater şi Wells…

— Doi mai puţin. Doi contra doi.

Springer se ridică.

— Ce să facem Colter?

— Aşteptaţi aici o clipă – după aceea străbateţi canionul şi furişaţi-vă ocolind colina înapoi la colibă.

— Şi apoi? întrebă Sommers.

— După ce vom mânca, răspunse Colter iritat, ne vom ascunde în casă şi o să ducem o luptă mai avantajoasă decât aici în pădure unde fugim ca să ne salvăm viaţa.

— Ho, trebuie să-ţi spun, că se părea că tu ai fost tocmai acela care ai fugit, răspunse Sommers.

— Da cu fata în şea, adăugă Springer. Mi se pare tare caraghios.

Amândoi bandiţii îl priveau pe Colter cu priviri întunecate şi neîncrezătoare. Era cu neputinţă de a bănui care-i va fi răspunsul, deoarece privirile sale care se roteau jur împrejur, se opriră deodată asupra unui anumit obiect.

— Un lup? arătă spre Rim.

Ambii camarazi se apropiară de el spre a urmări direcţia indicată.

— Desigur. Un singuratec. Probabil că ne-a simţit.

— Iată că fuge de-a lungul Rimului. Se poartă ca un tâlhar. Îmi face impresia unui semn bun. Poate că Isbeli au luat-a pe partea cealaltă.

— Mie-mi pare un semn rău, spuse Springer întunecat.

— De ce?

— Cunosc animalul acesta. L-am văzut de câteva ori. Prima dată am crezut că e un lup. A doua oară era în imediata apropiere a lui Isbel. Dracu să mă ia dacă nu sunt convins că e puiul de lup al bătrânului Isbel.

— Ei şi?

— Atunci nu trebuie sa ne mai dăm osteneala să ne ascundem, răspunse Springer. Cu ajutorul câinelui acesta, Jean dă şi de urma unei lăcuste.

— Drace! Ce tot spui! murmură Colter.

— Hai! şopti Springer. N-auziţi nimic? Pietriş care se rostogoleşte, ramuri care se frâng! Cred că ar fi bine să aruncăm o privire în tufele acestea.

— Mă tem! Eu rămân aici de pază, răspunse Colter.

— Nu amice, nu, spuse Sommers în timp ce Springer rânjea semnificativ.

Colter se înfurie, dar se stăpâni. După ce rămase o clipă pe gânduri se întoarse spre Ellen şi-i spuse:

— Aşteaptă-mă aici până ce revin. Dacă nu vin însă după un răstimp normal strecoară-te pe partea cealaltă a canionului şi peste păşuni spre colibă. Aşteaptă cam până la căderea întunericului.

Spunând aceste cuvinte, puse mâna pe una din armele de prisos şi porni după tovarăşii săi. Dispărură cu toţii fără zgomot în tufiş.

Ellenei nici nu-i trecea prin minte să nu dea ascultare dorinţelor lui Colter. Ţinea foarte mult să se reîntoarcă la căpătâiul unchiului ei rănit, care zăcea fără îngrijire în coliba izolată. Şi apoi, dacă voia să fugă de Colter, încotro să se îndrepte? S-ar fi rătăcit în păduri şi ar fi murit de foame. Soarta ei rămânea legată de ursita bandei lui Jorth. Iar sfârşitul acesta nu mai părea să fie îndepărtat.

Atenţia şi încordarea făcură ca timpul să se scurgă repede. După câtva timp, se auziră focuri în micul canion lateral de la dreapta ei, cărora le răspunse o salvă care venea din apropiere. Lupta reîncepuse. Focurile nu se mai repetară însă. Muştele zumzăiau, soarele ardea şi se pleca mereu mai mult, spre apus, vântul uşor şi cald fâşăia printre crengi, corbii croncăneau, veveriţele şi cocoşii sălbatici făceau zgomot.

Ellen trasări deodată. Auzi un lătrat scurt, rapid în imediata ei apropiere. Sigur că nu era un lup şi nici un coiot. Era lătratul unui câine ciobănesc. Schimbă locul spre a vedea mai bine şi observă deodată un anima! care amintea un lup mare. Un nou lătrat o convinse însă că era realmente vorba de un câine. Îl observă. Alerga în sus şi în jos, iar lătratul lui nu se mai termina. Era ca chemarea unui

câine inteligent care încearcă să atragă astfel ajutorul oamenilor.

Ellen stătu la îndoială. Se hotărî să dea urmare în cele din urmă acestei chemări. Din clipa aceea de spaimă subită, când calul lui Colter fusese împuşcat sub ei, nu-şi mai revenise din teama pe care i-o inspira acel Isbel.

După o chibzuinţă mai liniştită îşi dădu însă seama că era puţin probabil să-i fie mai rău în mâinile Isbelilor, decât în ale lui Colter. Porni, prin urmare, să dea de urma câinelui.

Ellen se căţără grabnic prin stânci şi tufişuri. Gâfâind şi încinsă, sosi în cele din urmă la poalele colinei.

Câinele o observase mai înainte ca să-l vadă ea şi veni în goană. Era uriaş, cu pârul mare, avea ochi sălbatici, pătrunzători şi corespundea întocmai faimei despre care vorbise Springer. Dar oricât de vicleană şi prudentă îi era apropierea, cu toate acestea se vedea că are intenţii prieteneşti.

— Hallo, căţelule! gâfâi Ellen. Ce s-a întâmplat pe aici?

Începu să latre. Urechile lui nu mai erau ţepene, trupul i se curbă puţin, iar coada lui ca un pămătuf se îngâna încoace şi în colo. Îi aruncă o privire limpede şi inteligentă. Se întoarse apoi şi porni înapoi.

Ellen îl urmă pe coasta colinei şi văzu trupul unui bărbat zăcând pe spate la pământ. Pământul şi pietrişul proaspăt care se afla în jurul său confirmau o cădere de pe înaltul Rimului. Poziţia corpului şi membrelor sale arătau că-şi rupsese mai multe oase. Ajungând alături de el, Ellen văzu că toată partea din faţă a cămăşii lui era o singură pată de sânge. Mai putu însă să ridice capul. Ochii îi erau deschişi. Era lucid. Ellen nu cunoştea faţa slabă şi plină de praf, dar trăsăturile sale, expresia ochilor îi erau familiare.

— Eşti fata lui Jorth? întrebă el în glas încet şi mirat.

— Da, eu sunt Ellen Jorth, răspunse ea. Dumneata eşti Bill Isbel?

— Da tot ce a mai rămas din Bill Isbel. Mulţumesc însă lui Dumnezeu că m-a găsit cineva – chiar dacă-i un Jorth…

Ellen îngenunchiă alături de el. O singură privire îi era suficientă spre a-şi da seamă în ce stare se afla omul.

— Isbel – nu e nici o speranţă, spuse ea încet. Nu mai mult de trăit. Nu-ţi pot ajuta cu nimic. Dumnezeu ştie că aş fi făcut-o cu dragă inimă, dacă aş fi putut.

— S-a terminat cu toate! spuse el privind peste capul ei. De fapt mă bucur… Poţi face însa ceva pentru mine. Vrei?

— Desigur! Spune! Îi ridică capul plin de praf pe genunchii ei. Mâinile ei tremurau, în timp ce dădea părul năcălit de sudoare de pe fruntea umedă.

— Am ceva pe conştiinţă, şopti el. Am furat vitele tatălui meu şi lui Blasidell şi am lucrat cu Daggs… N-au fost toate furtişagurile de partea lui Jorth… aş vrea ca fratele meu Jean afle aste.

— Voi încerca să-i comunic, spuse Ellen uimită.

— Toţi am fost o bandă de ticăloşi – afară de Jean, continuă Isbel. Nici bătrânul n-a fost cinstit… Dumnezeule cât îl ura pe Jorth. Lee Jorth care era tatăl dumitale… Ho, acum sunt chit,

— Cum asta? bâlbâi Ellen.

— Tatăl dumitale l-a omorât pe bătrânul nostru… Bătrânul… voise să ne salveze în ultima clipă. A trimis un om la Jorth – că vrea să-l întâlnească numai între patru ochi – şi cu astă să se termine cu duşmănia dintre noi. S-au întâlnit în drum deschis… unul dintre cei din prăvălie l-a împuşcat însă pe tatăl nostru – cu o puşcă – şi după aceea tatăl dumitale l-a dat gata.

— Şi apoi, Isbel, spuse Ellen cu o amărăciune ironică inconştientă, după aceea fratele dumitale l-a ucis pe tatăl meu

— Ce-i cu asta? şopti Bill. Ce-i cu asta? Ţi s-a spus minciuni. Jean l-ar fi putut ucide pe tatăl dumitale dar n-a făcut-o. Toţi am găsit lucrul acesta foarte ciudat din partea lui.

— Ah! Şi cine l-a ucis pe tatăl meu? izbucni Ellen. Glasul îi suna ca lovituri de ciocane grele în ureche.

— Blue! El a intrat în prăvălie – şi a ţinut toată banda în şah. L-a ucis pe tatăl dumitale şi pe Jackson Jorth.

— Cum adică Jean Isbel n-a ucis pe nici un Jorth? întrebă Ellen uimită.

— Nu! răspunse Isbel serios. Lupta aceasta i-a venit cel mai greu lui Jean. N-a trăit niciodată în regiunea asta. Sora mea spunea – că e îndrăgostit de dumneata – e adevărat?

Lacrimi încete şi arzătoare apărută în ochii Ellenei. Capul i se plecă tot mai mult.

— Da, e adevăraţi

— Ho, atunci se înţeleg multe!. Păcat, păcat... S-ar fi putut să fie altfel – viată arată totdeauna altfel, dacă – dacă eşti în pragul morţii. Dacă, aş mai putea s-o iau o dată de la început! Sărmanii mei copii – orfani de la cea mai fragedă vârstă – distruşi pentru întreaga lor viată! Totul e zadarnic, Dumnezeu să ne ierte!

CAP. XIII

Ducând câinele lui lup de lanţ, Jean Isbel era pe urmele celui mal periculos om din banda lui Jorth, a lui Queen. Pete întunecate de sânge pe pietre şi urmele clare ale unei cizme cu vârfuri ascuţite în spatele tufişurilor, indicau drumul unui fugar rănit care înainta cu încetineală Jean Isbel îşi ţinea prin urmare câinele şi înainta cu prudenţa atentă a unui indian.

Fidel tradiţiei clasei sale, Queen îl imitase pe Blue cu acelaş tupeu superb, cu aceeaşi acţiune spontană şi paralizantă. Apăru ca prin farmec în tabăra de noapte a Isbelilor. Jean îl observase primul, la timp încă spre a sări ca o panteră în umbră. În umărul său era însă primul glonte al lui Queen, replica saltului său. Frederick şi Gordon trebuiră să îndure toata furia salvei ucigaşe. Zdrenţuiţi de gloanţe, clătinându-se, prăbuşindu-se, cu ultima licărire a vieţii lor, mai avuseseră prezenţa de spirit să scoată revolverele, să facă să amuţească revolverele lui Queen şi să-l împingă pe cei care abia se mai ţinea pe picioare în întunecimea pădurii.

Dezarmat şi împiedicat de o rană dureroasă, Jean rămăsese de pază lângă tabără tot timpul acelei nopţi tăcute şi ameninţătoare. La mijirea zorilor, Gordon şi Frederick zăcea ţepeni, fantomatici, alături de focul stins, cu revolverele strâns ţinute în mâinile încremenite. Jean îi îngropă cum putu şi când puse pietre pe deasupra mormintelor, ştiu că e într-adevăr ultimul dintre Isbel.

Jean părăsi tabăra la răsăritul soarelui, ducând pe umăr un săculeţ cu pâine şi carne, iar de lanţ pe Shepp câinele lup şi porni pe urmele sângeroase ale lui Queen.

Culoarea întunecată a sângelui pe pietre şi urmele zăpăcite ale paşilor îl lămuriră pe Jean că banditul era rănit. Queen înainta foarte încet, fie că era împiedicat din cauza ranei, fie că voia să-şi surprindă adversarul, aşa că Jean îşi potrivi pasul după al lui. Începând de la amiază distanţa dintre ei nu fu niciodată mai mare de distanţa la care

ajungea sunetul unui foc de armă.

Queen îşi schimbă tactica în ziua următoare. Nu mai încerca să-şi surprindă adversarul şi nici să-şi şteargă urmele. Părea să nu mai fie însufleţit decât de o singură dorinţa, de ultima dorinţă: să-şi regăsească tovarăşii, pe care-i părăsise probabil spre a acţiona pe cont propriu, atacând tabăra Isbelilor. Începu să ocolească în cerc mare spre nord-vest, îndreptându-se spre acel canion adânc unde-şi aflaseră sfârşitul Blasidell şi Bill Isbel. Resturile bandei lui Jorth îşi găsise fără îndoială undeva prin acele locuri un ascunziş. Jean Isbel se lasă condus de Queen într-acolo.

Ellen Jorth se afla probabil tot acolo. Jean o văzuse. El împuşcase calul lui Colter. Şi trebuise să nu mai tragă deoarece Colter târâse fata după el, întrebuinţându-i trupul drept pavăză. Jean avea să nimerească mai devreme sau mai târziu lagărul lor.

În ziua următoare nu mai avu nevoie de câine spre a-l urmări pe Queen. Negura şi norii joşi care acopereau pădurea precum şi o ploaie deasă, îl abătuse pe bandit de pe calea dreaptă. Rătăcise şi o ştia. Ciudat, ca un bărbat care participase la o sută de lupte grele, încurcat până peste cap în chestiuni sângeroase, să devină pradă a spaimei numai fiindcă pierduse drumul. Toate acestea le citea Jean Isbel din urmele lăsate.

Ziua a treia. Soarele bătea din partea sudică a Rimului. Nici o adiere nu răcorea uscăciunea aerului. Jean se opri. Sus, pe vale, Queen îşi croia drum pe covorul verde. Jean îşi stăpâni gesturile. Mergea încet pe poteca prăfuită şi fierbinte.

Deodată, Queen dispăru. Se prăbuşise? Se ascundea? Jean îşi iuţi paşii şi trecu o oră grea până urcă coasta şi ajunse pe culme. Aici, la marginea unui luminiş sterp pe care nu creştea nici iarbă, nici tufişuri şi care era înconjurat din trei părţi de pădure, puterile îl părăsiseră pe Queen. Se târâse de-a buşilea peste luminişul acesta, lăsând urme limpezi ale stării sale.

Deodată, Jean se opri. Un bărbat sta sub un copac cu spatele sprijinit de trunchi. Isbel privi cu încordare spre a se asigura că nu-l înşală vederea, apoi alunecă de la copac la copac, până se convinse că arătarea aceea era a unui om care şedea. Sta drept ca lumânarea şi privea luminişul, în timp ce mânile lui se odihneau pe genunchi. Privind mai cu atenţie, Jean descoperi că omul avea în fiecare mână un revolver.

Queen!

Jean se strecură mai departe printre molizi cu arma încărcată.

Queen nu se mişca.

Jean striga tare: „Queen!” Dar omul rămase tot atât de nemişcat.

Mai făcu câţiva paşi, cu arma în mână, gata să tragă de îndată ce Queen ar fi mişcat revolverul. Nemişcarea omului îi aduse sudare rece pe frunte. Se opri din nou şi cercetă cu priviri încordate trupul molatec din faţa sa. Deodată, înţelese. Queen murise. Se sprijinise cu spatele de molid, gata sa-şi aştepte adversarul, dar murise în poziţia asta.

Jean ajunse lângă el – îl privi cu ochi holbaţi. Revolverele erau legate de mâini. Jean sări repede înapoi, deoarece gândurile sale îşi schimbaseră pe neaşteptate cursul. O privire fulgerătoare îl lămuri că Queen fusese sprijinit de alţii de copac – o altă privire şi văzu numeroase urme de cizme în jur.

— Dumnezeule! M-au dus! şuieră Jean, dar oricât de repede sări în dosul unui molift, nu fu destul de sprinten spre a se salva de viclenii bandiţi, care îl atraseră în această cursă. Simţi izbitura, înţepătura şi arsura plumbului care-i străpunse braţul stâng. Sta în spatele copacului. La poalele colinei se vedeau norişori alburii însoţiţi de detunături puternice, care trădau ascunzătoarea bandiţilor. Gloanţele loveau copacul şi treceau şuierând pe alături. Jean văzu un individ care se năpusti din spatele unei, stânci şi alergă plecat spre o alta. Focul rapid al lui Jean îl opri în mijlocul drumului. Căzu, se ridică şi se duse clătinându-se în spatele unui tufiş, care era prea mic spre a-l acoperi cu

totul. Jean trimise gloanţe după glonte în acel tufiş. Nu simţea nici o durere în braţul său rănit. Descătuşarea patimilor cu greu reţinute îl determină încă să descarce cu grabă nebună încărcătorul armei sale asupra tufişului, spre a ucide pe cel pe care-l rănise.

Încărcătorul acesta era tot ce mai avea ca muniţii pentru carabina sa. Setea de sânge îl făcuse să comită o mare greşeală. Jean se blestemă şi-şi duse mâna la centură. Revolverul dispăruse. Tocul se slăbise. Legase arma, dar sforile se rupseseră.

Bandiţii traseră din nou. Gloanţele loveau copacul şi ricoşau şuierând. Jean se plecă prudent, se întinse după unul din revolverele lui Queen şi îl smulse din mână. Arma era descărcată. Ambele revolvere aveau încărcătoarele goale.

Jean mai privi odată în jurul său spre a stabili direcţia din care veneau gloanţele. Îşi stabili apoi în minte drumul de la locul în care se afla spre adăpostul pădurii şi porni în goană, cât îl ţineau picioarele. Ajunse în adăpostul proteguitor. Strigăte ascuţite în urma sa îi dădură de veste că fusese văzut şi că se ştia care este rostul fugii sale. Privi în urmă şi văzu doi sau trei oameni care coborau colina. Apoi auzi nechezatul puternic al unui cal speriat.

Jean arunca arma care nu-i mai era de nici un folos şi coborî în goană panta şi făcu un ocol în jurul unor pini. În timp ce alerga, îi trecuse prin minte gândul de a găsi tabăra unde se aflau îngropaţi Frederik şi Gordon şi de unde ar fi putut lua o puşcă şi muniţii. Simţi sângele umed care-i curgea în jos pe braţ, dar nu-l durea deloc. Pădurea era prea rară spre a-i oferi un adăpost bun. Nu îndrăznea să urce în sus panta. Singura direcţie posibilă era drept înaintea sa şi se termina curând la marginea unui abrupt, care era prea drept spre a putea fi coborâtă. Când se opri gâfâind şi fără suflare, auzi tropot de cal pe piatră şi apoi trapul înfundat al unor cai care mergeau pe sol moale. Bandiţii observaseră direcţia în care fugise. Jean nu-şi pierdu vremea spre a cerceta prea mult în jur. Şi nici nu-i era ce-i drept necesar, căci în timp ce fugea pe marginea

prăpastiei, spre dreapta, se auzi şuieratul unui glonte care-i trecu pe lângă cap. Aceasta îi înaripă paşii. Alerga ca o căprioară sărind peste şanţuri, trunchiuri de copac şi stânci, cu urechile astupate de vâjâitul vântului, până ce ochiul său descoperi un desiş de pini la marginea prăpastiei. Sări în mijlocul masei verzi. Greutatea lui îl făcu sa treacă prin crengile superioare. Braţele sale întinse împiedicară însă căderea, o întârziară, până ce se opri cu totul. O ramură lungă şi flexibilă se lăsă tot mai jos cu el, până ce ajunse pe o ramură mai solidă care-i suporta greutatea. Cu încetineală se târî până pe trunchiul pinului ajunse unde dorea, găsi alte ramuri la distante mici şi coborî pe ele în adâncime, pas cu pas până ce totul peste capul său nu mai fu decât un desiş negru de ace, iar sub el se întindea coasta piezişă şi întunecată. Convins că nu poate fi văzut de sus, alunecă fără zgomot pe sub copac. Şi apăsarea ce o simţea pe piept slăbi încetul cu încetul.

Alergă spre o stâncă acoperită de dungi cenuşii, unde se opri spre a se odihni şi a trage cu urechea. Singura armă pe care o avea era un cuţit, iar în buzunarul hainei sale avea numai o mică provizie de carne. Prin urmare, se impunea imperioasa necesitate de a căuta locul unde dormiseră cu o noapte mai înainte, unde ar fi putut găsi o armă şi muniţii necesare, să-şi coacă puţină pâine şi să se odihnească, mai înainte de a porni iarăşi pe urmele bandiţilor.

Se ridică şi se strecură pe sub pini spre luminişul şes şi acoperit de iarba, care se întrezărea printre copaci. Şi în timp ce înainta, cu pasul încet şi ochiul vigilent al unui indian, creierul său lucra.

Jean înainta cu cea mai mare atenţie. Primul său simţ care avu de anunţat ceva fu mirosul. Oi! Auzi apoi un vag sunet de clopote şi în cele din urmă când putu că privească asupra podişului care se forma la capătul văii, privirea lui uimită întâlni o mare uriaşă, cenuşie şi lânoasă, care acoperea pogoane şi pogoane de livadă.

Oricât ar fi fost de viclean, Jean nu putea să spere să scape de nasul fin al unui câine ciobănesc. Cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să se înapoieze, să

aştepte întunericul. Apoi să se caţere pe partea cealaltă a canionului şi să meargă spre ţintă făcând un ocol.

Se întoarse şi porni imediat înapoi. În aceeaşi clipă, fu oprit locului de tropotul unor cai. Veneau tocmai din direcţia în care avea de gând să meargă. Era prin urmare, constrâns să schimbe direcţia în speranţa că va afla o ascunzătoare sau o spărtură în peretele de stâncă pe unde să se poată căţăra în înălţime.

Umbra peretelui de stâncă şi a copacilor, precum şi un labirint de pietre îl împiedicau să aibă o vedere de ansamblu al ţinutului care se afla în faţa sa, astfel că dădu aproape buzna paste o colibă, care era bine ferită din trei laturi şi a cărei faţadă dădea spre un loc liber şi sterp. Era o casă veche şi şubredă, ca atâtea altele de prin canioane. Se apropia cu prudenţă şi privi după colţ. La prima vedere, totul făcea impresia că e părăsit de multă vreme. Jean nu avu timp că mai arunce o privire. Auzind tropotul copitelor, trupul lui tresări sub impulsul involuntar al spaimei, dar se stăpâni. Era riscat să se reîntoarcă. Era periculos să meargă mai departe. Singura lui speranţă era să se ascundă. Tropotul se apropie mereu.

Observe că prima colibă dădea în alta. Se afla în prag şi voia să arunce tocmai o privire înăuntru, când îşi dădu seama că nu mai era nici o secundă de pierdut, judecând după tropotul cailor şi glasurile oamenilor. Văzu mogâldeţe roşcate printre copacii rari. Erau cai. Trecu de uşă, iar nasul său fin prinse mirosul de lemn putred, iar o privire rapidă şi piezişă îi arătă o podea murdară de lut.

Coliba aceasta era nelocuită. Se opri şi aruncă o privire cercetătoare în interior. Primul lucru pe care-l observă fu o scară, în imediata apropiere a uşii, care era fixată în perete. Ducea la un pod, care se întindea întunecat şi umbros peste jumătate din încăpere. Îmboldit de un impuls irezistibil, Jean urcă treptele. Sus, era beznă. Se târî pe grinzile grosolan lucrate şi întors cu capul spre gura podului stătu liniştit.

Urechile lui Jean prinseră zăngănit de pinteni şi bocănitul surd al cizmelor grele pe pământ.

— Ho, dragoste, iată că am ajuns din nou acasă, spuse

un glas rece, tărăgănat şi ironic de texan.

— Acasă! Frumos sună cuvântul acesta în gura ta, Colter, se auzi răspunsul amar.

Jean tresări. Sângele i se opri în vine. Inima nu-i mai bătea. Glasul acesta de femeie era glasul Ellenei Jorth. Nimerise tocmai la locul de întâlnire al bandei lui Jorth.

CAP. XIV

Jean auzi zgomot la uşa colibei, un fâşâit, apoi un bocănit puternic în peretele de lemn. Întoarse fără zgomot capul spre a privi printr-o spărtură dintre grinzi. Văzu strălucind o armă sprijinită de uşă. Ellen Jorth se aşeză cu un oftat adânc pe prag. Îşi scoase sombreroul. Lumina îi cădea pe părul ei blond, buclat, care-i cădea pe umeri. Purta o bluză cenuşie, murdară şi ruptă, care-i era strânsă pe umerii ei mlădioşi.

— Ce ai de gând, Colter? întrebă ea deodată.

— Rămânem aici! fu răspunsul ce primi.

— Nu, nu rămân. Când mă gândesc cum a murit aici unchiul Tad – singur şi părăsit – simt că mă cuprinde disperarea, declară Ellen.

— Ho, admiţând că pentru tine o chestiune neplăcută… ce dracu putem face însă?

Urma o tăcere îndelungată, pe care Ellen n-a întrerupt-o.

— Sommers şi Springer n-au revenit încă. Sunt pe urmele de sânge pe care le-a lăsat Queen sau Isbel! Atâta vreme cât nu ştim ce s-a întâmplat, rămânem locului. E cea mai bună ascunzătoare din întreaga regiune.

Isbel îşi opri respiraţia. Se aştepta la catastrofa ca Ellen primească liniştită propunerea lui Colter. Dar în străfundul sufletului lui Jean mai trăia ceva care nu voia să dispară. Cuvintele nu puteau distruge acest ceva. Cât de chinuitoare fusese clipa aceea de tăcere din partea ei.

— Ce-i cu tine, Ellen? întrebă Colter.

— Simt asupra mea toate nenorocirile care se pot abate asupra unei femei, răspunse ea zdrobită.

— Nu neg că viaţa ta n-a fost o plăcere până acum – căută el s-o îmbuneze. Bătrânul tău nu prea făcea multe parale… Nu pot înţelege însă, cum de te-ai schimbat atât de subit.

— Cred şi eu, răspunse fata. Bunul Dumnezeu care te-a făcut şi pe tine, a uitat ceva – să-ti dea şi suflet – ca să nu spun sentimente omeneşti.

— Ho, râse Colter. Dar câtă vreme mai ai de gând să te porţi aşa?

— Cum? întrebă ea tăios.

— Hei, aşa fasonat!

— Ţi-am spus, Colter, să mă laşi în pace!

Dădu din umeri, se ridică încet în picioare şi punând mâna pe mica ei carabina îi întoarse spatele spre a intra în colibă.

— Adu-mi lucrurile mele şi paturile.

— Evident, spuse el bine dispus.

Jean văzu cum Ellen Jorth pune arma culcată între două grinzi, întorcându-se apoi încet cu spatele spre perete.

Colter apăru în uşă cu sulul de pături şi o legătură.

— Aruncă-le într-un colt, spuse Ellen, nu trebuie să te osteneşti să mai intri.

Cuvintele acestea îl supărară. Dintr-un singur pas, trecu paste prag, intră în colibă şi-i aruncă legătura la picioare. Se aşeză apoi calm pe prag cu faţa întoarcă spre ea.

— Ho, Ellen, cred că o să lămurim acum pe loc chestiunea noastră.

— Da? spuse Elten morocănoasă.

Banditul avea ochi limpezi, cenuşii-gălbui, fără pată, ca un cristal şi pe neaşteptate începură să danseze în el flăcări mici,

— Ultima dată când m-am apropiat de tine m-am ales cu o palmă pentru osteneala mea. Lucrul ăsta mă roade încă.

— Dacă te vei atinge de mine vei mai căpăta o palmă, Colter, spuse ea şi încruntă întunecată sprâncenele. Acesta este ultimul meu cuvânt.

— Măgarul de mine, aşteptam să mă iubeşti, spuse el cu un gest care avea oarecare demnitate în el. Faptul că mi te-ai agăţat de gât, nu a însemnat nici pe jumătate pentru mine, cât asta.

La auzul acestor cuvinte, Jean Isbel simţi un fior rece chinuitor. Visul său se apropia de sfârşit. Închise ochii.

Ellen începu să vorbească tare, tăios, iar primele ei cuvinte scăpară auzului lui Jean.

— Colter, niciodată nu m-am agăţat de gâtul tău şi nici

nu se va întâmpla vreodată.

— Oho, fetiţo! Cred că nu vrei să numărăm sărutările care ţi le-am dat.

— Da, atunci când nu mă puteam apăra, când eram atât de slabă şi de disperată, încât nu mă mai interesa nimic, izbucni ea.

— Ah! Crezi că acum nu mai este posibil?

— Exact, Colter!

— O să vedem noi, o să vedem! continuă el, vorbind cu greu. Dar tot ce-mi spui sunt noutăţi interesante… Daggs spre exemplu. Daggs n-a fost nimic pentru tine?

— Nu mai mult ca dumneata, spuse Ellen furioasă, A alergat după mine, iar eu eram un copil.

Ellen plecă capul şi tăcu inclusă în sine.

— Şi vrei să cred aşa ceva? întrebă, el surâzând ironic.

— Ce mă interesează dacă mă crezi sau nu!

— Dar cu Sim Bruce ce a fost?

— Coiotul acela!

— Dacă cineva se simte numai puţin bărbat, a trebuit să ştie că Bruce a minţit.

— Ho, Sim s-a lăudat de mii de ori faţă de noi că eşti iubita lui. Şi drept să spun nu era tocmai ruşinos când ne povestea amănuntele dragostei tale duci.

Ellen privi peste capul lui Colter spre pădure, ca şi cum ar fi aflat acolo salvarea.

— Hei şi cum stau lucrurile cu Jean Isbel – cu metisul nostru, care te-a îmbrăţişat atât de prietenos? spuse el cu glas tărăgănat.

— Dumnezeu să te blesteme, Colter! izbucni Ellen furioasă. Aş vrea ca Jean Isbel să intre pe uşă, sau să coboare această scară!… El l-a ucis pe Greaves, fiindcă ticălosul acela mi-a murdărit numele. Te-ar ucide şi pe tine pentru insulta murdară pe care mi-o arunci. Aş asista cu plăcere, cu mare plăcere la asta. Mincinosule! M-ai minţit cu privire la moartea tatălui meu. Şi acum ştiu de ce. Ai furat aurul tatei. Acum mă vrei şi pe mine – te aştepţi să-ţi cad în braţe. Află, Colter, că nu sunt ceea ce crezi. Nu sunt femeie uşuratică, aşa cum m-aţi zugrăvit voi în bârfele

voastre josnice... Sunt o Jorth! Ah! N-am cămin şi nici prieteni sau rude! Am fost forţată să-mi duc viaţa între bandiţi – între oameni decăzuţi ca tine şi Daggs şi ceilalţi o seamă cu voi – am rămas însă curată. Mă auzi? Sunt curată. Dumnezeu să mă ajute, dar nici tu cu toată josnicia nu mă poţi strica!

Colter se ridică în picioare şi toată lenea ţinutei sale distruse. Dispăruseră însă şi teama îngheţată, cătuşele reci care înlănţuiau sufletul lui Jean Isbel. Dispăruse totul într-o flacără vie şi albă.

Îşi trase fără zgomot cuţitul din teacă şi rămase nemişcat, la pândă, cu ochi de pisică sălbatică. În clipa în care Colter se va apropia destul de aproape de gura podului, Jean se va ridica şi va sări asupra lui. Trebuia însă să aştepte. Colter avea revolverul la şold. Nu trebuia să-i lase şansa de a scoate revolverul..

— Ah! Ţi-ar place să vie acum Jean Isbel? spuse Colter. Dacă mi-a fost puţin milă de tine până acum, de aici încolo s-a dus totul dracului.

Braţul său lung se întinse atât de repede încât Ellen nu mai avu timp nici că se mişte. Mâna lui îi apucă umărul, aşa încât Ellen se duse împleticindu-se prin cameră. Mâneca bluzei rămase în mâna lui. Întinse gâfâind ambele braţe, ca să se apere de el, când acesta se apropiă cu paşi rari şi mari spre ea.

Jean se ridicase pe jumătate, biciuit de dorinţa nestăpânită de a juca totul pe o carte, sărind asupra lui. Distanţa era însă prea mare. Oricât de orb ar fi fost Colter faţă de lucrurile din jurul său, totuşi îl va auzi la timp, îl va vedea şi-i va zădărnici încercarea. Jean se culcă înapoi tremurând ca o frunză în vânt, cu ochiul lipit de crăpătura dintre grinzi.

Ellen nu se dădu înapoi, nu strigă şi nici nu se mişcă. Fiecare linie a trupului ei dovedea curajul de a lupta şi minunata scânteiere a ochilor l-ar fi oprit pe oricare alt om cu puţin mai multă simţire.

Mâna puternică a lui Colter apucă bluza Ellenei. Nu încercă s-o ţie şi nici s-o tragă spre dânsul. Patima

descătuşată a bărbatului cerea violenţă. Cu o singură smucitură sălbatică, îi trase bluza de pe ea, dezvelindu-i umerii rotunzi şi albi.

Covârşită de violenţa teribilă a banditului, Ellen căzu în genunchi, cu faţa galbenă, cu ochii mari deschişi şi încercă să-şi acopere goliciunea cu braţele încrucişate şi tremurătoare, în clipa aceasta, Colter se opri din pricina unui tropot de copite, care răsună pe drumul stâncos din faţa uşii.

— La dracu'! strigă el.

— Jim! Veşti mizerabile! se auzi un glas gâfâitor.

— Ho, Springer, mai bine te-ai fi dus dracului cu veştile tale, fară să mă încurci, răspunse Colter rece şi rigid. Unde este Sommers?

— Împuşcat ciur – dacă nu m-au înşelat privirile.

— Unde-i? întrebă Colter.

— Sus în tufişurile din spatele colinei. N-am avut timp şi mă uit cât de grave îi sunt rănile. În orice caz, a înmagazinat ceva plumbi.

Tăcerea care urmă era atât de încordată încât pe Jean îl trecură fiori reci. Văzu pe Ellen cum se ridică în genunchi, apăsându-şi cu mâna dreaptă bluza pe piept, cealaltă ţinând-o întinsă înaintea ei. Se îndreptă spre uşă.

Springer îşi trase respiraţia şi povesti întâmplarea cu Queen, cursa întinsă lui Jean Isbel şi moartea lui Sommers.

— Hei şi mai departe? N-am mai pus mâna pe Isbel. L-am urmărit. Isbel trebuie sa fie pe aproape – foarte pe aproape – pe peretele dinspre apus, ascuns prin tufişuri, greu rănit dacă mă pricep măcar de doi bani în urme de sânge.

— Ho, dar asta-i teribili strigă Colter.

— Ce facem, Jim? spuse Springer grabnic. Dacă suntem vicleni putem pune mana pe corcitura aceea. E ultimul Isbel.

— Mai mult camarade. E ultimul Isbel din banda lui Isbel. Dacă-mi arăţi sânge pe urmele lui, atunci îi caut eu…

— Hai!

— Lasă-mi mie calul şi porneşte tu înainte, spuse Colter aspru. Mai am de terminat o treabă.

— Haha! Dacă-ti imaginezi că mă duc să-l vânez singur pe Isbel, te înşeli. N-ai vrea să-ţi laşi mai bine frumoasa pentru o vreme singură până-l vom da gata pe individul acela?

Glasul lui deveni nelimpede, iar paşii celor doi bărbaţi se depărtară. Jean se încordase la maximum spre a nu pierde nici o silabă din întreaga conversaţie, în timp ce privirile sale nu se depărtau de Ellen care sta lângă uşă. Fiecare linie a trupului ei era dovada unei încordări febrile. Scoase capul afară pe uşă. Îl retrase însă pe neaşteptate, întoarse faţa puţin într-o parte şi ridică încet braţul ei alb. Era cel stâng căci purta urmele strânsoarei degetelor puternice ale lui Colter.

Trase adânc aer în piept. Ochii ei deveniră mari. Privirile erau ţintite asupra mâinii pe care o luase tocmai de pe una din treptele scării. Pe încheietura mâinii se vedea o pată de sânge.

Inima lui Jean Isbel tresări. Ştia acuma că lăsase urme sângerânde în timp ce urcase scara.

Chipul Ellenei deveni palid, ochii i se întunecară, i se măriră de uimire nemărginită. Prin minte, îi trecură tot felul de gânduri şi trăsăturile ei încremeniră subit de spaimă. Mintea ei făcuse în momentul acesta legătura între urmele de sânge şi fuga lui Jean Isbel.

Rămase nemişcată vreme de câteva secunde, după care ochii ei scânteiară luminându-se ca de o flacără întunecată, înţelegătoare şi totuşi neînţeleasă, în timp ce privirile ei urcară în sus pe scară. Deşi nu vedea nimic, totuşi ştia totul. O durere nespusă se citi pe chipul ei. Ellen duse încet mâna pătată de sânge la spate, în timp ce cu cealaltă încerca să-şi menţină bluza pe piept.

Pasul târşâit şi tânguitor ai lui Colter se apropie de uşă, Ellen se sprijini de perete într-o atitudine ciudat de lipsită de energie, ca şi cum orice urmă de oţel din trupul ei s-ar fi topit. Şi când umbra înaltă a lui Colter depăşi pragul, Jean simţi cum priveşte cu ochi dureroşi neîncrezători, fără pricepere pe această femeie care-i năucise simţirile prin transformata ei subită. Vedea dar nu putea pricepe.

— Jim, am auzit totul ce ţi-a povestit Springer, apuse ea. Chipul ei îl ului pe Colter, iar glasul părea să-l impresioneze vădit.

— Ei şi? Se opri cu un pas înăuntru în camerei. O privea pe Ellen întunecat şi neîncrezător.

— Mi-e frică, şopti ea.

— De ce? De mine?

— Nu! De el! De Jean Isbel. Dacă te ucide – ce facem?

— Ho, la dracu! Dar ce te-a apucat?

— Jim, te-am urât până acum câteva minute, izbucni ea. Acum însă, acum când acest Jean Isbel este prin apropiere - ascuns – la pândă spre a te ucide – poate şi pe mine – acum nu te mai urăsc... Ia-mă de aici.

— Te-ai pierdut cu firea, fetiţo?

— Dumnezeule! Nu mă înţelegi Colter? îi imploră ca. Nu vrei să pleci cu mine de aici?

— Desigur, desigur! În curând, răspunse el batjocoritor, Trebuie să mai aştepţi însă o clipă, până ce i-oi scoate ochii cu focuri de armă acestui Isbel.

— Nu, nu, nu pot aştepta! Du-mă imediat de aici... Mă voi supune. Poti să faci ce vrei cu mine!

Statura înaltă a lui Colter tresări. Intră cu un salt peste prag şi se opri ameninţător în faţa Ellenei Jorth.

— Sunt eu nebun sau eşti tu? spuse el cu glas încet şi răguşit. Chipul său întunecat, încordat, purta expresia unei uimiri fără margini.

— Sunt sinceră, Jim, şopti ca şi se opri lângă el, cu faţa-i palidă ridicată. Nu mai am alt prieten în afară de tine. Vreau să-ţi aparţin... Ce te interesează? Dacă mă vrei, ia-mă – ia-mă imediat – înainte să mă omor..

— Mii de blesteme, Ellen Jorth, ceva nu este în regulă în toată chestiunea asta. De ce m-ai insultat cu numele cele mai murdare?

— Eram furioasă şi nervoasă, voiam să fiu singură.

El clătină neîncrezător capul său slab cu trăsături vultureşti, iar privirile sale scrutătoare îi cercetau faţa.

— În toate astea e ceva neadevărat, e minciună, murmură el cu glas reţinut.

— Ia-mă de aici, murmură ea şi întinse spre el întâi o mână, apoi pe cealaltă.

Încă, în timp ce vorbea, Colter se repezise la ea cu un strigăt nearticulat, spre a o lua în braţe Dar în timp ce mâna ei stângă se strecura după gâtul lui, el putu să remarce încheietura pătată cu sânge.

— Sânge? La dracu? De unde e? Te-ai rănit? Stai locului.

Ellen nu-şi putea elibera mâna.

— M-am zgâriat, spuse ea.

— Unde? Şi atâta sânge? El îi respinse cu un gest brusc mâna, iar în ochii lui jucară simultan flăcări gălbui. Privirile sale o străpungeau pe Ellen, citeau minciuna ascunsă. Ca şi când ar fi avut nasul de câine, ochii săi se opriră asupra pragului de la intrare, începu să tremure. Muşchii săi se încordară, apoi întoarse capul cu o încetineală nespusă, ca şi când ar fi cercetat praful la microscop – mereu mai la stânga – la piciorul scării – în sus cu o treaptă – încă una – a treia – până la gura podului. Atunci smulse revolverul din toc şi se întoarse brusc pe călcâie.

— Ellen, corcitura ta e aici! strigă el cu un râs fioros

Ellen nu se mişcă şi tăcu.

Colter care sta lângă uşă puse mâna pe scară, pe una din trepte. Apoi o retrase, o întinse spre Ellen şi-l arătă o pată întunecată.

— Vezi?

— Da văd! spuse ea cu glas răsunător.

— Îl iubeşti pe acest Isbel? Dracu' să mă ia! izbucni banditul, ca şi când din străfundurile sufletului său ar fi izvorât şi un sentiment omenesc. Jorth s-ar întoarce pe dos în mormânt dacă acest Isbel s-ar atinge de tine!

— Repede! Repede! îl imploră Ellen. Springer s-ar putea reîntoarce. Cred că l-am auzit strigând.

— Ho, Ellen Jorth, răspunse Colter cu un rânjet întunecat şi semnificativ. Nu-l voi menaja nici pe Isbel şi nici pe tine. Se întoarse spre scară spre a urca.

Şi încordarea lui Isbel atinsese punctul culminant. Muşchii se încordară şi era gata să se repeadă asupra lui Colter, de îndată ce acesta s-ar fi ivit în capul scării.

Dor Ellen Jorth scoase un strigăt pătrunzător, puse mâna pe puşca ei, o armă şi îndreptă ţeava spre spatele lui Colter.

— Colter!

El tresări îşi întoarse capul.

— Îl vei lăsa în pace pe Jean Isbel! strigă ea. Aruncă revolverul, aruncă-l!

— Desigur, Ellen. Ia-o însă mai încet. Nu aşa furioasă. Îl las pe individul ăla să fugă, gâfâi el răguşit şi întregul său trup se ghemui.

— Aruncă revolverul şi nu te întoarce! Te costă viaţa, Colter!

Dar el nu pricepu nici de data aceasta întreaga însemnătate a ţinutei şi cuvintelor ei.

— Ah! Ellen, spuse el rugător şi ceva mai tare, dar tot răguşit. Şi încet ca şi cum ar fi fost mânat de neîncredere care o avea în ea se întoarse.

O detunătură! Puşca îşi trimise glontele în pieptul lui Colter. Trupul său se cutremură. Dădu drumul revolverului. Mâinile sale se întinseră ca nişte aripi spre Ellen că s-o prindă şi o uimire formidabilă i se citea pe faţă.

Pipăind apoi orbeşte întinse spre ea mâinile tremurând.

— Ajută-mă, Doamne! şopti el, dar sângele îi paraliză

— Târfă cu ochi frumoşi, tu…

Apucă ţeava puştii care tremura, încă o detunătură. Trăsese a doua oară. Se clătină căzând spre ea, astfel că trebui să sară de o parte. Mâinile lui îi smulseră arma din mânii. Se curbă în convulsiuni puternice, se zvârcoli pe spate şi se întinse. Ellen se dădu înapoi, cu braţele ei albe întinse, o groază înceată îi îndepărta patima din obraji.

De afară se auzi un strigăt pătrunzător şi zgomotul unor paşi ce se apropiau. Ellen se sprijini de perete, privind mereu ţintă pe Colter.

— He Jim, ce e cu împuşcăturile astea? strigă Springer gâfâind.

Când statura sa întunecă uşa, Jean îşi adună din nou toate puterile pentru un nou salt.

Springer văzu mai întâi fata şi rămase ca lovit de trăsnet.

Îi urmări privirile care erau ţintite pline de groază pe pământ.

— Cine a făcut asta? strigă el. Dumneata? Femeie blestemată… Ellen Jorth dacă l-ai ucis, atunci…

Se apropie de Colter.

Jean se ridică, înaintă fără zgomot cu un pas şi aruncându-se ca un tigru în aer, sări peste bandit. În clipa în care sărea, Springer privi întâmplător în sus. Scoase apoi un strigăt. Picioarele lui Jean încălţate cu mocasini îi izbiră în plin pieptul şi-l aruncară de perete. Jean căzu, dar sări în picioare. În clipa în care Springer, pe jumătate ameţit îşi scotea revolverul, Jean se năpusti înainte cu un sigur gest al mâinii lui – şi nu mai văzu nimic. Ellen fugi clătinându-se pe uşă şi când fu afară: căzu în genunchi în iarbă. Lumina limpede şi aurie a zilei de vară îi polei umerii albi şi braţele. Jean sta cu un picior afară, când o văzu şi fugi să-i aducă bluza.

— Ellen! strigă el. S-a terminat. Şi când se apropia de ea, încercă s-o acopere cu pătura. Ea-i cuprinse sălbatică genunchiul. Jean nu vedea decât faţa ei palidă şi chinuită şi ochii întunecaţi plini de expresia unei încordări îngrozitoare.

— Da – totul s-a terminat, repetă el. Ellen, lupta dintre Isbel şi Jorth s-a terminat.

— Oh! Slavă Domnului! exclamă ea cu glas întretăiat. Eşti rănit, Jeane? Sângele de pe scară…

— La braţ – priveşte – nu e prea grav… Ridică-te Ellen nu trebuie să stai în genunchi.

Ea îl strângea însă mai tare în braţe. Îşi îngropă faţa la picioarele lui. Fiori îi străbăteau trupul. Jean, uluit, îngrijorat nu ştia ce să facă.

— Nu trebuie să îngenunchezi Ellen, nu trebuie, o rugă el.

Încercă s-o rădice, dar părea grozav de greu braţelor sale.

— L-am ucis pe Colter, grăi ea, a trebuit să-l omor… Voiam să-i cedez…

— De dragul meu Ellen. Mi-ai salvat viaţa. Nu te-aş fi lăsat niciodată să pleci cu el. E drept, tu eşti o Jorth, eu sunt un Isbel. Pe mâinile noastre e sânge – pe ale amândurora –

pe ale tale de sângele meu, pe ale mele de dragul tău.

Glasul său trist, rugător îi inspiră fetei puteri noi. Îşi înălţă faţa palidă, dădu drumul braţelor, se plecă pe spate şi privi în sus în faţa lui.

— Pe mâinile meu e sânge! şopti ea. Da! A fost îngrozitor când a trebuit să-l omor… Un singur lucru mă interesează acum pe lumea asta – să mă ierţi tu – şi credinţa ta, care mi-a salvat sufletul.

— Copilo, n-am nimic de iertat – nimic, Ellen…

— Te-am minţit! Te-am minţit!

— Ascultă-mă Ellen – draga mea. Şi cuvântul acesta drăgăstos o aduse din nou în braţele sale. Ştiu acum totul. Mi-am dat seama atunci care este adevărul. Îţi jur pe Dumnezeul meu – pe amintirea răposatei mele mame – n-am crezut niciodată prea adânc în sufletul meu – dar niciodată – ceea ce spuneau oameni – ceea ce voiai tu să mă faci să cred. Niciodată!

— Jeane! Te iubesc, te iubesc! Ochii ei priveau înflăcăraţi pe ai lui.

— Tu te pot ridica Ellen, spuse el cu glas tremurător de patimă şi arătă spre braţul său rănit. Pot îngenunchea însă alături de tine.

Sfârşit

CUPRINS

ZANE
GREY
DRAGOSTE
și SÂNGE
EDITURA

